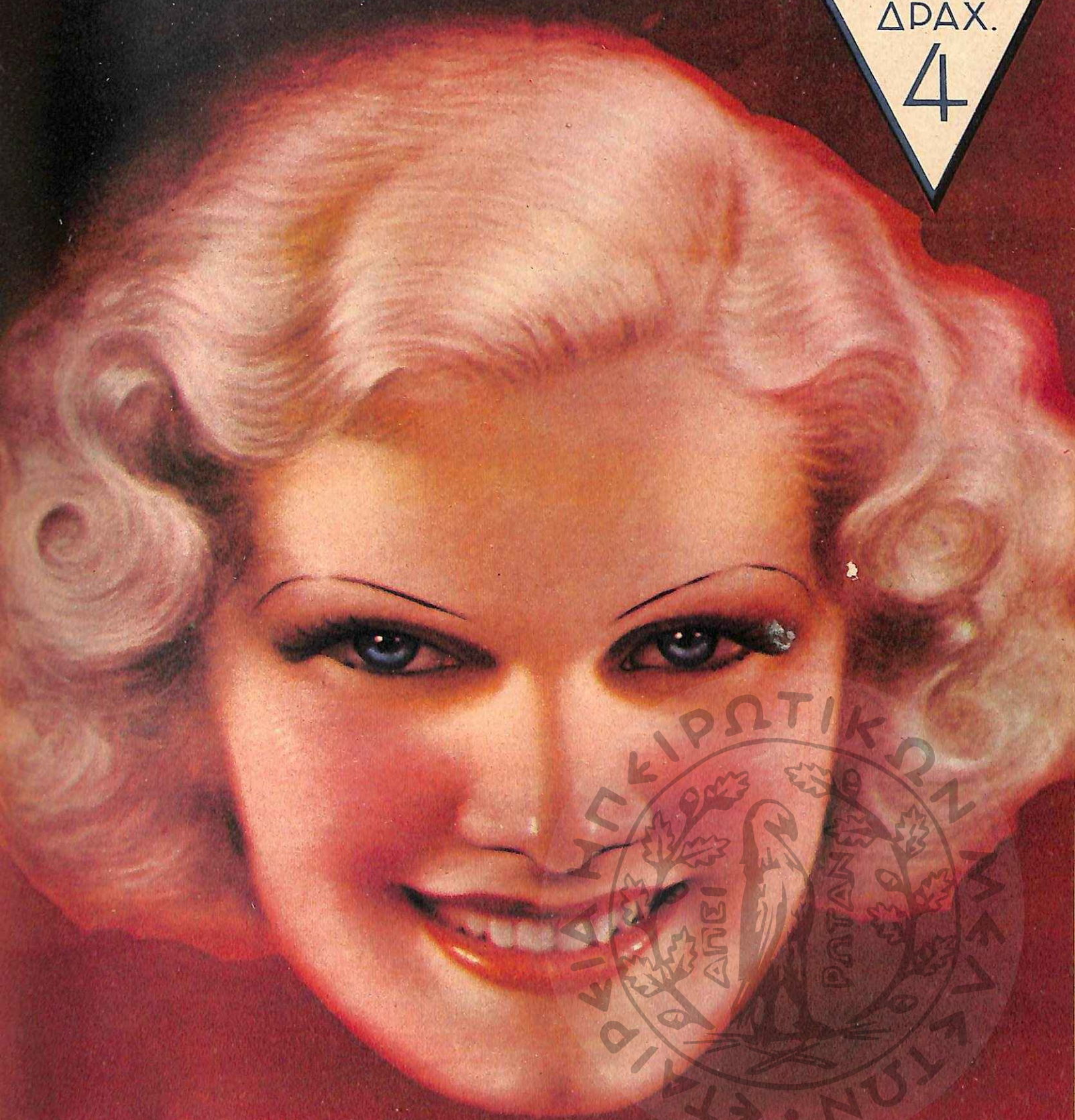

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΟΣ Β! ΔΡΙΘ. 97

ΑΣΤΙΟΤΗ-ΕΛΚΑ

ମାନ୍ଦବିର

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ι Κ Ο Ν

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ.ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1 β

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28—333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τ.Α ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικὰ δεμένοι οἱ τρεῖς τόμοι τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1—26, 27—52 καὶ 53—78) τιμῶνται ἑκα-
στος δρχ. 125. (Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται μὲ δρχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὰ
γραφεῖα μας τὰ τεύχη, λαμβάνουν τὸν τόμον χρυσόδετον ἀντὶ δρχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ»
πωλοῦνται ἀντὶ δρχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) καὶ εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΕ
(ὁδὸς Πειραιῶς 2 Ὀμόνοια) καὶ τὸ Κ)·α τοῦ κ. Μολίνου ὁδὸς Σωκράτους 30.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ὁ Μόνος ἀνεγνωρισμένος Κομ-
ματῆς σὰς στὴν Κηφισιά εἶναι

— Ο ΜΗΤΣΟΣ —

Ὁδός Μελα̃ 24 Κ Η Φ Ι Σ Σ Ι Α

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τό κερδίζετε αν βάψετε μόνη Σας
 ένα περσινό Σας με τας Γερμανι-
 κάς Βαφάς **ARTI** αι όποιαί
 κάθε παλινό φορέμα τώ μεταβάλ-
 λουν σέ καινούργιο. **Δέν είναι ρε-
 κλάμα· είναι πραγματικότης.** Δο-
 κιμάστε για νά πεισθίτε. Αί βα-
 φαι **ARTI** πωλούνται στά
 Φαρμακεία & Έμπορικά.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρὸς
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25.532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκα-
στον ἀσθενῆ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

(ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

КАΘΕ ΒΡΑΔΥ

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ

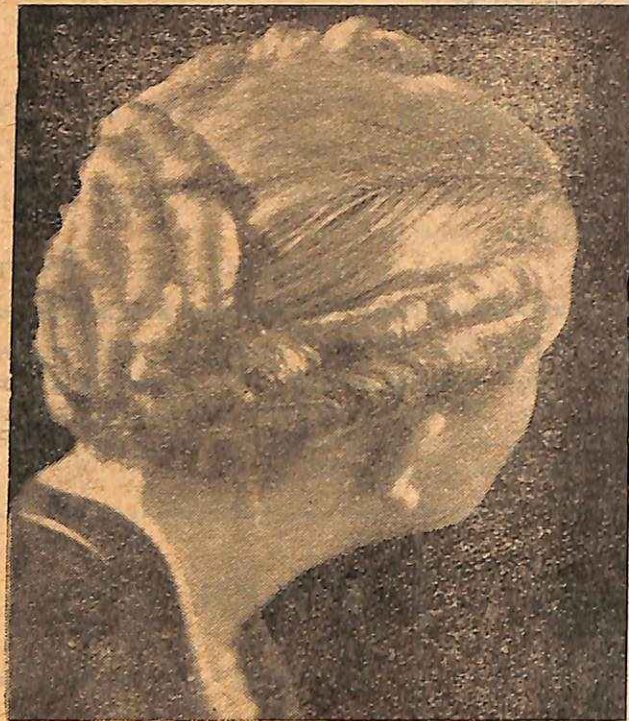
ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ
VANISHING CREAM
ΛΟΣΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
SKIN TONIC
ΚΡΕΜΑ ΜΥΚΤΟΣ
SKIN FOOD
A. L. L. L.

Αποσπασμα
 αρσενίου του σίκου
GEORGE
 σου χαρίζουν υμνογράφο υγεία
 ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣΤΑΚΑΛΑ
 ΚΑΤ/ΜΑΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
 Ζωή σου Αβραμμάκιου Ερμού

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤ/ΜΑΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ἐνθωκε βιβλιογραφίαν διερεῖν
ἀπὸ τῶν ἀπομνηστικῶν τῶν

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5-ΤΗΛ. 20-918

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣΞΕΤΕ ΠΟΛΥ

ΟΠΩΣ εις τὰς διαφόρους παθήσεις καταφεύγετε εις τὸν πλέον πεπειραμένον ἐπιστήμονα, τὸ ἴδιο ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ κάμετε καὶ διὰ τὸ ὠραιότερόν σας στολίδι, τὰ μαλλιά.

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ τεραστίαν πείραν καθ' ἃς μέχρι σήμερον ἔχομεν ἐκτελέσει 15 χιλιάδας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΕΝ περιορίζομεθα εἰς τὸ παλαιὸν σύστημα ἐργασίας ἀλλὰ καθὲ τρίμηνον ἀνανεώνομεν τὸσον τὰς μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις μας, ὅσον καὶ τὰ φάρμακα μὲ ὅ,τι τελειότερον ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ Κομμωτικὴ πρόοδος ΒΙΕΝΝΗΣ καὶ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ἡ ΑΓΡΥΠΝΟΣ παρακολουθεῖς καὶ προσοχὴ κατὰ τὴν ὥραν ἐκτελέσεως ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἐγγυᾶται τὴν ἀπόλυτ. ν. ἐπιτυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μαλλιῶν σας.

Αἱ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΑΣ Μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις μᾶς ἐπιτρέπουν ὅπως ἐντός 1 ὥρας ἐξέρχωνται ταύτοχρόνως ἐκ τῶν ἐργαστηρίων μας 10 ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Καὶ διὰ τὴν καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν σας καὶ λόγῳ τοῦ μεγάλου κύκλου ἐργασιῶν κανονίζομεν τὰς κατωτέρω τιμὰς:

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΔΡ. 100
ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ἑξαντρίκ » 125
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ » 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-34
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΛΑΝΔΡΙΩ

ΠΟΥΔΡΑΜΠΡΥΝΕΤ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 31 (ΑΝΘ. ΠΑΤΩΜΑ ΤΗΛΕΦ. 24-722)

ΚΡΑΓΙΟΝ ΠΙΜΜΕΛ

Στὸ πολυτελές, σαλονάκι, πού τῆς ἄρρεσε ν' ἀναπαύεται καὶ νὰ γράφῃ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ἡ δὲ ἀσημὴ ἀρίστου τοῦ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ

Γαλλικοῦ θεάτρου Σουλβέτ Ντεπρέ, ξαπλωμένη σ' ἓνα κομψὸ ντιβάνι, δνειροπολοῦσε. Κι' ἦταν τόσο ἀπορροφημένη ἀπὸ τὸ δνειρὰ τῆς γιὰ τὸ αὐριό, πού δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἡ ὥρα ἦταν πιά περασμένη.

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

Τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ, πού σήμανεν ὀργά, βαρυά, ἐπὶ ὥρες, τὴν συνέφερε, Σηκώθη κι' ὀργά, ράθυμα, ἔστρεψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ δωμάτιο φωτίστηκε. Μιά πολυτέλεια ἀφάνταστη, βασιλεὺς μέσα σ' αὐτό, ἀνατολίτικα χαλιά, ἐπιπλά βαρύτιμα, γαρνιρισμένα με φιλντισί, κομσάνια, σχημά-

μιλῇ γιὰ τὴν ὁμορφιά σας... Κάθε μέρα σχεδὸν μὲ παρὰ καλοῦσε νὰ τὴν φέρω στὸ θέατρο πού παίζατε γιὰ νὰ σᾶς ξαναἰδῇ.

Πρὶν λίγο καιρὸ τὴν ἔφερα σὲ μιὰ πρωτὴν παράστασιν κι' ἡ χαρὰ τῆς ἦταν ἀπερίγραπτη... Λατρεύω τὴ μικροῦλα αὐτή, πού εἶναι ὁ μοναδικὸς θησαυρὸς μου καὶ νὰ τώρα πού ὁ θάνατος μοῦ τὴν πέρνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου.

Ἡ φτωχὴ γυναῖκα σόπασε... Οἱ λυγροὶ τὴν ἐπνιγαν καὶ τὰ δάκρυα ἀδλάκωναν τὰ ρυτιδωμένα μάγουλά τῆς. Ἡ Σουλβέτ, συγκινημένη τώρα βαθειά, ἔπαψε νὰ κυττάζῃ τὸ ρολόι... Σὲ λίγο, ἀνοιξε ἓνα συρτάρι, πῆρε μερικὰ χαρτονομίσματα καὶ τάτεινε στὴ φτωχὴ γυναῖκα ψιθυρίζοντας.

—Τὴν καὶ μὴν τὴν μικροῦλα, πῶς τὴν λυπαῖμαι!.. Μὰ μὴν κάνετε ἔτσι κυρία μου... Ἴσως ὁ καλὸς θεὸς τὴ λυπηθῇ...

Ἡ ἡλικιωμένη κυρία μάζεψε τὰ χέρια τῆς.

—Ὅχι, ὄχι, ψυθύρισε, δὲν ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω χρήματα... Ἄλλο ἦρθα νὰ σᾶς παρακαλέσω. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἡ ἔγγονοῦλά μου ἔπεσε ἀρρωστή σᾶς ζητεῖ κι' ὁ θεὸς ἔδωκε τὴν τρόπον μεταχειρισθῆκα γιὰ νὰ τὴν πείσω πῶς δὲν μπορούσατε νὰ ρηθῆτε κοντὰ τῆς σῆς, ἀλλὰ θὰ τὴν ἔφερα ἐγὼ κοντὰ σας ὅταν γίνῃ καλά... Σήμερα πού ὁ γιατρός μου εἶπε πῶς ἔχασε πιά καθε ἐλπίδα σωτηρίας, δὲν εἶχε μιλήσει γιὰ σᾶς... Τώρα τὸ βράδυ ἄρχισι νὰ σᾶς ζητᾷ ἐπίμονα καὶ νὰ κλαίῃ. Ἄ, κυρία μου, δὲν ξέρετε τὸ σπαραγμὸ μου... Μοῦ ρχόταν σὰν τρέλλα πού δὲν μπορούσα νὰ ἱκανοποιήσω τὴν στερνὴ τῆς ἐπιθυμία... Σὰν εἶδα ὅμως ὅτι δὲν ὤπηρε τρόπον νὰ ἡσυχάσῃ... δὲν κρατήθηκα πιά. Ἦρθα νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλ' αὐτὰ καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω θερμά...

Ἐκλαιγε μὲ λυγμούς, ἐνῶ ἡ Σουλβέτ τὴν κύτταζε συγκινημένη. Καὶ συγχρόνως σκεπτότανε. Δὲν ἦταν ἀναίδεια, θρασύτης νδρῶν νὰ τὴ λυπήσουν, νὰ ζητοῦν νὰ τὴν ξεσηκώσουν τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων τῆς; Σκέφθηκε τὴν εὐθυμὴ συντροφιά μὲ τὴν ὁποία θὰ δειπνοῦσε, τὸ γλέντι τους. Γρήγορα ὅμως μιὰ ἄλλη ὅπτασις πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τῆς: Ἡ ὅπτασις ἐνὸς ταπεινοῦ σπιτιοῦ, ὅπου σ' ἓνα κρεββατάκι ἀσπρο, ἓνα ξανθόμαλλο κοριτσάκι ψυχορραγεῖ. Ὑστερα εἶδε τὸν ἐσὺ τῆς μικρῆς περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὴ θερμὴ τρυφερότητα τῆς γιαγιάς τῆς, πού θὰ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τίς ἐπιθυμίες τῆς...

Ἡ φωνὴ τῆς ἐπισκεπτρίας τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τοὺς ὀπτασιασμούς τῆς.

—Ἀρνεῖσθε, κυρία! Καταλαβαίνω πῶς ἡ τόλμη μου εἶναι μεγάλη νὰ σᾶς ζητῶ μιὰ τέτοια θυσία σὲ τέτοια στιγμή. εἶπε παρεξηγώντας τὴ σιωπὴ τῆς καλλιτέχνιδος.

Ἡ φωνὴ τῆς, τρεμουλιαστὴ, μαρτυροῦσε τὴν ψυχικὴ ἀγωνία τῆς καθὼς πρόσθετε.

—Σκεφθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, τί θυσία κάνω, γιὰ νὰ ἀφήσω τὴν ἀγαπημένη μου μικροῦλα μόνη μὲ μιὰ γειτόνισσα, ἐνῶ ξέρω πῶς οἱ ὥρες τῆς εἶνε ἐλάχιστα...

—Ὅχι, δὲν ἀρνοῦμαι κυρία μου, προφέρῃ ἡ Σουλβέτ ἀποφασιστικά. Θάρθω. Περιμένετέ με λίγα λεπτά νὰ ἐτοιμασθῶ.

Βγῆκε, ἀλλάξε τὸ κομψὸ τῆς ντεζαμπινιέ μ' ἓνα ἀπλὸ φόρεμα, γύρισε στὸ σαλονάκι, πῆρε μιὰ βαρύτιμη κοῦκλα ἀπὸ ἓνα ἐπιπλο καὶ φωνάζοντας τὴν καμριέρα τῆς εἶπε: —Λίτσα, φέρε δὺα αὐτὰ τὰ ἀνθη στὸ αὐτοκίνητο καὶ πῆς στοὺς καλεσμένους μου νὰ φᾶνε μόνοι. Ἐχὼ ἀπόψε μιὰ λερωτέρη δουλειά!

Σὲ λίγο, ἡ ἀνθοφορετὴν λιμουζίνα μὲ τίς δυὸ γυναιγες ἔφευγε γιὰ τὸ σπιτάκι τῆς ἐτοιμοθάνατης...

Λένε ὅτι ἡ μεγάλῃ χαρὰ σκοτώνει ἢ θεραπεύει. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ἔγινε τὸ δεύτερο. Ἡ παρουσία τῆς δνειρεμένης καλλιτέχνιδος, τὸ δῶρο τῆς, τὸ τραγούδι, ἔγιναν πηγὴ ζωῆς γιὰ τὴν ἀρρωστή. Κι' ὅταν ὁ γιατρός ἦρθε, ἔτριβε ἀπὸ ἐκπληξὴ τὰ μάτια του. Ἡ Σουλβέτ, φεύγοντας ἀργὰ τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ κεῖ, ἐνοιῶσε τὴν ψυχὴ τῆς γεμάτῃ εὐτυχίᾳ, κι' εὗρισκε πῶς δὲν μπορούσε νὰ γιορτάσῃ τὰ γενεθλιά τῆς καλλιτέρας.

ZAN PAMΩ

ΠΑΝΕΘΝ

2567

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ - ΒΕΖΙΤ

Ο ΟΝΟΜΑΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Πραγματικώς. 'Ο κηδεμών μου άξίωσε αυτό τό ταξίδι, γιά νά τελειοποιηθώ στην άγγλική γλώσσα.

—'Επήγατε εκεί μοναχή σας ;

—'Οχι! Μά συνώδευσε μιά καλόγρη.

—'Αι Σας συνώδευσε εκεί κάποιος ;

—Μάλιστα. 'Αλλά γιατί ;

—Να. Φθάνομε στό σκοπό μας. Μπορείτε νά θυμηθώτε ποιά έποχή περίπου έγινε αυτό τό ταξίδι ;

—Κατά τίς μεγάλες διακοπές, δηλαδή από τίς 20 'Ιουλίου έως στίς 15 Σεπτεμβρίου περίπου.

—Είσαστε βεβαία γι' αυτό ;

—'Ω, πάρα πολύ βεβαία.

—'Ε λοιπόν, άνεφώνησε εκείνος θριαμβευτικά. Στίς 23 'Ιουλίου του έτους αυτού πανδρευθήκατε τόν κ. Βάλτερ 'Αντερσον, όπως μάς πιστοποιούν τά δύο αυτά έγγραφα, δηλαδή ή πράξις της καταγραφής έν Γαλλία του γάμου σας—πράξις τελείως γνησία—καί αυτό τό αντίγραφο ένός επισήμου έγγραφου πού υπεγράφη είνωπιον του έν Λονδίνου συναδέλφου μου κυρίου Κρυρνέι. 'Απ' αυτό τό αντίγραφο, βλέπω ότι σας άνεγνωρίσθη ως προίκα τό ποσόν τών βέκα χιλιάδων λιρών.

—Αυτό είναι αδύνατον. Δέν είμαι έγώ! έπανελάμβανα μηχανικά, χωρίς νά παραχθώ από τό μέγεθος του ποσού πού μου χορηγούσα.

—Κυττάτε μόνη σας, μου είπε δίνοντάς μου τά δύο έγγραφα. Είναι τόσο κανονικά καί έν τάξει. 'Εάν διαβάσετε άγγλικά, θά σας είναι εύκολο νά ίδíte ότι πρόκειται άκριβώς γιά σας.

—'Ερμαιον της μεγαλειότητας καταπλήξεως, προσεπάθησα νά ξεχωρίσω τά κακογερμέννα έκείνα λέξη πρός λέξη αυτάπου μουδινε νά διαβάσω. 'Ημουν πολύ συγκινημένη καί δέν μπορούσα νά τό έννοήσω καλά. 'Αλλά τί άλλο μου χρειάζοταν; Σέ κάθε γραμμή φαινόταν τό όνομά μου κολλημένο στό όνομα του Βάλτερ 'Αντερσον, κι' αυτό μόναχα πηδούσα στό μάτια μου.

Θεέ μου! Θεέ μου! Τί ήθελε νά ειπύ αυτό; 'Ημουν παντρεμένη έγώ; 'Εγώ, πού ποτέ δέν είχα μιλήσει με άνδρα ούτε σέ φιλικό καν τόνο, έγώ της οποίας ή καρδιά, της οποίας ή ψυχή ήταν τόσο νέα σαν ένός παιδιού; 'Ηταν νά τρελλαθώ κανείς.

Μιά απέλπισία μ' έπιασε καί δάκρυα άνέβηκαν στό μάτια μου. Είχα την έντύπωση πως ήμουν μόνη καί αδύνατη μπροστά σ' έναν μεγάλο κίνδυνο!

—Βλέπω, είπα στόν συμβολαιογράφο ξαναβάζοντας τά έγγραφα στό τραπέζι του, βλέπω ότι είμαι πώς νά τό είπώ... ότι είμαι παντρεμένη καί τό όνομά μου ουνοδεύεται διαρκώς από τό όνομα ένός άλλου. Είναι νόμιμο, άφού τό λέτει 'Εν τούτοις σας όρκίζομαι, κύριε, δέν καταλαβαίνω, δέν ξέρω τί σημαίνει αυτό. Δέν είμαι έγώ, δέν είναι δυνατόν νά πρόκειται γιά μένα...

Τά δάκρυά μου συνεκίνησαν τόν κ. Νταρζιλ. 'Απλώσε σέ μένα τό χέρι του.

'Η Σιμόνη Μοντανιά άναγνώστρια της κ. Νορντάν, έλαβε ένα γράμμα από τόν συμβολαιογράφο του 'Εβρ, κ. Νταρζιλ, νά περάσει από τό γραφείον του γιά υπόθεση πού την άφορούσε. Στό γράμμα πού της έστειλε, μαζί με τό πατρικό της όνομα την έλεγε «σύζυγον Βάλτερ 'Αντερσον» καί ή νέα πού ούτε παντρεμένη ήταν, ούτε ποτέ είχε άκούσει τό όνομα αυτού του 'Αντερσον, πήγε στό 'Εβρ νά μάθω περί τίνας έπρόκειτο. 'Ο συμβολαιογράφος την έ πληροφορήσε ότι είχε πεθάνει ό κηδεμών της Μπερτάιμ, κι' ότι στό χαρτιά του βρήκε ή ληξιαρχική πράξις του γάμου της πούγινε στό Λονδίνον τόν 'Ιούλιο του 19. δηλαδή πρό τέσσαρων καί πλέον έτών. Κατάπληκτη εκείνη έβεβαίωσε ότι δέν είχε παντρευτή ποτέ, αλλά μόλις πρό όλίγων μηνών έφυγε από τίς καλόγρηες. 'Ο συμβολαιογράφος δέν μπορούσε νά την πείσει. Είχε εκεί έν τάξι όλα τά χαρτιά, πού άπεδείκνυν ότι ή Σιμόνη Μοντανιά είχε παντρευτή τόν 'Αντερσον καί άπόδειξις ότι ό άνδρας της της έστειλε έπιχορήγηση τριάντα χιλιάδες τό χρόνο. Βρήκε ακόμη μιά απόδειξη διά 5000, τά έξοδα ένός ταξιδιού της στό Λονδίνον. 'Επήγε λοιπόν εκεί πρό τέσσεράμιση έτών;

σιακή κατάσταση. Τέλος ή διατροφή τών τριάντα χιλιάδων φράγκων τό χρόνο, πού σας στέλνει από διετίας...

—Ποιά διατροφή; δέκωσα. Δέν έπήρα ποτέ χρήματα.

—'Α, αυτό είναι άλλο πράγμα. Σύμφωνα με τά έγγραφα πού έχω καί τους αριθμούς του Μπερτάιμ, από διετίας ό σύζυγός σας, σας χορηγεί έτησίως 30.000 φράγκα.

—Δέν έπήρα ποτέ ούτε λεπτό, κι' αυτό άποδεικνύει ότι πρόκειται γιά άλλο πρόσωπο.

—'Εκείνο πού είναι βέβαιο, μου άπήντησε, είναι ότι ό Μπερτάιμ έδωσε άπόδειξη ότι πήρε δύο φορές από 30.000 φράγκα από τόν συμβολαιογράφο του Λονδίνου. 'Ο κηδεμών σας, βλέπετε, ήξερε τόν γάμον σας. 'Ηξερε την ύπαρξη του Βάλτερ 'Αντερσον, καί ήξερε τους δεσμούς πού σας ένωναν.

—Αυτό είναι γιά νά χάση κανείς τό μυαλό του! Πώς νά σας πείσω κύριε; Σταθήτε! λέτε ότι παντρεύτηκα στίς 23 'Ιουλίου 19...

—'Ακριβώς!

—'Ε, καλά! Κατά τόν 'Οκτώβριο του ίδιου έτους, έπήγα στό Ρουάν νά δώσω έξετάσεις γιά τό άνώτερο δίπλωμα. Πρίν άρχίσετε τίς έρευνές σας ρωτήστε τίς καλόγρηες. Αυτές θά σας έπιβεβαιώσουν ότι με άνέθρεψαν, ότι δέν τίς άφησα παρά όταν έγινα ένήλικη, καί δέν μπορούσα νά παντρευτώ την έποχή πού μου λέτε.

—Οι καλόγρηες δέν θά μπορέσουν νά βεβαιώσουν παρά ότι ξέρουν. Λοιπόν κατά τό ταξίδι, σας στό Λονδίνον, μπορέσατε...

—Κι' άπαντρεύτηκα; διεμαρτυρήθηκα με άγανάκτηση.

—'Ισως νά τό κάνατε χωρίς νά υπολογίσετε τίς συνέπειες... άπό κατεργαρία... άπό άπερισκεψία... Τί ξέρω; Μπορέσαν ίσως νά κατακαρδοθούν την καλή σας πίστη.

—Μιά άλλη γυναίκα, μπορεί νά πήρε τό όνομά μου καί νά τό έχρησιμοποίησε. Αυτό είναι δυνατόν. Γιατί δέν λαμβάνετε ύπ' όψει σας αυτή την περίπτωση ;

—'Εκείνο πού με ζαλίζει είναι ότι είσαστε στό Λονδίνον—τό βεβαίωσατε σεις ή ίδια—την έποχή πούγινε ό ύποθετικός—έστω—γάμος σας με τόν Βάλτερ 'Αντερσον.

—Πραγματικώς! είπα έξαντλημένη. Αυτή ή σύμπτωση είναι τρομερή.

—'Ενα άλλο σημείο είναι βέβαιον: 'Οτι αυτός ό Βάλτερ 'Αντερσον πιστεύει ότι είσθε ή γυναίκα του άφού δέν παραλείπει νά σας δίνει έπιχορήγηση. Πρό όλίγων ημερών

—'Ησυχάστε, παιδί μου!

'Εάν ύπάρχει κάποιο λάθος, θά πετύχωμε ν' άναγνωρισθώ. Αυτός ό κ. Βάλτερ 'Αντερσον όφείλει νά ξέρη περί τίνας πρόκειται καί θά τόν ρωτήσωμε.

—'Αλλ' αυτός ό άνθρωπος, του οποίου με ύποχρέωσαν νά φέρω τό όνομα, πούς είναι; 'Αγγλος; Είναι τούλάχιστον έντιμος κύριος ;

—'Εκανε μιά χειρονομία πού έδειχνε άγνοια.

—'Αναφέρει έδω ότι είναι άνθρωπος τών γραμμάτων.

'Αλλ' αυτός ό χαρακτηρισμός δέν λέει πολλά. 'Εν τούτοις ή προγαμία δώρεά πού σας έκανε, μου φαίνεται πως δείχνει μιά πολύ καλή περιου.

Ελαβα ένα γράμμα του συμβολαιογράφου του, πού, φυσικά, άπαυθονότανε στόν Μπερτάιμ, αλλά καί τό όποιον άνοιξα, λόγω της έντολής μου. Αυτή ή έπιστολή είχε μέσα ένα τσέκ 15.000 φράγκων διά την τρέχουσαν έξαμηνίαν. Συγχρόνως ό άνθρωπος αυτός ζητούσε πληροφορίες γιά σας.

—Αυτό είναι άκατανόητο γιά μένα.

—Καί πώς νά πιστέψωμε ότι έγινε λάθος σχετικώς με τά πρόσωπα, άφού ό ίδιος ό κηδεμών σας μεσολάβησε μεταξύ σας καί του άνδρός σας;

—'Εμείνα μερικά λεπτά σκεπτική. 'Ημουν βεβαία ότι ό κ. Νταρζιλ, μ' έλη την καλή του καρδιά, δέν παραδεχότανε την καλή μου πίστη. Προσπαθούσα νά βρώ μιά άπόδειξη της ειλικρινείας μου, αλλά δέν τό κατώρθωνα. Τόν ρώτησα, πως έξηγοόσε τό γεγονός ότι έμεινα στό μοναστήρι, καί όταν με τό γάμο μου. Έγινα ένήλικος, κι' αυτός μου άπάντησε ότι θά με άνάγκασε κάποιος λόγος πού δέν μπορούσε νά βρή.

—'Αλλ' ό Μπερτάιμ, του είπα, έλαβε δύο φορές από τριάντα χιλιάδες φράγκα, ήτοι έν όλω 60 χιλιάδες. 'Επρεπε ν' άφήση κάτι πού νά δείχνη τί τά έκανε αυτά τά χρήματα. Τά έπήρα; τοδώσα άπόδειξη;

—'Εφαξα. 'Αλλά δέν άναφέρει τίποτα πουθενά.

—'Εξ άλλου έδινε από δύο καί τέσσερα χρόνια τά δίδακτρα καί τά έξοδα της διατροφής μου.

—Από αυτή την ήμερομηνία δέν άναφέρει στό βιβλία του τίποτα σχετικώς μ' αυτό τό ζήτημα.

—'Απ' αυτή την ήμερομηνία! Δηλαδή από τότε πούγινε δέθεν ό γάμος μου, ό κηδεμών μου κρατούσε τά ποσά πού προωρίζοντο γιά την κυρίαν Βάλτερ 'Αντερσον καί έξ άλλου δέν κρατούσε πιά λογαριασμό γιά τίς δαπάνες πού έκανε γιά την άνατροφή της Σιμόνης Μοντανιά. Πώς συμβαίνει αυτά, κύριε;

Τό πρόσωπό του έγινε ξαφνικά σκεπτικό καί παρεδέχθη ότι αυτά ήταν δύο χειροπιαστές άταξίες.

—'Ε, καλά, κύριε έφώναξα θριαμβευτικά, ρωτήστε τίς καλόγρηες κι' εκείνες θά σας είπουν ότι έπληρώνοντο τακτικώτατα.

—Θά έξετάσω! έδάλωσε ό κ. Νταρζιλ με μιά ξαφνική δραστηριότητα. 'Εάν άποδειχθή ότι ό Μπερτάιμ, έπλήρωνε τά έξοδα στό σχολείο σας χωρίς νά σας χρεώσει, δεύτερο ότι κρατούσε σεβαστά ποσά πού έπρεπε νά σας παραδώσει καί τρίτον ότι, ένώ ήξερε τό γάμο σας δέν έξεκαθάρισε τους λογαριασμούς της κηδεμονίας σας, αυτά θά έξηγήσουν πολλά πράγματα... χωρίς όμως νά τά διαφωτίσουν.

—'Ω, κύριε! Πόσον εύχομαι νά βρήτε τό γρηγορώτερο αυτές τίς άποδείξεις πού θά σας πείσουν γιά την καλή μου πίστη.

Χαμογλούσε πατρικά καί μου είπε πως άρχισε νά μίν άμφιβάλλη πιά γι' αυτό.

—'Αλήθεια; Πεισθήκατε ότι δέν είμαι παντρεμένη;

—'Αρχισε νά γελά ή κάνοντας χειρονομία διαμαρτυρίας.

—Παρντόν! Παρντόν! 'Οτι είσθε παντρεμένη, αυτό είναι βέβαιο. Δέν μπορεί νέ τό διαμφιστήρηση κανείς. 'Αλλ' είναι πιθανόν ότι έξεμεταλλεύθησαν άλλοι την άπλοϊκότητα καί την άπειρία σας. Πώς; Ποιοί; 'Υπό ποίους όρους; Δέν τό ξέρω. 'Εχετε έναν άνδρα, αλλά δέν τόν γνωρίζετε. Καί τό ακόμη πού σοβαρότερο, ότι έως σήμερα έξήσατε χωρίς νά άπολαύσετε κανένα από τά πλεονεκτήματα πού σας δίνει αυτός ό γάμος σας: περιουσία, έλευθερία, άνεξαρτησία καί τό λοιπόν.

—Καί τώρα τί πρέπει νά κανω; Τί με συμβουλεύετε ;

—'Εσκέψατε αρκετές στιγμές.

—Δόστε μου 48 ώρες, πρίν σας άπαντήσω. Θά συγκεν-

τρώσω μερικές άποδείξεις γιά κείνα πού λέτε. Πρέπει νά συμβουλευθώ τόν κ. Λεκούρι, πού άσχολεϊται έπίσης γιά την διεκπεραίωση της ύποθέσεως Μπερτάιμ. 'Ελάτε πάλι μετά τρείς ήμέρες την ίδια ώρα, παιδί μου. 'Ασφαλώς θά έχω κάτι νά σας ειπώ.

—'Ο Θεός νά δώσει, κύριε. Βιάζομαι ν' άκυρωθώ ό γάμος αυτός !

—'Αρχισε νά γελά.

—Τρέχετε πολύ βιαστικά. Πρίν άκόμη σκεφθώμε γι' αυτό, πρέπει νά μάθωμε πρώτα πως έγινε ό γάμος.

Μέ συνώδευσε έως την πόρτα καί μιά θερμή χειραψία έτεριμάτισε τά ένθαρρυντικά λόγια του. Σά λίγο βρέθηκα στό δρόμο, ζαλισμένη από κείνο πού έμαθα, κι' άπ' όσα πρόσβλεπα γιά τό μέλλον.

Παντρεμένη! 'Ημουν σι' αλήθεια παντρεμένη καί δέν έγνώριζα καν τόν άνδρα μου.

III

'Εγύρισα τό ίδιο βράδυ στην 'Επαυλη της Φρέσνας, όπου καί' ανάγκην διηγήθηκα λεπτομερώς στην κυρία Νορντάν, εκείνα πού έμαθα στό γραφείον του κ. Νταρζιλ.

Αυτή ή κυρία ήταν μιά εξίτερη γυναίκα. 'Εν τούτοις πάρα πολύ τυπική, δέν έφάνη γιά μένα σ' αυτή την περίπτωση πολύ έπαικτική ή πως ήτανε πάντα. 'Ισως κατά την άπουσία μου ή 'Αννα-Μαρία νά της έδωσε κακές πληροφορίες. Δέν ξέρω. 'Αλλ' ένώ έξακολουθούσα ή διήγησή μου, άφηνε άναφωνήσεις δυσαρκεσίας.

—'Ιδού μιά πολύ κακή ύπόθεση! δεσποινίς. Καί λυπούμαι πολύ γιατί είσθε άναμειγμένη σ' αυτήν. 'Ο άνθρωπος, του οποίου έφέρετε τό όνομα, είναι ίσως κάποιος άκόλαστος, του οποίου άκολουθήσατε τίς δλεθρίες συμβουλές όταν μένατε στό Λονδίνον.

Τήν δέκωσα με άγανάκτηση.

—Μπορώ νά σας διαβεβαιώσω, κυρία μου, ότι ποτέ δέν συνήντησα αυτόν τόν άνθρωπο.

—Τό λέτε, παιδί μου, καί ή φίλα μου, γιά σας με κάνει νά σας πιστεύω. 'Αλλά πως θά μπορούσα νά πείσω τίς φίλες μου, ότι τά πράγματα έγιναν έτσι όπως τά λέτε; Αυτή ή στιγμή τό ύπερητικό προσώπικό σχολιάζει την περιπέτειά σας. Άδριο όλο τό χωριό θά τό μάθω, καί χωρίς οι άνθρωποι νά περιμένουν την έξηγηση θά με καταδικάσουν γιατί σας έβαλα σπίτι μου.

'Εσηκώθηκα πολύ ώχρη.

—Μέ λίγα λόγια με καταδικάζετε, κυρία;

—'Ακούστε, αγαπητό μου παιδί. Θά ήθελα νά μείνατε κοντά μου, καί δέν ξέρω πως νά σταματήσω αυτή ή δυσάρεστη διάδοση πού θά γίνη εις βάρος σας. Μ' έννοείτε καλά!

—'Εννόησα, κυρία μου! Άδριο τό πρωί, θά φύγω από τό σπίτι σας. Καί νά είσθε βεβαία ότι καμμιά, περισσότερο από μένα δέν θά λυπηθώ.

γιά τίς ένοχλήσεις πού μπορεί νά σας προεξηγή ή παρουσία μου στό σπίτι σας.

—'Ω, μη θυμώνετε... Πιστεύσατέ με...

—'Αλλά ύποκλήθηκα ψυχρά έμπρός της.

—Κυρία, σας χαιρετώ.

'Η ύπομονή μου είχε φθάσει στό άπροχώρη-

το, καί δέν θά μπορούσα νά συγκρατηθώ περισσότερο.

Τό πρωί, μόλις έξύπνησα, έφάξα τό μπασίλο μου. 'Η άνυπομονή μου νά φύγω άπ' αυτό τό σπίτι, όπου ήμουν πλέον βάρος, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε γιά νά μη χάσω ώρα, δέν κατέβηκα όπως συνήθως, νά πάρω τό πρωινό πρόγευμά μου με την κυρίαν Νορντάν. Με είδε μόνη κατά τίς 11, λίγες στιγμές πρίν άνεβώ σι' άμέξή γιά νά πάω στό σταθμό. Δέν μιλούσε, κι' ήταν ίσως λυπημένη, ή, τουλάχιστον, ζητούσε νά την συγχωρήσω γιά ή χθεσινή της στάση.

Πρίν μ' άφήσει μούδωσε ένα κλειστό φάκελο με τό μικρόν ποσό πού μου χρωστούσε γιά τόν μήνα πού πέρασε

και ποδ ήταν για μένα αυτή τη στιγμή, σχεδόν όλη η παρουσία μου. Στο τραίνο μόνον άνοιξα τον φάκελλο και είδα ότι αντί για χίλια φράγκα που μου χρωστούσε η ιουλία Νορντν είχε βάλει διπλάσια. Είχε μέσα κι ένα σημείωμα.

«Επιτρέψατέ μου, άγχιημένο μου παιδί, να σας προσφέρω αυτό το μικρό συμπλήρωμα, και δεχθήτε το, άφοι προέρχεται από μια γρηναία φίλη που ήξερε να έκτιμήση την άφοισή σας».

Μη λησμονήσετε ποτέ, ν' άποαθήτε σε μένα πάντοτε, άν, παρ' έλπίδα ή τύχη σας παρουσιάζετο δυσμενής. Θ' άπαντήσω άμέσως στην πρόσκλησή σας.

Πιστέψτέ με ως μια πολύ ελίκρινή φίλη σας.

ΒΕΡΘΑ ΝΟΡΝΤΑΝ

Αυτή ή έπιστολή, με συνέκλινσε βαθεία. Έμελλε λοιπόν στο εξής να σκέπτομαι την κυρία Νορντάν, χωρίς αυτή ή βαρεία μικρία που αίσθανόμουν άδω και λίγες ώρες. Με είχε θυσιάσει από το φόβο της κακογλωσσίας. Άλλ' ή διακριτική πράξις της, μουδειχνε ότι εξετίμησε το χαρακτήρα μου, και ότι δεν λησμονούσε τις ευάριστες ώρες που περάσαμε μαζί. Ο πόνος γιατί είχε πληγωθή ή υπερηφάνιά μου έπαψε και για πρώτη φορά από χθές, αίσθανόμουν ν' άνεβαίνω στα μάτια μου δάκρυα άνακουφισας.

Πήγα στο Έβρ. Δεν έλαβα άκόμη καμιά άπόφαση για κείνο που θάκανα. Η μικρή μου περιουσία δεν μου επέτρεπε να μείνω πολύ καιρό χωρίς έργασία, αλλά ή ένθύμηση αυτού του Άγγλου συζύγου, που μουπεφτε από τον ούρανό, κυριαρχούσε όλων των άλλων μου σκέψεων. Θεωρούσα ότι ή τιμή μου ως κόρης είχε τρομερά βιγή από τον άγνωστον αυτόν γάμο, και το πρώτιστον καθήκόν μου ήταν να οβύσω από το δνομά μου, αυτό το δνομα του Βάλτερ Άντερσον, που ήταν κολλημένο μαζί του.

Και για να μείνω έλεύθερη στις ενέργειές μου, έμεινα στο ξενοδοχείο, αντί να πάω να ζητήσω άσυλο στις καλόγρες, που δεν θα μου το άρνούτο.

ΙΥ

Οι δυο ήμέρες που μ' έχωριζαν άκόμη από το ραντεβού που μου είχε όρίσει ο κ. Νταρζιλ, μου φάνηκαν τρομερά μακρές. Έπέρασαν όμως. Και την ώριμμένη ώρα, ενώ φλογιζόμουν άπό άνυπομονή, έπέρασα για δεύτερη φορά την πόρτα του γραφείου του.

«Άλλοίμονο, μουείπε όταν με είδε να μπαίνω, δεν έπροχώρησε στις άναζητήσεις μου. Δεν έχω να σας άναγγείλω τίποτα νεώτερο. Στά χαρτιά του Μπερτάιμ δεν βρήκα τίποτα σχετικώς με τον γάμον σας, ίσως γιατί τέ βώρησε ένα φυσικό πράγμα που δεν ύπήρχε λόγος να το σημείωση».

Έσηκωσα το κεφάλι με δυσπιτία. Έξακολούθησε.

—Έπειτα έπήγα στις άδελφές του μοναστηριού, και με διεβεβαίωσαν για το ταξίδι σας στο Λονδίνο που (ας επέβαλε ο κηδεμών σας.

—Βλέπετε...

—Ιδιαιτέρως έρώτησα την καλόγρη που σας συνόδευσε σ' αυτό το ταξίδι.

—Και λοιπόν;

—Με διεβεβαίωσε ότι δεν σας άφησε στιγμή. Έν τούτοις θυμόταν ότι είχατε φινερώσει την έπιθυμία να πάτε στη λειτουργία του Βαβάριαν Σιαπήλ, στην όδον Ρεζιάν. —Πραγματικώς.

—Έπειδή δεν μπορούσε ή δεν ήθελε να σας συνοδεύση εκεί, σας άφησε να πάτε μόνη σας δυο ή τρεις φορές.

—Ε, λοιπόν;

—Έκεί άκριβώς έγινε ο γάμος σας με τον Βάλτερ Άντερσον.

—Α, αυτό είναι νόστιμο!

Άλλά ξαφνικά, ένα κύμα αίματος άνέβη στο πρόσωπό

μου! Μιά λεπτομέρεια λησμονημένη, ξαναρχόταν στη μνήμη μου ύστερα από τέσσερα χρόνια.

—Τι τρέχει; ρώτησε ο συμβολαιογράφος που παρητήρησε την ταραχή μου.

—Μιά άνάμνησις, μία σύμπτωσης ίσως.

—Έξηγηθήτε.

—Μιά μέρα, ενώ προσευχόμουν, πέρασε μπροστά μου ένα ζεύγος νεονύμφων. Η νεαρή κυρία φορούσε μία πολυτελή τουαλέτα.

Ήταν ξανθή, ώραία, μάλλον κοντή, ενώ εκείνος ήταν πολύ ψηλός, πολύ άδύνατος... Ήά τους άνεγνώριζα και τους δυο, άν τους ξανάβλεπα. Έπειδή εκείνη φαινόταν γελαστή, κι αυτός πολύ σοβαρός άρχισα να παρακαλώ γι' αυτούς. Μου φάνηκαν ότι άσχημα είχαν ζευγαρώθ' κι' είχα την περίεργη έντύπωση ότι δεν μπορούσαν να είναι εύτυχεις μαζί.

Η φωνή μου είχε χαμηλώσει. Σκέψεις συγκεχυμένες γεννήθηκαν μέσα μου. Τις συνόψισα δυνατά.

—Ποιος ξέρει άν δεν ήταν ο γάμος του Βάλτερ Άντερσον, αυτός στον όποιον παρέστην την ήμέρα εκείνη;

Ο συμβολαιογράφος έκούνησε το κεφάλι. Δεν δεχότανε παρ' όνον τα πραγματικά περιστατικά και το βεικό του μυαλό άπέριπτε κάθε τι που μπορούσε ν' άνάγεται στη φαντασία.

—Για να συμβη αυτό θάπρεπε να γίνη μία όποκατάστασις προσώπων, με συνένοχο τον κηδεμόνα σας.

—Φυσικά. Το Κι' έτσι θάγινε.

—Ας μην τρέχουμε τόσο γρήγορα στα συμπεράσματά μας. Πρέπει να εξακριβώσωμε πρίν.

—Ω, πρέπει να εξακριβώσωμε... θέλω να μάθω... σας ταλείπετε. Ήλθα να σας δω σήμερα, με την καρδιά γεμάτη έλπίδες.

—Και βλέπετε ότι δεν ξέρω τίποτα περισσότερο από όσα ήξερα χθές.

—Τότε τι να γίνη;

—Σκέπτομαι γι' αυτό...

Χώθηκε στην πολυθρόνα του, συνέπλεξε τα δάκτυλά του και επανέλαβε.

—Εδώ δεν θα μάθωμε τίποτε παραπάνω. Νομίζω είσθε ή κυρία Άντερσον! Τά χαρτιά σας είναι έν τάξει. Για να μάθωμε περισσότερα, πρέπει να πάτε στο Λονδίνο.

—Εάν είναι άνάγκη, θα πάω.

—Αυτό είναι. Θά πάτε να βρήτε τον Άγγλον Συμβολαιογράφον που θα σας φέρη εις έπαφήν με τον κύριον Άντερσον. Θά τον ίδήτε, θα έξηγηθήτε και θα ένεργήσετε άναλόγως με κείνο που θα βγή απ' αυτή τη συνάντηση.

Εδήλωσα ότι δεν είχα καμιά δυσκολία ν' άκολουθήσω τις συμβουλές του. Κι' εκείνος, άν και δεν φοβώταν ότι ήταν δυνατόν να βρω εκεί μία άλλη γυναίκα που θα ίσχυριζόταν ότι ήταν ή Σιμόνη Μοντανιάκ—κι' ότι δεν έμεινε μαζί του ή άλλη αυτή δείχνονταν από το ότι ο Άντερσον της έστελνε έπιχορήγηση—μου δήλωσε ότι έγραψε σχετικώς στον συμβολαιογράφο του Λονδίνου κ. Κουρνέτ.

Το άνήγγειλε ότι θα πήγαινε να τον έπισκεφθ' ή πελάτις του Σιμόνη Μοντανιάκ.

—Τοι τονίζω, εξακολούθησε, ότι δεν μπορεί να γεννηθ' έπι καμιά άμφιβολία σχετικώς με την προσωπικότητα της πελάτιδος μου. Ότι είσθε ή πραγματική Σιμόνη Μοντανιάκ, που γεννηθήκατε στο μέρος και το έτος που άναγγράφει ή πράξις του γάμου σας με τον Βάλτερ Άντερσον. Και τον παρακαλώ να σας βοηθήση να διαλευκάνετε αυτή την ύπόθεση.

Είπα χαρούμενη στον καλό συμβολαιογράφο, πόσο του ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα την καλωσύνη να ένδιαφερθ' τόσο πολύ για την κατάστασή μου. Άλλά με διεκόψε πατρικά.

Είπα χαρούμενη στον καλό συμβολαιογράφο, πόσο του ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα την καλωσύνη να ένδιαφερθ' τόσο πολύ για την κατάστασή μου. Άλλά με διεκόψε πατρικά.

Είπα χαρούμενη στον καλό συμβολαιογράφο, πόσο του ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα την καλωσύνη να ένδιαφερθ' τόσο πολύ για την κατάστασή μου. Άλλά με διεκόψε πατρικά.

Είπα χαρούμενη στον καλό συμβολαιογράφο, πόσο του ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα την καλωσύνη να ένδιαφερθ' τόσο πολύ για την κατάστασή μου. Άλλά με διεκόψε πατρικά.

Είπα χαρούμενη στον καλό συμβολαιογράφο, πόσο του ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα την καλωσύνη να ένδιαφερθ' τόσο πολύ για την κατάστασή μου. Άλλά με διεκόψε πατρικά.

Είπα χαρούμενη στον καλό συμβολαιογράφο, πόσο του ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα την καλωσύνη να ένδιαφερθ' τόσο πολύ για την κατάστασή μου. Άλλά με διεκόψε πατρικά.

Είπα χαρούμενη στον καλό συμβολαιογράφο, πόσο του ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα την καλωσύνη να ένδιαφερθ' τόσο πολύ για την κατάστασή μου. Άλλά με διεκόψε πατρικά.

Είπα χαρούμενη στον καλό συμβολαιογράφο, πόσο του ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα την καλωσύνη να ένδιαφερθ' τόσο πολύ για την κατάστασή μου. Άλλά με διεκόψε πατρικά.

Είπα χαρούμενη στον καλό συμβολαιογράφο, πόσο του ήμουν ευγνώμων, γιατί είχα την καλωσύνη να ένδιαφερθ' τόσο πολύ για την κατάστασή μου. Άλλά με διεκόψε πατρικά.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Από την ήμέρα που οι έπιστήμονες δού το κόσμου άρχισαν ν' άσχο-

λούνται με τις «ψυχικές έρευνες»,δεν παρέλειψαν να μελετήσουν και την μυστηριώδη τέχνη που οι άρχαιοι άνόμαζαν «φυσιογνωμονία ή φυσιογνωμική». Η τέχνη αυτή σήμερα άποτελεί μίαν πραγματική έπιστήμη, που εξετάζει τον χαρακτήρα του άτόμου από τις γραμμές και το σχήμα του προσώπου. Ο Κρέσεχμερ, ο διάσημος γερμανός ψυχίατρος, του όποιου οι μελέτες άνεστάτωσαν τους έπιστημονικούς κύκλους της Εύρώπης, πρώτος παρήγγειλε ότι οι άνθρωποι των όποιων το προφίλ σχηματίζει γωνίαν εις τ' άνω ή επί το πολύ άναποφάιστοι, άμβίβολοι,σιωπηλοί,κόσμος δηλαδή που ζει μίαν «έσωτερική ζωή».

Ός εκ τούτου συμπεραίνεται ότι οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι νευρικοί,άνήσυχοι, μυστικιστάι.

Χιλιάδες άτόμων έξητάωθησαν λεπτομερώς και άπετέλεσαν διαφόρους κατηγορίας σύμφωνα με τις γραμμές και το σχήμα του προσώπου των.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΜΕ ΓΩΝΙΑ

Το προφίλ λοιπόν που σχηματίζει γωνίαν (σχήμα 1),δταν μάλιστα παρουσιάζει μέτωπο μακρύ και στενό,σάν λεπίδα μαχαίριου, χαρακτηρίζεται έκείνους που δνε υδοκιμοούν στις έμπορικές έπιχειρήσεις, αλλά, άπεναντίας, διακρίνονται ότι έχουν μεγάλο ταλέντο για τις καλές τέχνες.

ΤΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΑ

Οι έρευνες οι όποιες έγιναν σε άτομα που παρουσιάζουν πρόσωπο στρογγυλό (σχήμα 2) απέδειξαν ότι

αυτά επιδιδονται και ευδοκιμοούν στο έμποριο.

Κιτόπον των προκαταρκτικών,άλλά βασικών αυτών παρατηρήσεων ή τέχνη της φυσιογνωμικής άρχισε να λαμβάνη έπιστημονικόν ένδιαφέρον και έδημιούργησε μίαν νέαν έπιστήμην με τ' όνομα «μορφολογία».

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ

Επί τη βάση λοιπόν της νέας αυτής έπιστήμης έγιναν διάφοροι παρατηρήσεις οι όποιες απέδειξαν ότι ο άνθρωπος που έχει στενόν μέτωπον, άν και είναι όλιγώτερον ευφυής από εκείνον που έχει ευρύ μέτωπον και μεγαλύτερον κρανίο,έν τούτοις είναι πιδ δραστήριος στη ζωή και συνεπώς σημειώνει έπιτυχίες σε κάθε του έπιχείρηση.

Άν,άπεναντίας,ένα άτομο έχει μέτωπον που όπερνάει τα πέννηντα πέντε χιλιοστά ύψους από της βάσεως της μύτης ως την άρχήν του τριχωμάτος της κεφαλής, το άτομο αυτό έχει την δύναμην να «έξέλθ' από τον κύκλο που τον περιώρισε το πεπρωμένο» και συνεπώς οι ιδέες του άρχίζουν να «πλανώνται» πρὸς τον ιδεαλισμό ή μυστικισμό.

Άλλα χαρακτηριστικά του μετώπου είναι τα ακόλουθα:

α) ή άνάπτυξις του «κυρίως» μετώπου, δηλαδή του τμήματος εκείνου του κρανίου που εύρίσκεται μεταξύ των δυο όφθαλμικών άψίδων, δεικνύει εύρεϊαν άνήμην δι' αλονδήποτε γεγενός και φλογεράν φαντασίαν. Το χαρακτηριστικόν αυτό μέτωπον παρουσιάζεται στους μυθιστοριογράφους και τους ιστορικούς.

ΜΑΤΙΑ—ΜΥΤΗ

β) Οι άνεπτυγμένες όφθαλμικές άψιδες, όταν δηλαδή παρουσιάζουν προεξοχές, δεικνύουν άτομα που αγαπούν τα ταξίδια που μπορούν και συγκρατούν στη μνήμη τους τα τοπία και τις ήμερομηνίες, πράγμα που είναι

άπαραίτητον προ-σόν για τους ιστορικούς δημοσιογράφους οδηγούς κ.τ.λ.

Το να συγκρατούν το σχήμα και να θυμούνται τα πράγματα είναι ίδιον χαρακτηριστικόν των άτόμων που έχουν εύρεϊαν τη βάση της μύτης.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΜΕΤΩΠΟΥ

Συμφώνως με τους μορφολόγους ή άνάπτυξις της βά-

σεως του μετώπου είναι χαρακτηριστικόν των άτόμων των προικισμένων με μεγάλην Ικανότητα προσοχής και δυνατής μνήμης: οι μικροβίοι λόγοι, οι έξ έπαγγέλματος δημοσιογράφοι, οι άνάτομοι κτλ. έχουν τοιοιτον σχήμα μετώπου.

Κι' όταν άκόμη σ' ένα τέτοιο μέτωπο λείπη το «ύψος και το πλάτος» (σχήμα 3) όλα τα προτερήματα συγκεντρούνται σε «όλικές τάσεις». Τά άτομα που έχουν το μέτωπο πολύ ύψηλό και το κρανίο με μίς αισθητή προεσχ'ή στην κορυφή του θά έπρεπε να τα συμβουλευόση καν. ις να μην έπιδοθούν σε «διανοητικές σταδιοδρομίες» αλλά να άσχοληθούν με έκείνες τις μέτριες και θετικές.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ένα τετραγώνον πρόσωπο (σχήμα 4) δεικνύει ένέργειαν, δύναμιν, θάρρος, αντίστασιν

Συνήθως το σχήμα του προσώπου αυτού έχει ως βάση ένα πλατύ κρανίο που είναι Ικανό να δημιουργή πλούσιες και πρωτότυπες σκέψεις. Άπεναντίας όμως το τριγωνικό πρόσωπο (σχήμα 4, δεξιά) είναι χαρακτηριστικόν των τραπεζίτων, των χρηματιστών, των επιδιδομένων στατιστικας, κόσμου δηλαδή που άνακατεύεται με άριθμούς, με τις διακυμάνσεις του συναλλάγματος, με χρεώγραφα και χίλιες δυο άλλες δουλειές που άποτελούν το έπάγγελμα των... οίκονομολόγων.

ΤΟ ΠΡΟΦΙΛ

Το γωνιαίο προφίλ με έντονες προεξοχές, με μύτη άετοϋ, μάτια ζωηρά κτλ. δεικνύουν τον «τύπον» «Άρης» (σχήμα 5) δηλαδή τον τύπον του ανθρώπου που έχει ταλέντο στη στρατιωτική σταδιοδρομία, στη ζωή του στρατιώτου, σε ολονδήποτε δπλον και κάτω από ολονδήποτε σημάια.

Τά άτομα που έχουν τέτοιο σχήμα προφίλ, έχουν έπισης και τ' αυτιά μεγάλα κι' απέχουν κάπως από το κρανίο και δεικνύουν χαρακτηριστικά ειλικρινή και πνεύμα αυτοθυσίας.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΜΟΡΦΕΣ

Στις γυναίκες, το μακρύ και ώραιόδες προφίλ δεικνύει (σχήμα 6) τάση πρὸς την όκνηρία, στα όνειρα στον σεξουαλισμό.

Μιά έλαφρά εξόγκωση στους κροτάφους δεικνύει τάση πρὸς τις μαθηματικές μελέτες, ενώ μία αισθητή καμψη στην κορυφή του αυτιού δεικνύει τάσιν πρὸς τον έρωτα και στην τέχνη.

R. ANTPIIS

ΠΑΝΤΟΥ ΤΑ ΙΔΙΑ

ΟΙ «ματσάργκες» στάς Ιπποδρομίας, είναι κάτι που δεν φαίνεται πιθανόν να εκλείψει ποτέ. Ύστερα από τα τόσα σκάνδαλα που συμβαίνουν παντού, Ιδού και ένα ακόμη που απασχολεί τός Γαλλικός άρχας τας ημέρας αυτές.

Είς τας τελευταίας Ιπποδρομίας της Βενσέν, είχαν αγωνισθή κι' ο «Σκίουρος», με το όνομα ενός μετρίου Ιππου, «Ίωσήφ» καλουμένου, διά να μὴν αναγνωρισθῇ ἀπὸ τοὺς στοιχηματίζοντας ἐπὶ τῶν φαβορί.

Ἀντιθέτως ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ (ἵππου κρεοπώλης στήν Τουλὼνα καὶ ὀνόματι Ντελουί) καθὼς καὶ μερικοὶ φίλοι του, γνωρίζοντες τὴν ἀξία τοῦ ἵππου, ἔπαιζαν μεγάλα ποσά.

Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ ἡ «ματσάργκα» εἶχον χρῶματίσει τὸν ἵππον ὅπως εἶναι ὁ «Ίωσήφ», πράγμα πού κατώρθωσαν μιά χαρά.

Ἐτοίμος πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν εἰδικῶν ὁ ἄσσημος «Ίωσήφ» ἤλθε δεύτερος εἰς τὸ τέρμα καὶ ἐξησφάλισεν εἰς τὸν πονηρὸν κρεοπώλην καὶ τοὺς φίλους του μεγάλα κέρδη.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτόν, ἡ νίκη τοῦ δῆθεν «Ίωσήφ» ἤγειρεν ὑπονοήσας. Ἐγινε λοιπὸν ἔρευνα κι' ἔτσι τὸ κόλπο ἀνεκαλύφθη καὶ ὁ κρεοπώλης συνελήφθη καὶ ὡμολόγησεν. Ἦδη διεξάγονται ἀνακρίσεις διὰ τὴν ἀνέυρεσιν τοῦ προσιγρικτοῦ τοῦ ἵπποδρόμου, πού συνήργησεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀπάτης.

ΒΣΩΘΗΣΑΝ ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Οἱ ἐπιβάται ἐνός σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ, ἐκτελοῦντος τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Γκίλτεμπουργκ καὶ Ἀλβέστα τῆς Σουηδίας, ἐσώθησαν πρό τινος ἐντελῶς ὡς ἐκ θαύματος.

Εἰς ἓνα διάμεσον σταθμόν, κατὰ παράβασιν τῶν κανονισμῶν κατήλθον ταυτοχρόνως τῆς ἀμαξοστοιχίας διὰ νὰ πιοῦν κ' εἰς τὸ μπάρ, ὁ ὀδηγός, ὁ θερμαστής καὶ ὁ μηχανικός. Ἐξαφνὰ, ἀγνωστον ἐκ ποίας αἰτίας, ἡ μηχανὴ ἐτέθη εἰς κίνησιν κι' ἤρχισε νὰ βαίνει ὀλοταχῶς πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐντελῶς ἀκυβέρνητος, πρὶν τὸ προσωπικὸν προλάβῃ νὰ καταλάβῃ τὰς θέσεις του.

Οἱ ἐπιβάται, ἀντιληφθέντες ἐκ τῆς ταλαντεύσεως τοῦ συρμοῦ ὅτι κάτι ἐκτακτὸν συνέβαινε, ἤρχισαν νὰ ἐκβάλουν ἀπελπιστικὰς κραυγὰς καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ πηδῇσιν ἐκ τούτου μὲ κίνδυνον νὰ συντριβοῦν.

Ἐδύχως τοῦ τραίνου ἐπέβαινε κι' ἓνας ταχνίτης τῆς ἐταιρίας, ἔχων καὶ λίγας γνώσεις ὁδηγοῦ, ὅστις ἀντιληφθεὶς ἐγκαίρως τὸν κίνδυνον ἐπρόλαβε νὰ περάσῃ εἰς τὴν μηχανὴν καὶ νὰ τὴν σταματήσῃ ἐγκαίρως.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμη ὅμως ἂν ἐβράδυνεν οὗτος, τὸ τραῖνον ἀσφαλῶς θὰ ἐξετροχίαζετο εἰς μίαν ἐπικίνδυνον καμπὴν καὶ πολλοὶ ἐπιβάται θὰ εὗρισκον οἰκτρὸν τέλος.

Ἡ ΑΓΓΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΗΤΤΗΤΟΣ
Ἐκεῖνοι πού λοχυρίζονται ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν εἶναι [σὴ-

μερον λοχυρά, ὅσον ἄλλοτε, πλανῶνται οἰκτρά, ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων.

Ὅπως λέγουν οἱ συνδεόμενοι στενά με τὸν γενικὸν διευθυντὴν τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ, ὡς καὶ οἱ κατέχοντες ἐμπιστευτικὴν θέσιν παρὰ τῷ αὐτοκράτορι τῆς Ἀγγλίας, σὴ μερον ὑπέρποτε ἄλλοτε ἡ γηραιὰ Ἀλβίων κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας τῆς τὰς τύχας τοῦ κόσμου.

Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς τρομεράς ἐφευρέσεις τοῦ Γκράντελ Μάτισελ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1916, κλεισμένος εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ ἑπαυλιν εἰς τὴν Οὐάλλαν, ἐργάζεται διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος του.

Αἱ ἐφευρέσεις τοῦ Μάτιους, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ὁποῦ οὐδεὶς ἄλλος ἔχει δικαίωμα εἰσόδου πλὴν τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἀνωτάτου ἐπιθεωρητοῦ τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ, ἀφοροῦν τὴν ἐκ τοῦ μακρόθεν κίνησιν πλοίων ἀεροπλάνων,

καὶ παντὸς εἶδους μηχανῶν. Τὴν θανάτωσιν στρατιῶν ὁλοκλήρων ἐξάποστάσεως, τὴν ἀχρήστευσιν μηχανῶν πυρομαχικῶν ὑποβρυχίων καὶ τὴν ἐξουδετέρωσιν τῆς ἐπιδράσεως παρομοίῳ τυχόν μηχανημάτων τοῦ ἐχθροῦ, ἐπὶ τῶν Ἀγγλικῶν δυνάμεων.

Ὅλα, σημειωτέον τὰ καταπληκτικὰ καταστρεπτικὰ, ὡς ἂν μέσας, ἔχουν δοκιμασθῇ ἐναντιημέτως καὶ ἔχει ἀποδειχθῇ ἡ ἀξία των.

ΜΙΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μιά ἀπὸ τίς φρικιαστικότερες τραγωδίας πού ἔχουν συμβῇ στὸ Παρίσι, εἶναι ἀσφαλῶς αὕτη πού ἐξετυλίχθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στίς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα.

Μιά γυναίκα, Γερμανίς τὴν καταγωγὴν ὀνόματι Μάγδα Πέτερλεγκ, καὶ ἡ ὁποία διῆγε μιά ζωὴ ἐντελῶς ἀληθική ἀπὸ πενταετίας, ἐκρεοῦργησε κυριολεκτικῶς τὸν ἄνθρωπο μετὸν ὁποῖον συζοῦσε καὶ κατόπιν ἀνοίξε τίς φλέβες τῶν χερῶν τῆς, ἔκοψε μ' ἓνα ξυραφάκι τὴν καρρῶτιδα τῆς, καὶ κατόπιν ἐρρίφη στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ. Ὅπως ἀπεδείχθη ἐκ τῆς νεκροψίας ἡ Μάγδα ἐκρεοῦργησε τὸν ἄνδρα τῆς καθ' ἣν ὥραν ἐκοιμάτο, ἀναίσθητος ἀπὸ τὴν κατάχρησιν ναρκωτικῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποῖους προέβη εἰς τὸν φόνον ἐκείνου καὶ μετὰ ἠτυοκτόνησε, οἱ ἱατροδικασταὶ ἀποφαινόμενοι ὅτι ἐνήργησεν διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ παροξυσμοῦ, συννεπεία καταχρήσεως ναρκωτικῶν.

ΡΕΚΟΡ

Ἐνός Καναδὸς τζέντλεμαν τὸν περασμένο χρόνον διάβασε σ' ἑξὶ μόνον ἡμέρας 325 μυθιστορήματα καὶ 65 ταξιδιωτικὰ βιβλία καὶ βιογραφίας.

Ὁμολόγησε ὅμως ὅτι δὲν διάβαζε λέξη πρὸς λέξη ἀλλὰ ἐννοοῦσε τὴν κάθε παράγραφο με μερικὰς

σύντομες ματιὰς πού ἔρριχνε. Ὅσο ὅσο εἶχε τόιο πολὺ καλὰ ἐντυπωθῇ στὸ μυαλό του ὅτι εἶχε διαβάσει, ὥστε μποροῦσε νὰ τὸ διηγηθῇ κατόπιν λεπτομερέστατα ὅς ὁποιονδήποτε τὸν ρωτοῦσε.

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟΥΣ ΦΑΝΕ ΟΙ ΣΚΟΡΠΙΟΙ

Οἱ κάτοικοι τοῦ Διαρμπεκίρ, μικρᾶς πόλεως τῆς Ἀνατολικῆς Μικρασίας εὗρισκονται ἀπὸ τινος ἐν ἀπογνώσει. Στρατιὰ ὁλόκληρος σκορπιῶν, διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν ὁποίων μάτην ἀγωνίζονται ἀπὸ τριάκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν των.

Τὸ ἀπὸ τριακονταετίας συνεχιζόμενον κακὸν, εἶχεν ἐνταθῇ ἰδιαίτερος τὸ 1933 καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως ὤρισαν ἀμοιβὴν διὰ κάθε ἐξοντούμενον σκορπιόν.

Μολοντί ὅμως ἑκτοετὴ ἐν λόγω ἀμοιβὴ κατεβλήθη εἰς 100,000 ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἐξόντωσαν δεκάδας ἑκαστον ἀπὸ τὰ μικρά καὶ βρωμερά αὐτά, ἐρπετά, τὸ κακὸν δὲν ἐξέλιπε. Ἀπεναντίας ἐφέτος, σπῖτια καὶ δρόμοι, κατακλίζονται ἀπὸ ἑκατομύρια σκορπιούς, πού ἀποτελοῦν ὄντως δημόσιον κίνδυνον.

Κατόπιν τούτου αἱ ἀρχαὶ ἀπεφάσισαν νὰ διπλασιάσουν τὴν διδομένην ἀμοιβὴν διὰ κάθε συλλαβανόμενον ἢ σκοτωνόμενον σκορπιόν, καὶ νὰ ὀρίσουν ἀμοιβὴν 50,000 δραχμῶν περὶ πού εἰς ἐκεῖνον, πού θὰ ἐξεύρισκε τρόπον ριζικῆς ἐξοντώσεώς των.

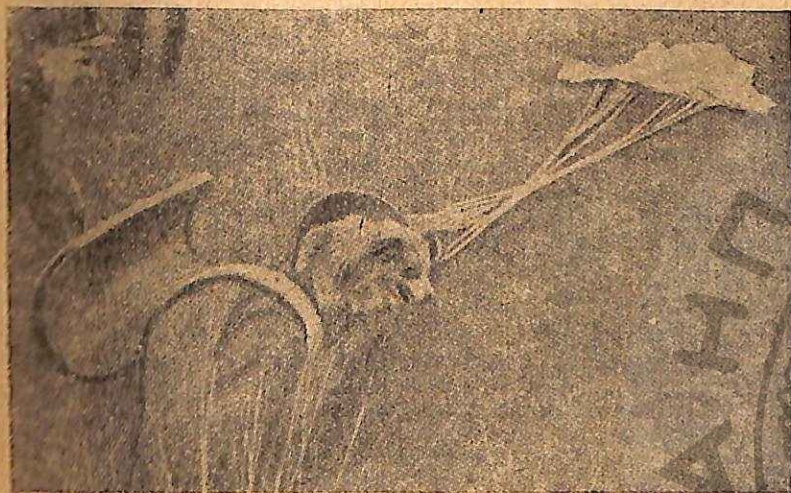
ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΙΤΑΛΟΑΙΘΙΟΠΙΚΑ

Ἡ ἐξ Ἀντὶς Ἀμπέμπα μεταδοθεῖσα τηλεγραφικῶς πρὸ ἡμερῶν εἰδησις, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀθιοπίας ἐκάλεσεν—ὡς ὁ Φαραὼ τὸν Ἰωσήφ πρὸ αἰώνων—μάγους νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὰ ὄνειρά του, ἔφερεν ἐκ νέου ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα.

Ἐχουν σημασίαν τὰ ὄνειρα ἢ ὄχι; Καὶ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀμερικανοὶ σοφοὶ διεφώνησαν.

Οἱ μὲν λέγουν: Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς πολιτισμένους ἄν

ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΑ ΓΙΑ ΣΚΥΛΛΟΥΣ

Ἡ προσγείωση εἶναι ἡ πῶς δύσκολη λειτουργία τοῦ ἀεροπλάνου καὶ γι' αὐτὸ ὅταν πρόκειται νὰ μεταφέρουν σκύλλους οὐ μέρος πού δὲν πρόκειται νὰ προσγειωθῇ τὸ ἀεροπλάνο ἐφεύρον τὸ εἰκονιζόμενον εἰδικὸ ἀλεξιπτωτο γιὰ σκύλλους. Ὁ σκύλλος δὲν δένεται στὸ ἀλεξιπτωτο ἀλλὰ τοποθετεῖται σ' ἓνα κιβώτιο πού μόλις ἐγγίση τὸ ἔδαφος ἀνοίγει αὐτομάτως, τὸ δὲ ἀλεξιπτωτο προσδένεται στὸ κιβώτιο.

Βρώπους νὰ πιστεύουν στὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν ἔχουν σχέσιν μετὰ τὸ μέλλον ἐκεῖνων πού τὰ βλέπουν ἢ τῶν γνωρίμων των.

Οἱ ἄλλοι ἀπαντοῦν: «Τὰ ὄνειρα ἔχουν πάντοτε σχεδὸν προφητικὴν σημασίαν» καὶ ἀπαριθμοῦν σειρὰν γεγονότων πού τὸ πιστοποιοῦν. Ἐπειδὴ ὅμως, λέγουν, πιθανῶς νὰ

γεννηθῇ ἀμφισβήτησις σχετικῶς μετὰ τὰ παραδείγματα αὐτὰ πού ὡς ἀναγόμενα εἰς τὸ παρελθὸν δὲν παρουσιάζουν ἀσφαλῆ τὸν ἑλεγχον, σὰς λέγομεν τοῦτο, πού θὰ πιστοποιήσῃ ποῖος ἔχει δίκαιον... εἰς τὸ προσεχές μέλλον.

Μιά κόρη, ἀπὸ τὴν Λωρραίνην, ἡ ὁποία εἶναι καὶ πρώτη τάξεως μέντιουμ ὠνευρέθη ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀθιοπίας Χάιλε Σελάσιε, εὐρισκόμενος εἰς τὸ Παρίσι, εὐρέθη αἰφνης ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου ὅπου κατέλυσε, κυκλωμένος ἀπὸ πελώριες λευκές, κόκκινες καὶ πράσινες φλόγες καὶ ὅλοι ἐπίστευον ὅτι θὰ ἀπανθρακωθῇ.

Αἰφνης ὅμως, ἔνας ἀτίθασος λέων, ἐφθασεν ἱπτάμενος ὡς δράκων εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου τοῦ Αἰθιοπικοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐκτοξεύσας ἐκ τοῦ στόματός καὶ τῶν ρωθῶνων του κρουνοὺς ὕδατος, ἐσβυσε τὰς φλόγας καὶ τὸν ἔσωσε.

Τὸ ὄνειρον τοῦτο σημαίνει ὅτι τὰ ἱταλικά στρατεύματα ἐξορμῶντα, ἀπὸ πολλὰ ταυτοχρόνως σημεῖα, θ' ἀπειλήσουν τὴν κατὰ τὴν ἰατρικὴν τῆς Αἰθιοπίας, ἀλλ' ἢ ἐπέμβασιν τοῦ Βρετανικοῦ λέοντος θὰ τὴν σώσουν ἀσφαλῶς.

Ἐνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο διατρέχοντος τὸν δρόμον Φλωρεντίας Φορλί, σὲ μιά ἀπότομη στροφή «ἐντελεπαρίσσε» καὶ στάθηκε στή θέση πού φαίνεται στή φωτογραφία πού παραθέτουμε. Πρόκειται περὶ πραγματικοῦ θαύματος ἰσορροπίας!

Ἀς περιμένουμε λοιπὸν νὰ δοῦμε καὶ νὰ κρίνωμεν.

ΓΡΑΦΕΙ... ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ

Νὰ καὶ μιά ἐκκεντρικότης, πού δὲν ἐνεπνεύσθη κάποιος πῶς εὐφάνταστος Ἀμερικανὸς συγγραφεύς.

Ὁ Ἰταλὸς μυθιστοριογράφος Ἀρτί, διάσημος διὰ τὰς ἐπιτυχίας τῶν αστυνομικῶν ἱδία ἔργων του, δὲν ἐμπνέεται παρὰ μόνον εἰς τὸ ἀεροπλάνον.

Πρὸς τοῦτο, ἔχει ἀγοράσει δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν γραμματέα του εἰσιτήρια διαρκείας δι' ὅσας τὰς ἱταλικὰς ἀεροπορικὰς γραμμάς καί... ἱπτάται διαρκῶς.

Ὁ Ἀρτί, μόλις τὸ μοτέρ τοῦ ἀεροπλάνου τεθῇ εἰς κίνησιν, ἀρχίζει νὰ ὑπαγορεύῃ στὸν γραμματέα του, ἢ δ' ἐμπνεύσεις δὲν τὸν ἐγκαταλείπει παρὰ μόνον ὅταν σταματήσῃ καὶ τὸ μοτέρ...

Καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐντὸς δύο ἐτῶν, ὁ Ἀρτί ἔχει τελειώσει ἑπτὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶχαν μεγίστην ἐπιτυχίαν ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ

Μόλις είχαν χτυπήσει τα μεσάνυχτα κι' ο ντετέκτιβ Φόρτον έτοιμαζόταν να σβύση το φως, ακούστηκε να κουνουρίζη το τηλέφωνο.

—Τέλος πάντων, δεν είναι δυνατόν να κοιμηθώ ήσυχος ένα βράδυ! μουρμούρισε ο σέρ Φόρτον παίρνοντας το ακουστικό.

—Εμπρός!
—Ντετέκτιβ Φόρτον; — ακούστηκε μια φωνή.
—Ναι.

—Εδώ Ρουσέλ. Έλατε άμέσως στον πύργο του τραπεζίτη Ουίλλιαμς, στο Μπλάκ-Πάρκ.

Ο Ντετέκτιβ Φόρτον, ένα από τα περιφημότερα λαγωνικά της Σκώτλαντ Γάρντν σε λίγες στιγμές βρισκόταν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο που έτρεχε προς το Μπλάκ-Πάρκ. Όταν έφθασε, μπροστά στον πύργο είδε πολύν κόσμο και μερικούς αστυνομικούς να στέκονται όρθιοι στην είσοδό του. Έρριξε μια ματιά προς τα φατισμένα παράθυρα του πύργου κι' είδε πίσω από τις κουρτίνες τους διάφορες σκιές να τρέχουν προς όλες τις διευθύνσεις.

Ένας αστυνομικός έτρεξε προς τον Φόρτον και του έσφιξε το χέρι.

—Λοιπόν! Ρουσέλ—Τι συμβαίνει;

—Ο αστυνομικός Ρουσέλ σήκωσε τους ώμους και μουρμούρισε:

—Χμ! Μια πολύ περίεργη ιστορία... πολύ σκοτεινό τέλος... έλατε μαζί μου και θα σας κρατήσω ενήμερο.

Ο σέρ Φόρτον ακολούθησε τον Ρουσέλ στο γραφείο του σέρ Ουίλλιαμς.

Οι δύο αστυνομικοί έκαθισαν σε δύο πολυθρόνες κι' ο σέρ Φόρτον άναψε την πίπια του.

—Θα σας τα πω με τη σειρά τους, είπε ο Ρουσέλ.
—Ο κ. και η κ. Ουίλλιαμς έωρταζαν άπόψε τους χρυσούς γομούς των. Οι προσκεκλημένοι ήταν πολλοί ώστε οι δύο σύζυγοι δεν άπουσίασαν καθόλου από το σαλόνι αλλά συζητούσαν με τους έπισκέπτες των.

Μόλις τέλειωσε το δείπνο οι νέοι πήγαν να χορέψουν ενώ οι άλλοι μπήκαν στο καπνιστήριο όπου είχαν έτοιμασθή τα τραπεζία για το «μπίρτ».

Τό κονσέρτο θ' άρχιζε μετά τα μεσάνυχτα. Την ώρα του καφέ, όλος ο κόσμος γελούσε και γλεντούσε, όταν η κυρία

Ουίλλιαμς ωχρίασε ξαφνικά και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. Άμέσως την έάπλωσαν σ' ένα ντιβάνι ενώ άλλοι πήγαν να φωνάξουν τους γιατρούς που ήταν τρεις ή τέσσεροι άνάμεσα στους προσκεκλημένους.

Παρ' όλη όμως την προσπάθειά τους ή κυρία Ουίλλιαμς υπέκυψε μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας.

Φαντάζεσθε τώρα τη λύπη του τραπεζίτη και τον τρόμο των προσκεκλημένων που έφυγαν όλοι σιγά—σιγά κι' έμειναν μόνον οι φίλοι του τραπεζίτη κι' ο άνιψιός του σέρ Τζών.

Τό πτώμα της κυρίας Ουίλλιαμς μετεφέρθη στην κρεβατοκάμαρά της και την ίδια στιγμή έφτασε και ο ιατροδικαστής.

Στις έννέα και τριάντα πέντε ο σέρ Ουίλλιαμς έφερε το χέρι στο μέτωπο, παρεπονέθη πως υπέφερε από μια δυνατή ζαλάδα κι' όμέσως σωριάστηκε μπροστά στο κρεβάτι της συζυγου του. Οι γιατροί διεπίστωσαν τα ίδια συμπτώματα του θανάτου της κυρίας Ουίλλιαμς κι' ο τραπεζίτης πέθανε χωρίς να προφέρει ούτε μια λέξη.

Τη στιγμή αυτή οι γιατροί τηλεφώνησαν στην αστυνομία. Στις ένδεκα και πνήντα ήμουν εδώ. Τα μεσάνυχτα σας έζήτησα στο τηλέφωνο. Ιδού ή υπόθεση.

—Βέβαια, μουρμούρισε ο σέρ Φόρτον, ή ιστορία αυτή είναι πολύ παράξενη... Καί ποιά μέτρα έλάβατε μέχρι της στιγμής;

—Έστειλα τα δύο πτώματα στο νεκροτομείο κι' έζήτησα από τους γιατρούς να μου μεταβιβάσουν άμέσως τα πο-

ρίσματα της αυτοψίας.

—Πολύ καλά, έπεδοκίμασε ο σέρ Φόρτον.

—Τι είπαν οι γιατροί για τον θάνατο των δυο Ουίλλιαμς;

—Έκ πρώτης όψεως έτόνισαν πως δεν έπρόκειτο για φυσικό θάνατο. Ύστερα υπέθεσαν πως δηλητηριάστησαν.

—Μήπως πρόκειται για διπλή αυτοκτονία;—ρώτησε έκτο μ' ο σέρ Φόρτον.

—Άποκλείεται. Γιατί οι δυο σύζυγοι ήσαν πολύ αγαπημένοι και έβλεπαν ακόμη μπροστά τους ρόδινο τό μέλλον.

Τη στιγμή εκείνη έκουδούνισε το τηλέφωνο. Ο Ρουσέλ πήρε το ακουστικό, ήταν ένας από τους γιατρούς του νεκροτομείου, που τηλεφωνούσε.

—Ο θάνατος του ζεύγους Ουίλλιαμς προήλθε από δηλητηρίαση. Τό δηλητήριο που έχρησιμοποίηθη είναι πολύ ύπουλο και δυνατό. Πρόκειται για τό περίφημο «σενχύου» που μεταχειρίζονται οι άραβες.

—Σας εύχαριστώ, γιαντρέ! — έπε ο Ρουσέλ. Μην διακόψετε μια στιγμή είναι εδώ ο ντετέκτιβ σέρ Φόρτον κι' ίσως θέλει να σας ρωτήση κάτι. Πάρτε τον.

—Εμπρός, δόκτωρ... Ναι, σας παρακαλώ, μιάν έρώτηση. Πόση ώρα χρειάζεται για να φέρη τον θάνατο αυτό τό δηλητήριο;

—Τό «σενχύου» δεν είναι ένα δηλητήριο με κεραυνοβόλα αποτελέσματα. Μπορεί να έπιφέρη τον θάνατο ύστερα από δυο δόκληρες ώρες.

—Κι' αυτό τό δηλητήριο, ρώτησε ακόμη ο σέρ Φόρτον, δεν μπορεί να δοθη με την άναπνοη ή με την άπλή έπαφή;

—Όχι. Πρέπει να μπη στο αίμα.

—Εύχαριστώ, δόκτωρ,—άπήντησε ο σέρ Φόρτον κι' άκούμπησε τό ακουστικό στη θέση του.

Άναψε πάλι την πίπια του και έιπε.

—Όστε λοιπόν βρισκόμαστε μπροστά σε μιάν έγκληματική υπόθεση που έστοίχισε τον θάνατο του ζεύγους Ουίλλιαμς.

Τό δηλητήριο «σενχύου», καθώς μας έιπε ο ιατροδικαστής, φέρει άποτέλεσμα μέσα σε δυο ώρες, πράγμα που σημαίνει πως ο τραπεζίτης και ή σύζυγός του υπήρξαν θύμα.

τα της άποείρας λίγο πριν να καθίσουν στο τραπεζί για τό δείπνο. Έτσι δεν είναι, Ρουσέλ; Για να βρούμε λοιπόν την ώρα που δόθηκε τό δηλητήριο θα ύπολογίσουμε δυο ώρες πριν από τό θάνατό τους.

—Δέν θα είναι δυνατόν. Προτιμότερον να εξετασθούν μάρτυρες. Η θαλαμηπόλος της κυρίας.

Σε λίγες στιγμές παρουσιάστηκε στο κατώφλι του γραφείου ή θαλαμηπόλος της κυρίας Ουίλλιαμς, μια ήλικωμένη γυναίκα που ήταν από πολλά χρόνια στην ύπηρεσία των Ουίλλιαμς. Ο ντετέκτιβ την έρώτησε με γλυκύτητα.

—Γιά θυμηθήτε λοιπόν, τί έκαμε ή κ. Ουίλλιαμς πρό του δείπνου;

—Η γυναίκα έσκούπισε τα δάκρυά της.

—Βρισκόταν μέσα στο δωμάτιό της κι' έκανε την τουαλέττα της. Ύστερα, μόλις άνηγγέλθησαν οι πρώτοι προσκεκλημένοι, φόρεσε τό μαργαριταρένιο κολλιέ της που είχε βάλει στο άσημένιο κουτί που της χάρισε ο άνιψιός της και πήγε στο σαλόνι κι' έκάθισε μέχρι την ώρα του δείπνου.

—Πολύ καλά. Τι έφαγε σ' αυτό τό χρονικό διάστημα;

—Τίποτε, άπολύτως!

—Τέλος πάντων, δεν είδατε τίποτε τό παράξενο;

—Όχι, κύριε.

Ο Ρουσέλ έσυνόδευσε ως την πόρτα τη θαλαμηπόλο κι' άμέσως έφώναξε τον σέρ Τζών, άνιψιό των θυμάτων.
—Καθήστε σέρ Τζών—του έιπε ο ντετέκτιβ δείχνοντάς του μι-

.. ΜΠΛΑΚ - ΠΑΡΚ

καρέκλα. Ποιάν ώρα ήρθατε έσείς εδώ;

—Έφροντισα να έλθω πριν από τους προσκεκλημένους για να εύχησθώ τους θείους μου. Ο θεός Ουίλλιαμς με πήρε στο καπνιστήριο για να ακούσω τό καινούργιο ραδιόφωνό του και να καπνίσουμε ένα τσιγάρο. Οι πρώτοι έπισκέπτες ήρθαν σε λίγο.

Ο σέρ Τζών άπήντησε σ' όλα τα έρωτήματα του ντετέκτιβ και οίάπαντήσεις του συνεφώνησαν άπολύτως με τάς καταθέσεις των άλλων, φίλων του τραπεζίτη.

Έξ άλλου ο σέρ Ουίλλιαμς δεν ήπια ούτε έφαγε τίποτε χωριστό άπ' ό,τι προσέφέρθη στους προσκεκλημένους. Άκόμη και άπ' τα πούρα που προσέφερε, πρώτα έκάπνισαν οι άλλοι κι' ύστερα αυτός.

Τό μυστήριο του διπλού έγκλήματος έπαρουσιάζετο πολύ σκοτεινό μετά την έρευνα του σέρ Φόρτον.

Σε λίγη ώρα στο Λονδίνο ξεχύθη κε τό φως της ήμέρας σβύνοντας για πάντα την τραγική νύχτα που πέρασε ο πύργος των Ουίλλιαμς.

Ο σέρ Φόρτον άφήκε

τόν πύργο κι' άφοι έκανε μιάν βόλτα στο «Μπλάκ-Πάρκ» μπήκε στην όδο Κλέβελαντ. Περπατούσε με μηχανικό βήμα κι' άνάμεσα στα δόντια του έσφιγγε τη σβυσμένη πίπα του.

Σκεφτόταν να βρη την λύση στο σίνιγμα του πύργου Ουίλλιαμς. Περπάτησε ακόμη έπί είκοσι λεπτά της ώρας δ-αν για μιάν στιγμή σταμάτησε ένα αυτοκίνητο και πήγε στο νεοσκομείο που είχε γίνη ή αυτοψία των θυμάτων.

Ένας νεαρός γιατρός τον ώδήγησε στο νεκροτομείο.

—Παρακολουθήσατε την αυτοψία; — έρώτησε ο ντετέκτιβ.

—Μάλιστα, κύριε.

—Μπορείτε να μου πητε τότε τί είπαν οι γιατροί για αυτό τό παράξενο σύμπτωμα δηλητηριάσεως;

Την ίδια στιγμή έσκυψε ο σέρ Φόρτον και έπιασε τον άνιψιό του δεξιό χερσιό του Ουίλλιαμς. Παρετήρησε μιάν έλαφρά άμυχή. Τό ίδιο παρουσίαζε και τό χέρι της κυρίας Ουίλλιαμς.

—Περίεργη σύμπτωση! — έιπε ο σέρ Φόρτον.

—Ναι, έχετε δίκιο. Τό παρετήρησαν κι' οι γιατροί άλλα δεν μπόρεσαν να τό εξηγήσουν άπήντησε ο γιατρός.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας ο σέρ Φόρτον άνέβαινε τις σκάλες του πύργου Ουίλλιαμς. Στο χώλλ συνήντησε τον Ρουσέλ.

—Τι συμβαίνει σέρ Φόρτον;—ρώτησε ο Ρουσέλ μόλις τον είδε κάπως έννευρισμένο.

—Έχω κάποιαν ένδειξη—άπήντησε ο άλλος.—Έλα να με βοηθήσης, Ρουσέλ. Θέλω να μάθω και να ιδώ άμέσως ποιά άντικείμενα άγγιξαν οι Ουίλλιαμς χθές τό βράδυ.

Η κατάθεση των ύπηρετών έτελείωσε χωρίς να φέρη τίποτε εις φως. Ο σέρ Φόρτον όμως δεν άποθαρρύνθηκε. Φώνησε τον «μαίτρ» του πύργου και τον παρεκάλεσε να του έπαναλάβη ό,τι χειρονομίες ή κινήσεις έκανε ο Ουίλλιαμς μετά τό δείπνο ή και πριν ακόμη από αυτό. Γιατί, αν πράγματι τό δηλητήριο έφερε τον θάνατο μετά δυο ώρες άφ' ότου δόθηκε, τότε ακριβώς ή μυστηριώδης άπόπειρα θα έγινε λίγο πριν του δείπνου.

Ο μαίτρ και ο σέρ Φόρτον μπήκαν μέσα στο σαλόνι. Τίποτε δεν είχε αλλάξει. Ο γηραιός ύπηρετής συγκεκνημένος άκόμη από τό τραγικό γεγονός προσπαθούσε να διευκολύνη όσς μπορούσε καλύτερα τό έργο του σέρ Φόρτον.

—Ιδού—έιπε, ο κύριος Ουίλλιαμς έκάθητο σ' αυτή την καρέκλα κι' έκάλεσε τον Ζάν, τον ύπηρετή, για να είδοποιήση την όρχήστρα να παίξη. Ύστερα πήρε αυτό τό άσημένιο κουτί κα προσέφερε τσιγάρα στους προσκεκλημένους.

Ο Φόρτον πήρε τό άσημένιο κουτί στα χέρια του. Ήταν ένα σωστό κομψοτέχνημα που προήρχετο από την Άσία.

—Θαυμάσιο!—έιπε ο ντετέκτιβ.

—Είναι δώρο του σέρ Τζών—συνεπλήρωσεν ο μαίτρ.

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

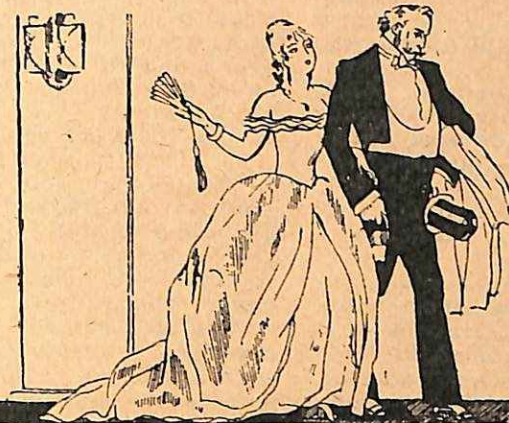
—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

—Πότε τό έξάρησε ο άνιψιός στον θεό;
—Ακριβώς χθές τό βράδυ για τη γιορτή των χρυσών γάμων. Έχάρισε ένα σ' αυτόν κι' ένα στη θεία του. Για να τό άνοίξη, και—

Εοκυψε στο αυτί του αστυνομικού και ψιθύρισε μερικά λόγια.

—Ω!—έκανε—σαστισμένος ο Ρουσέλ.

—Πηγαίνετε γρήγορα! προσέθεσε ο σέρ Φόρτον.

Ύστερα, βλέποντας κοντά του τη θαλαμηπόλο της κυρίας Ουίλλιαμς της έιπε:

—Πηγαίνετε να μου φέρετε τό άσημένιο κουτί που ο σέρ Τζών έκανε δώρο χθές στη κυρία σας, κι' όπου εκείνη είχε βάλει τό μαργαριταρένιο κολλιέ της. Μη τό άνοίξετε όμως!

Σε λίγες στιγμές άκούστηκαν βήματα κι' ο Ρουσέλ παρουσιάστηκε στο κατώφλι του σαλονιού. Πίσω

του, ένας άνθρωπος ώχρος και νευριασμένος συνο-

δευότανε από δυο αστυνομικούς που του είχαν περάσει τις χειροπέδες. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο σέρ Τζών. Άνοιξε τό στόμα για να διαμαρτυρηθή, άλλα ο σέρ Φόρτον δεν τον άφήκε να μιλήση.

—Σταθήτε. Για να σας διευκολύνω στη διαμαρτυρία σας θα σας πω έγώ τί έκάνατε.

—Βρήκατε, έξακολούθησε ο σέρ Φόρτον, πως οι θεοί σας δεν είχαν καμιά όρεξη να πεθάνουν για να σας αφήσουν την κληρονομία από την οποία έχετε μεγάλην ανάγκην. Γι' αυτό μεταχειρισθήκατε ένα μέσον για να τους ζτείτε άμέσως στον τάφο.

Τό κουμπί καθενός κουτιού φέρει μιάν τρύπα πολύ μικρή από την οποία περνά μιάν λεπτή βελόνη. Όταν λοιπόν έγ-

γίση κανείς αυτό τό κουμπί, ή βελόνη μπαίνει στο δάκτυλό του και τό μετάδιδει τό δηλητήριο που έχει, τό περίφημο «σενχύου» που φέρνει άργά αλλά άσφυκτών τον θάνατο.

Αν χαρίζατε μόνον ένα κουτί τότε δεν θα είχατε κανένα άποτέλεσμα για αυτό έχάρισατε από ένα στο κάθε θύμα!

Έδείξατε πως άνοίγουν τα κουτιά πιέζοντας όμως τό κουμπί με τό νύχι σας για να μην σας τρυπήση ή βελόνη! Όταν λοιπόν ή θεία σας άνοιξε τό κουτί για να πάρη τα κοσμή-

ματα που είχε βάλει σ' αυτό, τρυπήθηκε από τη βελόνη και έδηλητηριάστηκε... Τό ίδιο έπασε κι' ο θεός σας όταν ήθέ-

λησε να προσφέρη τσιγάρα στους προσκεκλημένους... Την στιγμή εκείνη τα μάτια του σέρ Τζών πήραν μιάν παράξε-

νη έκφραση. Κοκκίνισαν σαν να είχαν πλυμμηρίσει από αίμα.

Κατάλαβε πως τίποτε δεν μπορούσε να τον σώση. Έ-

πλησίασε άποτόμως τό τραπεζάκι που επάνω σ' αυτό ή-

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Οι «άορατες ακτίνες»,— Μὲ μιὰ κίνηση καταστρέφεται ὁλόκληρος πόλις! — Τὰ ραδιοηλεκτρικὰ κύματα σταματοῦν τὰ τάνις!—Τὸ «άορατο τροχοφόρο» καὶ «τὸ σιωπηλὸ ἀεροπλάνο»—Ο «φάρος τοῦ πολέμου»,—Οι «βόμβες ΗΤ»,—«Τὸ κυκλικὸ τυφέκι μὲ τὶς 5 κάννες!»,—Τὸ πολυβόλον «S».,

«Ὅταν γίνεται λόγος γιὰ ὅπλα καὶ ἐξοπλισμούς, παρουσιάζεται, σχεδὸν πάντοτε, κάποιος ποῦ, παίρνοντας ἕνα μυστηριώδες ὕφος, κάνει μερικές ἀποκαλύψεις γιὰ μερικά ὅπλα ποῦ θὰ ἐτοιμασθοῦν στὰ ἐργοστάσια.

—Πρόκειται γιὰ ἕνα μηχανήμα ποῦ θὰ ρίχνῃ κάτω τὰ ἀεροπλάνα σὰν τὶς μυῖγες—λέγει ὁ ἐνήμερος— Ὑστερα, ὑπάρχουν μερικές ἀόρατες ακτίνες, ποῦ καταστρέφουν ὁλόκληρες πόλεις ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ: ἀρκεῖ νὰ πιέσῃ κανεὶς ἕνα κουμπὶ!

Ἡ λαϊκὴ φαντασία ἐργάζεται κυρίως γύρω ἀπὸ τὶς «ἀόρατες ακτίνες», ποῦ μποροῦν νὰ ρίχνουν τὰ ἀεροπλάνα, νὰ σταματοῦν κάθε μηχανικὴ κίνηση.

Τὸ ζήτημα τῶν «ακτίνων» εἶναι πολὺ κοινὸ τώρα πιά, γιὰ τί, χάρις στὸ ράδιο, μπορεῖ νὰ παραδεχτοῦμε ὁποιοδήποτε «θαῦμα!» Ἡ ἀρχὴ τῆς δημοσιεύσεως τῶν «φανταστικῶν ἐφευρέσεων» ὀφείλεται σ' ἕνα ἀμερικάνικο περιοδικό, ποῦ πρὸ δώδεκα χρόνων ἔγραφε πῶς «μὲ τὰ ραδιοηλεκτρικὰ κύματα, ποῦ ἐξαπέστειλε ἕνας ἀγνωστος ἀλλὰ ἰσχυρὸς ραδιοσταθμὸς ἐσταμάτησε ξαφνικὰ στὴ Γερμανία μιὰ ὁλόκληρη φάλαγγα ἀπετελουμένη ἀπὸ ἄρματα μάχης». Ἡ εἰδησις αὐτὴ, παρ' ὅλον ποῦ διαψεύσθη ἀμέσως, ἀπὸ τοὺς ἐνδιωφερούμενους, ἐν τούτοις ἐδημιούργησε τέτοιο θόρυβο, ποῦ ἀκόμη κι' οἱ ἐπιστήμονες ἐ

μελέτησαν τὸ ζήτημα κι' ἀπήντησαν πῶς εἶναι δυνατὸν «θεωρητικῶς» νὰ σταματήσουν οἱ κινητὲς τῶν ἀρμάτων μάχης, ἀνὰ διὰ μέσου ραδιοκυμάτων παραγωγμένων ὑπὸ εἰδικῶν μηχανημάτων, ἐξουδετερωθῶν οἱ μαγνητικὲς μπομπίνες, ὥστε νὰ διακοπῇ ἡ διὰ τῶν σπινθέρων ἐπαφὴ.

ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΗΤΗΡΕΣ ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑΙ

Μὲ τὸ ἴδιο σύστημα θὰ ἦταν δυνατόν, ὅχι μόνον νὰ ἀκίνητοῦν τ' αὐτοκίνητα, τ' ἀεροπλάνα καὶ κάθε βενζινοκίνητος κινητὴρ (γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ βρεθοῦν εἰδικοί προφυλακτικοὶ ἀπομονωτήρες), ἀλλὰ νὰ παύῃ ἡ λειτουργία οἰσθῆποτε ἡλεκτρικῆς μηχανῆς: τράμ, ἡλεκτροφωτισμός, ἐργοστάσια, ὑποβρύχια, τηλεγράφοι, κτλ.

Ὅπως βλέπουμε πέρα πέρα, μερικοὶ ἐπιστήμονες παραδέχθησαν τὶς ἐφευρέσεις αὐτῆς «θεωρητικῶς» καὶ κάποιοι μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς εἶπε πῶς ἡ ἰδέα αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ μὲ μιὰ εἰδικὴ ἀντένα, κυκλικὴ ποῦ νὰ μπορῇ νὰ προσανατολίζεται εὐκόλα (δίσκος ἢ προβολεὺς) κατασκευασμένη μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ δημιουργῇ μεγάλῃ κυκλικὴ ταχύτητα στὴ δέσμη τῶν κυμάτων τῆς ἀγμοσφαίρας.

Ὅπως δὲν ἔχουμε ὅμως, ἀπὸ τὴν θεωρίαν ὡς τὴν ἐφαρμογὴ ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, κι' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἐδημοσίευσεν αὐτὴ τὴν εἰδησιὴ τὸ περιοδικὸ τοῦ Σικάγου, ἔχουν περάσει δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια καὶ πιθανόν νὰ μὴν ἀμέλησαν οἱ ἐπιστήμονες νὰ μελετήσουν τὸ τολμηρὸ αὐτὸ πρόβλημα κι' ἀνὰ πεδείχθη πραγματοποιήσιμο, ἀσφαλῶς δὲν θὰ παρέλειψαν νὰ ἐτοιμάσουν τ' ἀναγκαῖο προστατευτικὰ μέσα ἐναντίον τῶν ραδιοκυμάτων!

ΤΟ «ΡΑΔΙΟ—ΔΙΟΙΚΗΤΗΡΙΟ»

«Ἐνα ἄλλο «ὄπλον—μυστήριον» γιὰ τὸ ὁποῖον πολλὰ ψιθυρίζονται, εἶναι τὸ «ράδιο—διοικητήριον» δηλαδὴ ἡ μέθοδος ἐκείνη καθοδηγήσεως ἀπὸ μακριὰ οἰουδήποτε τροχοφόρου ἢ ἀεροπλάνου!

Τὸ σπουδαῖο αὐτὸ πρόβλημα, ὅ, τοῦ ὁποῖο ἀπησχόλησε τοὺς ἐπιστήμονες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνακωχῆς τοῦ μεγάλου πολέμου, μπορούμε νὰ ποῦμε πῶς κοντεύει νὰ φθάσῃ

στὴν τελικὴ τοῦ λύση, πράγμα ποῦ μᾶς διαπιστώνει πῶς στὸν μέλλοντα πόλεμο θὰ λάβουν μέρος, αὐτοκίνητα τεθωρακισμένα, ἀεροπλάνα καὶ ἄρματα μάχης, τὰ ὁποῖα θὰ καθοδηγοῦνται ἀπὸ μεγάλα ἡν ἀπόστασις.

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΤΡΟΧΟΦΟΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΩΠΗΛΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Ἐφευρέσεις ποῦ ἀκόμη εὐρίσκονται πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν, ἀνὰ ἀπὸ καιρὸ λέγεται πῶς εἶναι σχεδὸν ἐτοιμὲς νὰ πραγματοποιηθοῦν, εἶναι ἐκεῖνες τοῦ «άορατου τροχοφόρου» καὶ τοῦ «σιωπηλοῦ ἀεροπλάνου».

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀορατότης τοῦ ἀεροπλάνου ἐπιτυγχάνεται μόνον ὅταν αὐτὸ ἵπταται σὲ μεγάλα ὕψη καὶ μάταιες ἦσαν οἱ προσπάθειες ἐκείνων ποῦ ἐσκέφθησαν νὰ κατασκευάσουν ἕνα ἀεροπλάνο μὲ διαφανὴ ὕλικα, ὅπως τὸ «γυαλί».

Ὅσο γιὰ τὸ «σιωπηλὸ ἀεροπλάνο», στὰ 1923 ἔγιναν ἐνδιαφέροντα πειράματα ἀπὸ ἕνα ἀμερικανὸν

μηχανικόν, ἀλλὰ ἡ καταπληκτικὴ πρόοδος ποῦ στὸ μεταξὺ ἐσημείωσαν τὰ ἀκουστικὰ μηχανήματα, ἐματώσαν τὴν λύση τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ προβλήματος.

ΟΙ ΤΗΛΕ—ΕΚΡΗΚΤΙΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ!

Προχωρώντας τώρα σ' ἄλλα φανταστικὰ «ὄπλα—μυστήρια» θὰ σημειώσουμε τὶς «ακτίνες τοῦ θανάτου» καὶ ἐκεῖνες ποῦ προκαλοῦν ἐκρήξεις πυρομαχικῶν εὐρισκομένων εἰς ἀπόσταση, γιὰ τὶς ὁποῖες ἔγινε λόγος ἀκριβῶς τὴν παραμονὴ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, δηλαδὴ πρὸ εἰκοσι ἐτῶν!

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, οἱ «ακτίνες τοῦ θανάτου» καὶ ἐκεῖνες οἱ «τηλε—ἐκρηκτικὲς» εὐτυχῶς ἔν ἐσημείωσαν καμμιὰ ἀκόμη ἐφαρμογὴν—Ἀπεναντίας καταπληκτικὴν πρόοδον ἐσημείωσαν τὰ δηλητηριώδη ἀέρια, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθοῦν κι' ἀπὸ τὸ πυροβολικόν.

Ἀκριβῶς πρὸ ἐνὸς ἔτους ἔγινε λόγος γιὰ μερικά βλήματα ὅπλα «μαγνητοκωλύκελ» ἢ «Χάλα-γκαρ Οὐλτρα», τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ θὰ ἔχουν μὴν βλημῶν, θὰ μποροῦν νὰ διατρυποῦν ἰσχυρὰ μετὰλλινὰ τοιχώματα καὶ νὰ καταστρέφουν τὰ ἄρματα μάχης.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΠΟΥ ΤΥΦΛΩΝΕΙ

Σχεδὸν τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐμελετήθη ὁ «φάρος τοῦ πολέμου» δηλαδὴ ἕνα μηχανήμα ἐκπέμπων φωτεινὰς ακτίνας τοιαύτης ἐντάσεως, ὥστε νὰ τυφλώνουν καὶ νὰ σκοτώνουν ὁποιους προσβάλλουν. Ἐπὶ πλέον θὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς μέλλοντα πόλεμον καὶ οἱ «βόμβες ΗΤ» ποῦ μὲ τὴν ἐκρηγῆ τῶν θά δημιουργοῦν τέτοιο ρεῦμα ἀέρος, ὥστε νὰ «φονεύουν» ἐξ ἀσφύξιας» πάντα τοὺς εὐρισκόμενους ἐκεῖ γύρω.

Η ΣΤΡΑΤΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΒΟΛΙΔΑ

Ἐνα ἄλλο μυστηριώδες μηχανήμα εἶναι ἡ «στρατοσφαιρικὴ βολίδα» ποῦ διευθυνομένη ἀπὸ τὴ γῆ θὰ μπορῇ νὰ χτυπήσῃ οἰονδήποτε στόχον εὐρισκόμενον σ' ἀπόσταση 400 χιλιομέτρων!

Ἐνα ἀκόμη «ὄπλο—μυστήριον» εἶναι καὶ τὸ «κυκλικὸ τυφέκι» ποῦ ἔχει πέντε κάννες «μὲ αὐτόματο «γόμεναι», καθὼς καὶ τὸ πολυβόλο «S» ποῦ ρίχνει 1500 σφαῖρες στὸ λεπτό! Ἄν ὅλ' αὐτὰ εἶναι πραγματοποιήσιμα καὶ ἀρκεῖ νὰ πιέσῃ κανεὶς ἕνα κουμπὶ γιὰ νὰ καταστραφῇ μιὰ ὁλόκληρη πόλις, τότε γιὰ νὰ λαμβάνωνται προφυλακτικὰ καὶ ἐξοντωτικὰ μέτρα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους;

P. MERLI

ΠΑΝΤΑ ΗΤΑΝ ΑΠΡΟΝΟΗΤΗ

Μέσα στὸ πολυτελέστατο σαλονάκι, ὁ ὑπάλληλος τοῦ οἴκου Λανβέν, στέκονταν σὰν χαζός.

—Τὶ θέλετε; τὸν ρώτησε ὁ κ. Σερβιέ, πλησιάζοντάς τον.

—Δὲν σὰς ἔδωσαν τὴν κάρτα; Ἐρχομαι ἐκ μέρους τοῦ ραπτικῶ οἴκου Λανβέν γιὰ τὴν ἐξόφληση τοῦ λογαριασμοῦ...

—Ποιοῦ λογαριασμοῦ; ἀπόρησε ὁ οἰκοδεσπότης.

—Ἡ μακαρίτισσα ἡ κυρία σας, ἀφῆσε στὸν οἶκόν μας ἕνα χρέος, ποῦ δὲν πρόφθασε νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ.

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, ψέλλισε ὁ κ. Σερβιέ.

Ἡ μακαρίτισσα πλήρωνε πάντοτε ἀμέσως ὅ, τι ψώνιζε.

—Δὲν ξέρω, κύριε Σερβιέ, τί ἔλεγε σὲ σας. Ξέρω μόνο ὅτι πρὶν ἕνα χρόνο, μᾶς εἶχε ζητήσει νὰ τῆς ἀνοίξουμε πίστωση.

Ὁ κ. Σερβιέ συνωφρυνόθηκε. Ὅσο ἔλεγε:

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι ἀφῆστε τὸ λογαριασμό. Θὰ τὸν ἐξέτασω καὶ θὰ σὰς στείλω ἄλλο τὸ πρῶτ' ἄ χρέη.

Μόλις ἔμεινε μόνος, πῆγε στὸ μικρὸ γραφειάκι τῆς ἀγαπημένης τοῦ νεκρῆς καὶ τ' ἀνοίξε. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ, ὅ

στερ' ἀπ' τὸ θάνατό της, ποῦ βρισκε τὸ θάρος ν' ἀγγίξῃ καὶ δικό της. Μὲ χέρια τρεμμένα, ἀρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὰ

συρτάρια τοῦ κομποῦ ἐπίπλου, ποῦ αὐτὸς τῆς εἶχε δωρίσει στὴν ἐορτὴ της. Δεμένα εἰς πάκα, μὲ λεπτὲς μεταξωτὲς κορ

δελλίσες, βρῆκε τὰ γράμματα, τοὺς λογαριασμοὺς της.

Μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ συγκίνηση, ἐξεδίπλωσε σημειώ

σεις, ἐξοφλητικὸς λογαριασμοὺς, κάθε τι ποῦ ἦταν συν

δεμένο μὲ τὴ ζωὴ της.

—Περίεργο, ψέλλισε μετὰ

μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἐρεῦνης.

Δὲν βρίσκεται πουθενὰ ἡ ἐξό

φλησις αὐτοῦ τοῦ λογαριασμοῦ. Καὶ ὅμως, ὅπως θυμ

μαι καλὰ, τῆς εἶχα σὺ τὰ

χρέη.

Μιὰ φοβερὴ ὑπόνοια πέρα

σε ἀπ' τὸ μυαλό του. Τὴν ἔ

διωξε ὅμως καὶ πρόφερε.

—Θὰ χάθηκε σίγουρα ἡ ἀ

πόδειξη... Ὅθ' ἔσαν πληρώσω...

Τ' ἄλλο πρῶτ', στέλνοντας

τὰ λεπτὰ στὸν οἶκον Λανβέν,

ἔμεινε συλλογισμένος. Ἡ ὑπό

νοια ἐξανάρθε στὴ σκέψη του,

γιὰ νὰ ἐνταθῇ ὅταν, λίγο ἄ

γότερα, ἔλαβε ἕνα λογαριασμό

9000 φράγκων ἀπ' τὸ γουναρά.

—Μὰ τί ἔκανε λοιπὸν τὰ λεπτὰ μου; Συλλογίζοταν θλιμ

μένος βαθεῖα. Καὶ μάταια ζητοῦσε νὰ βρῇ μιὰ εὐλογοφανῆ

δικαιολογία, ποῦ νὰ μὴ τοῦ ἔθιγε τὸν ἐγωισμό.

Στὸ μεταξὺ, οἱ ἀνεξόφλητοι λογαριασμοὶ ἔφθαναν σωρη

δόν: Ζητοῦσαν πληρωμὴ κατελλοῦδες, κεντῆστρες, κτενί

δες: Ζητοῦσαν πληρωμὴ τοῦ ἡλεκτροφωτισμοῦ, τοῦ γκαζιοῦ κ.τ.λ.

Κάθε κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ τῆς πόρτας τὸν τάραιζε.

Ἐπὶ τόσοις μῆνες καλὰ ζοῦσε ἡσυχος μέσα στὴ λύπη του

γιὰ τὸν πρόδρομο θάνατό της.

Τώρα εἶχε σκοτοῦρες, φασαρίες, τσακώματα, ἀνακατο

σοῦρες. Κι' ὅλο πλήρωνε παληὲς ἀμαρτίες. Αὐτὸς, ποῦ ὅσο

ζοῦσε ἡ μακαρίτισσα δὲν εἶχε ἀνακατεῦθῃ διόλου σὲ τέ

τοιες δουλειές, ἐδρέθηκε μέσα σὲ μιὰ τέτοια φασαρία, ποῦ

ὅλος ὁ καὶ μὲς γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς τὸν ἐγκατέλειπε.

Καὶ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο πειθόταν γιὰ τὴν κακὴ

διαγωγή τῆς γυναίκας ποῦ τόσο ἀγάπησε. Δὲν τοῦμενε πιά

καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸν κακὸ χαρακτήρα της. Τώρα ἐ

σκεπάζονταν στὰ μάτια του ἡ μυστικὴ ζωὴ της. Ἐξηγοῦσε

καὶ θυμόταν κατὰ λεπτομέρειες, ἀσήμεντες, ὅπως τὸ φαι

νόταν τότε ποῦ ἦταν ἀνίδεος, μὰ ποῦ τώρα τὶς ἐννοοῦσε

μιὰ—μιὰ.

—Μιὰ ἀηδία κυρίως τῆς ψυχῆς του γιὰ κείνην ποῦ

μῆνες θρηνοῦσε τὸ θάνατό της μὲ συντριβή.

—Τὶ ψεύτρα, ποῦ ἦταν, συλλογίζοταν, τί ἀχάριστη!... Κι'

ἔφαγα τὰ νειάτα μου γι' αὐτήν.

Ἡ φαντασία του προχωροῦσε τώρα πολὺ.

—Σίγουρα μὲ ἀπατοῦσε! μουρμούριζε. Ἀφῆνε τοὺς λο

γαριασμοὺς ἰνεξόφλητους καὶ ἐξέθετε τὴν ὑπόληψή του, γιὰ νὰ πληρώνῃ τοὺς ἐραστές της...

Ἐνα μῖσος τρομερό, γέμιζε ἔτσι τὴν ψυχὴ του γιὰ τὴν γυναῖκα ποῦ λάτρευε. Καὶ μὴ μπορώντας νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἴδια, ξέσπασε στὴ μνήμη της, σὲ κάθε τι δικό της.

Ἐβγαλε τὸ σταυρὸ ἀπ' τὸ μνημὰ της, ξέσχιζε τὶς φωτο

γραφίες της, ξεπούλησε τὰ ἐπιπλά της.

Ξέσχιζε ἀκόμα τὸ πένθος ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τὸ καπέλλο

του κι' ἀρχισε νὰ πιγαίνει σὲ συναυλίες, στὸ θέατρο, στὶς

ἱπποδρομίες.

Πῆρε ἔτισης μιὰ νόστιμη μεσόκοπη οἰκονόμα γιὰ νὰ τοῦ

κουττάξῃ τὸ νοικοκυριὸ καὶ μόνῃ του φρονεῖδα πιά ἔβαλε

πῶς νὰ διασκεδάξῃ καλλίτερα.

Πέρασε ἔτσι ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα κι' εἶχε σβύ

σει πιά ἀπ' τὸ νοῦ τοῦ κάθε θύμηση τῆς πεθαμένης, ὅταν

ἕνα βράδυ δέχθηκε ξαφνικὰ τὴν ἐπίσκεψή τῆς πιδ στενῆς φί

λης τῆς μακαρίτισσας, τῆς κ. Βιλάρ.

Τὴν δέχθηκε στὸ Γραφεῖο του ψυχρὰ καὶ τυπικά.

Ἡ κ. Βιλάρ χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴ στάση του, εἶπε:

—Ἦλθα νὰ σὰς ἀνησυχίσω, εἰς ἐκτέλεσιν κάποιας ἐντο

λῆς ποῦ μοῦ ἀνέθηκε...

—Ποῖός, παρακαλῶ; εἶπε ὁ κ. Σερβιέ, γιὰ τὴν δισταζέτε.

—Ἡ Ρίτα, ἡ μακαρίτισσα ἡ...

Στὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς συζύγου του ὁ κ. Σερ

βιέ χλώμιασε χωρὶς νὰ θέλῃ.

—Τὶ θέλετε νὰ πῆτε; ψιθύρισε τέλος, σαστισμένος ἀκόμα

Ἡ κ. Βιλάρ τοῦ ἔτεινε ἕνα

ὀγκῶδες δέμα σφραγισμένον

μὲ κόκκινο βουλοκέρι καὶ πρό

φερε:

—Ὅταν ἡ Ρίτα κατάλαβε

πῶς θὰ πεθάνῃ, μὲ φώναξε

ξαφνικὰ κοντὰ της κι' ἀφοῦ μὲ

ξώρκισε στὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν

μου, μ' ἀνέθεσε νὰ σὰς φέρω

τὸ δέμα αὐτὸ ἅμα κλεισθῇ ἕ

νας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς

κηδείας της. Γι' αὐτὸ ἦρθα

αὐτὴ τὴν ὥρα.

Μὲ χέρια ποῦ ἔτρεμαν, ὁ

Σερβιέ πῆρε τὸ δέμα κι' ἀρ

χισε νὰ λύνῃ τὸ σπάγγο, μὲ

ἐξαιρετικὴν νευρικότητα. Ὅταν

κάποια στιγμή τὸ κατάρθασε

κι' ἔβγαλε τὰ χαρτιά, τὸ γρα

φεῖο τοῦ πλημύρισε ἀπὸ σω

ροὺς μετοχῶν διαφόρων χρω

μάτων καὶ διαστάσεων.

—Τὶ εἶναι αὐτά;...

Ἀπόρησεν ὁ Σερβιέ κουττάζοντας τὸ σωρὸ τῶν μετοχῶν

σὰν χαμένος.

—Διαβάστε αὐτό.

Τοῦ εἶπε ἡσυχὰ ἡ κ. Βιλάρ δεχόμενος τοῦ ἕνα ροζ φά

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙ ΛΑΪ ΣΤΗΜΑΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ξεκρεμάσθηκε το πτώμα του μικρού 'Ιάκωβου και μετεφέρθηκε εις ένα δωμάτιο του Ισογείου, όπου ο γιατρός Μαν τάλ έμεινε μόνος μαζί του.

Ο κ. Μπίρ ξαναγύρισε κοντά στη μαγειρίσα, κι' αφού την έβαλε σέ μια πολυθρόνα άρχισε νά της κάνη διάφορες έρωτήσεις. Κι' εκείνη, ενώ οι λυγμοί την πνίγανε, τόν έπληροφόρησε ότι ο μικρός δέν ήταν τακτικός στο σχολείο, από το όποιο συνήθως ένύριζε κατά τις τέσσερες, έφευγε. Άλλι πολλές φορές χωρίς νά φάνη τίποτα—και ξαναγύριζε στις έξη, χωρίς νά κ'άνη θόρυβο κι' έμπαινε στον κήπο. Στο διάστημα ποδλειπε, έπαιζε στην πλατεία με τούς μικρούς συμμαθητάς του, γιατί δέν του άρεσε νά μελετάη.

Ο άνακριτής έσκυψε ελαφρά και της είπε.

— Έάν έκατάλαβε καλά, το παιδί δέν έμπαινε από την κυρία είσοδο όταν γύριζε από τά παιγνίδια, έτσι δέν είναι ;

— Έτσι, μάλιστα. Θαπρεπε νά κτυπήση το κουδούνι. Πηδούσε από ένα φράκτη και γλιστρούσε στον κήπο. Μερικές φορές, όταν ενώ είχα γυρισμένες τις πλάτες, έμπαινε από την κουζίνα. Αυτά όμως όταν έλειπε ή κυρία, Γιατί όταν ήταν έδω..

— Ξέρετε ποδ πήγε ή κυρία όταν έφυγε και ποιά ώρα βγήκε ;

— Από τη θαλαμηπόλο έμαθα ότι βγήκε στις δυό. Άλλά δέν ξέρω ποδ πήγε.

— Εύχαριστώ ! Δέν σ'άς θέλω άλλο επί του παρόντος.

Ανέβη άργά τη σκάλα και μπήκε στην κρεβατοκάμαρα της κ. Ρουβέτ. Ο άντισταγγελεός και ή Κλεμάνς ήταν εκεί, ο ένας έμπρός στην θερμάστρα, ή άλλη χωμένη σ' ένα φωτέιν. Η νεαρή γυναίκα έκ'απνιζε με τά μάτια μισοκλεισμένα, και έκτός από το ότι το χέρι της έτρεμε, ελαφρά, δέν μπορούσαν νά διακρίνουν καμμιά ένδειξη ταραχής της.

Ο άνακριτής της έδήλωσε ότι θ' άρχιζε άπ' αυτήν την άνακρίση κι' ενώ ο γραμματεός έγραφε, της έκανε τις έρωτήσεις του.

— Είχε έχθρους ή κυρία Ρουβέτ ;

— Μάλιστα, είχε πολλούς ! άπάντησε εκείνη με μια καταφατική κίνηση του κεφαλιού της.

— Πώς συμβαίνει αυτό ; έξηγησε μου ...

— Η Κλεμάνς έστηρίχθη στον τοίχο. Βεβαία για τόν έαυτόν της φαινότανε νά διαλέγη πάντοτε την πιο χαριτωμένη στάση, εκείνη ποδ μπορούσε νά την ύπηρετήσει.

— Σ'άς είπα πρό όλίγου—άρχισε—ότι ή κυρία Ρουβέτ ήταν χήρα. Φοβούμαι ότι δέν έξεφράσθηκα καλά. Είχε χωρίσει έδω και έπτά χρόνια και ο άνδρας της πέθανε περίου. Νά γιατί—μ' έννοείτε—σ'άς είπα ότι ήταν χήρα.

— Ρουβέτ, ήταν το πατρικό της όνομα ;

— Μάλιστα. Τό ξανσπήρε άμέσως, και το διαζύγιο βγή-

Τά δυό άδελφια, ο Ουμβέρτος και ο Έρρίκος Λεπάρμ, άγρυπνούσαν έναλλάξ δίπλα στο κρεβάτι του πατέρα τους, που ο γιατρός φοβόταν ότι θα πέθαινε την αύγή. Ο Έρρίκος πήγε ξαφνικά στη δωμίτιο, κι' είδε ότι ο άδελφός του είχε άνοιξει ένα συτάρι όπου τά κοσμήματα κι' έκ'αθήσε τότε νά ξεγυμνήση μαζί του κι' αύτός. Σέ λίγο ο έτοιμηθάνατος άνοιξε τά μάτια του κι' έζήτησε «τόν 'Ιάκωβον». Τά δυό άδελφια δέν άπάντησαν τίποτα, βέη ή συνοδός κυρία Κλεμάνς Μπίλ έτηλεφώνησε στην άστυνομία, ότι βοήθε σκοτωμένη την κυρία της και ένας επιθεωρητής πρώτα και σέ λίγο, ο άνακριτής Μπίρ, ο γραμματεός του, ένας γιατρός, και διάφοροι ειδικοί έσπεξαν στη βίλλα, κι' άρχισαν τις έρευνές των. Η πεθαμένη ήταν πεσμένη δίπλα στο τραπέζι, κοντά στο άποθήριο κι' είχε ένα μαύρο σημάδι στο κρανίο. Η Κλεμάνς έδωσε πληροφορίες, ο μάστο, ντ' Οτέλ κατέθεσε ότι είχε λάβει ένα τηλεόνημα νά π'άνη νά συναντήση με την καμαριέρα την κυρία του έξω, κι' έπ'ήσαν γοούς νά την βρούν, όταν ξαφνικά μπήκε τρομαγμένη στο δωμάτιο ή μαγειρίσα Μαρί κι' άνεκοίνωσε ότι είχε βοή κρεμασμένον στον κήπο τόν μικρόν 'Ιάκωβον.

— Πολύ σωστά! είπεν ο άνακριτής. Έπομένως ο Ουμβέρτος και ο Βίκτωρ Λεπάρμ, είχαν συμφέρον και οι δυό νά έπεραίνω ότι θα άσθανώτανε κάποια στοργή για το παιδί.

— Βγήτε από την πλάνη ! είπε ή Κλεμάνς Μπίλ. Το μισούσε. Περίεβαλλε, με το ίδιο μίσος τη νύφη κα' τόν έγγονό του. Μήπως κι' αύτός, δέν είχε άρνησθ ή δνομα Λεπάρμ ;

— Φαίνεται πως αυτό είναι ένα πράγμα ποδ δύσκολα το συγχωρεί ένας παππος Μά...

Διεκόη γιατί μπήκε ο επιθεωρητής, ο όποιος τοι άνήγειλε ότι είχαν έλθει δημοσιογράφοι. Ο άνακριτής τοι συνέστησε νά μ'ην τούς ε'π'ή τίποτε, και έξακολούθησε τη συνομιλία του με τήν Κλεμάνς, ποδ τοι ζήτησε συγγνώμη για το άδιάκοπο κτένισμά τη, πούηταν άποτέλεσμα τοι δυνατόυ έκνευρ'σμού της.

Ο κ. Μπίρ της έρώτησε νά τοι ε'π'ή τώρα ποιους φίλους είχε ή κ. Ρουβέτ, κι' εκείνη άπάντησε πως δέν ήταν εύκολο, ξεχωρίση κανείς τούς φίλους από τούς έχθρους.

— Είσαστε από πολλόν καιρόν στην ύπηρεσία της ;

— Γνωρίζομαστε σχεδόν από έξαετίας. Είμαι όρφανή και χωρίς περιουσία, προσωρισμένη συνεπώς νά παίζω τόν ρόλον φτωχής φίλης έμπίστου.

Έπειδή ο άνακριτής έξέφρασε την έκπληξή του, γιατί μιλούσε έτσι για την κυρία της ποδ την περιέθαλπε, ή νεαρή κυρία έσφιξε τά χείλη κι' έκοκκίνισε ελαφρά. Τά μάτια της είχαν ένα άκαθόριστο χρώμα μπλε πρόσ το γκρι, και ή πιο μικρή σύγχυσις, ή παραμικρότερη συγκίνηση φαινόταν ότι τάκανε πιο λαμπρά.

Ο άνακριτής της έζήτησε νά τοι ε'π'ή τά όνόματα τών προσκεκλημένων. Και εκείνη ανέφερε πρώτον τόν κ. Φίλντουμ φίλον της κυρίας της, ποδ, καθώς αύτη ύπέθετε, ήθελε νά την παντρευτή και εκείνη δέ τόν έβλεπε χωρίς δυσάρεσκεια. Ο κ. Φίλντουμ, ποδόθεσε, πήγε στις Βρυξέλλας για διάφορες ύποθέσεις του, το ίδιο εκείνο άπόγευμα, και θα γύριζε κατά πάσαν πιθανότητα την άλλη μέρα.

Η Κλεμάνς Μπίλ, μιλούσε με στενοχώρια, γιατί δέν της άρεσε νά δίνη πληροφορίες στον άνακριτή. Άλλά εκείνος, χωρίς νά δυσκολευθή άπ' αυτό, ζήτησε νά μάθη και τ' άλλα φιλικά πρόσωπα της Ρουβέτ.

— Η κυρία Μυριέλ Νεκέ, χήρα τοι βιομηχάνου Νεκέ. Ήλθε προχθές και σήμερα πήγε σέ μια γειτονική πλάζ νά περάση το άπόγευμα και το βράδυ, με τόν άδελφόν της Τέλος είπε ο κ. Χαρτόγκ, ένας τέλειος κύριος.

Ο άνακριτής έξέπληγν.

— Τέλειος ; Τι έννοείτε μ' αυτό ;

— Τίποτε, έκτός ότι ήταν άρραβωνιαστικός μου.

— Κι' είχε έλθη έδω για νά ίδ'ή σ'άς ή την κυριαν σας ;

— Η κυρία Ρουβέτ ήταν θεία του. Αυτή τόν είχε προσκαλέση.

Έμεσολάβησε αιγή. Ο κ. Μπίρ έρριψοκινδύνευσε και έρώτησε.

— Η κυρία Ρουβέτ ήξερε τούς άρραβώνες σας, με τόν άνεψιό της ;

— Δέν ξέρω. Τι σ'άς ένδιαφέρει αυτό ;

Ο τόνος της φωνής τοι κ. Μπίρ έγινε ύψηλότερος.

— Περιμένω από σ'άς μια άπόλυτη ε'λικρίνεια ! Μοι ε'ινε άπαραίτητο νά μάθω, άν ή κ. Ρουβέτ έπεδοκίμαζε τούς άρραβώνες σας.

— Εγώ τουλάχιστον δέν της έμίλησα σχετικώς ποτέ.

— Έκτός άπ' αυτά τά πρόσωπα δεχότανε άλλα ;

— Μάλιστα. Έκτός από κάτι στενές φίλες της, ο κ. Ζυπέν της έκανε μερικές φορές έπισκέψεις. Χτές το άπόγευμα άκόμη, έπέρασε έδω μια ώρα.

— Ποιός είναι αύτός ο κύριος ; Πρόκειται περι άπλής σχέσεως, ή...

Η Κλεμάνς Μπίλ έδίστασε πριν άπάντηση.

— Είναι ζήτημα αρκετά λεπτό αυτό. Έν τούτοις, πιστεύω, πως είχε τις ίδιες προθέσεις με τόν Φίλντουμ...

— Ένας αντίζηλος ;

— Άν το θέλετε...

Εκείνη τη στιγμή μπήκε ο γιατρός, ο όποιος άνήγγειλε δ. τι αύτή τη φορά θάφευγε. Ο άνακριτής τόν ρώτησε ποιά ώρα πέθανε ο μικρός 'Ιάκωβος, και ο γιατρός άπάντησε ότι θα πέθανε κατά τάς πέντε 'ώρας, άλλ' αυτό δέν μπορούσε νά το βεβαιώση κατηγορηματικά. "Ηθελε νά περιμένη, πριν άποφανθ, το άποτέλεσμα της α'τοψίας, από την όποian θα έβεβαιώνοντο για την ώρα, και για τόν τρόπο τοι θανάτου του.

— Τι έπιφυλάξεις, θεέ μου ! είπε ο άνακριτής. Τι μυστήρια ! Ο γιατρός έκανε ένα μορφασμό, κι' έφανε βιαστικός. Ο άντισταγγελεός υπήκε και έπληροφόρησε τόν άνακριτήν, ότι την ώρα πούφευγε ο γιατρός τοι είπε: «Οι κόρες ήταν διασταλμένες. Άλλά... ξέρω κι' εγώ...»

Ο κ. Μπίρ έπρόκειτο ν' άπάντηση, όταν ένας θόρυβος τόν έκαμε νά γυρίση. Και δέν μόρεσε νά συγκρατήση μια κίνηση έκπληξεως, ποδ είδε δίπλα του έναν νέον ψηλόν, ποδ στεκόταν άκίνητος.

Ο νέος μόλις μπήκε έκανε λίγα βήματα στο δωμάτιο, και τά βλέμματά του έπεσαν στο κρεβάτι. Ωχρίασε.

— Πέθανε ; Πέθανε ;

— Μάλιστα ! είπεν ο κ. Μπίρ έξετάζοντας τόν νεαρόν άνδρα από το κεφάλι έως τά πόδια.

Η Κλεμάνς Μπίλ έπλησίασε.

— Μάε, έμουρμούρισε, έδολο-

φονήθη.

— Έδολοφονήθη, έπιθύρισε ο άνεψιός της κ. Ρουβέτ, ποδ δέν μόρεσε νά καταστείλη ένα ρίγος. Άπό ποιόν ;

— Η δεσποινίς δέν σ'άς τά λέη, όλα ! έπενέβη ο άνακριτής. Ο μικρός 'Ιάκωβος έπέθανε κι' αύτός. Τόν βρήκαμε κρεμασμένον στον κήπο.

— Τρομερό ! έπιθύρισε.

Ο κ. Μπίρ τόν παρατηρούσε με προσοχή. Ο Μάε Χαρτόγκ στεκόταν άκίνητος, με τά βλέμματα άπλανή. Δέν ήταν ούτε 25 έτών. Φορούσε ένα κοστούμι γκόλφ πολυ κομψό και το μικρό μoustάκι του, δέν μπορούσε νά τοι δώση άνδρικό ύφος.

Ρώτησε τόν άνακριτή άν είχε καμμιά ύπόνοια, κι' αύτός άπάντησε ότι 'ώως νά την έσκότωσε κάποιος διαρρήκτης. Κι' άφου τοι ζήτησε νά μάθη άν άγαπούσε την θεία του, έπειτα άποτόμως τόν ρώτησε.

— Και... ποδ περάσασε το άπόγευμά σας ;

Ο Μάε Χαρτόγκ έσκήρτησε.

— Γιατί με ρωτάτε ; ρώτησε κυττάζοντας κατάματα τόν άνακριτή. Έχετε σκοπό νά κάνετε αύτή την έρώτηση σ' όλους όσους κατοικούν στην έπαυλη ;

— Μάλιστα ! Έχω αυτό το σκοπό.

— Έ λοιπόν, έκανα έναν περίπατο, έντελώς μόνος μου. Έφυγα από δώ στις πεντέμιση. Είναι αρκετό άλλοθι αυτό ;

— Θα ίδομε...

Η Κλεμάνς έπήρε κι' έπέταξε μερικά κόκκινα άνθη πούηταν στο δωμάτιο. Ο άνακριτής έδήλωσε ότι επί τοι παρόντος δέν είχε νά ρωτήση τίποτε άλλο και έφυγε. Και το άλλο πρωί, οι έφημερίδες άνέγραφαν έν έκτάσει τις λεπτομέρειες αύτης της ύποθέσεως, στην όποian έδωσαν ένα κτυπητό τίτλο ποδ έπεκράτησε έντελώς : τόν τίτλο : «Ο Κρεμασμένος της Πράσινης βίλλας».

III

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Την άλλη μέρα, στο γραφείον τοι συμβολαιογράφου κ. Γκρατουίτ βρισκόταν όλοι οι γωνστοί της κυρίας Ρουβέτ. Τούς είχε καλέσει για διάβαση τη διαθήκη της, κατά ύστατοση, όπως είπε, τοι άνακριτο κ. Μπίρ, ο όποιος ήταν καθισμένος σέ μια σκοτεινή γωνιά, από όπου μπορούσε νά βλέπη καλά όλους τούς παρόντες.

Απέναντι στον συμβολαιογράφο καθότανε ο μαίτρ ντ' Οτέλ 'Ονορέ Λεβασχότ, ή Κλεμάνς Μπίλ και ο άνεψιός της κ. Ρουβέτ. Σέ λίγο ο κ. Γκρατουίτ, ύστερ' από ένα σύντομο πρόλογο, άρχισε το διάβασμα της διαθήκης.

«— Η ύπογεγραμμένη Έλένη Ροζάν-Μόνικα Ρουβέτ, διαζευγμένη χήρα τοι 'Ιακώβου—Σεβαστιανού Λεπάρμ, ύγιής τοι πνεύμα και το σώμα, δηλώ σήμερα ότι θέλω, έν περιπτώσει θανάτου μου, νά παραχωρήσω τά κινήτα και άκίνητα ύπάρχοντά μου, κατά τόν ακόλουθο τρόπο : Κληροδοτώ χωρίς περιορισμούς το σύνολον εκείνων ποδ κατέχω, στο πολυαγαπημένο μου παιδί 'Ιακώβον-Ίωάννην-Ροβέρτον Λεπάρμ, με τη ύποχρέωση δι' αυτόν νά δώση στον άνεψιό μου Μάε Χαρτόγκ ένα ποσόν 125 χιλιάδων φράγκων.»

Μάταια ο άνακριτής προσπαθούσε νά διακρίνη το πρόσωπον τοι νεαρου άνδρος. Έκανε λάθος ; Τοι φάνηκε ότι ο άνεψιός της κυρίας Ρουβέτ άφησε έναν ελαφρόν άναστηναγμόν, κι' ότι ολόκληρος έπρόδινε ένα αίσθημα ζωηρης άνακουφίσεως, άν όχι κάτι τι περισσότερο άκόμη.

— Έπιτρέπεται ν' άνάωω ;

«Όλων τά βλέμματα γύρισα έπληκτα προς τόν κ. Μπίρ πο άναβε το ηλεκτρικό.

Ένα κίτρινο φώς ποδ έφενέρωσε χαρακτηριστικά (παγωμνά και στάσεσ φοβισμένες. Ο Μάε Χαρτόγκ ζαλισμένος έκλεσε τά μάτια επί ένα δευτερόλεπτο.

— Επ'εί πλέον το παιδί μεθα θελήση ε'ς άνάμνησή μου, νά δωρήση ένα ποσόν 50 χιλιάδων φράγκων, στην ακόλουθό με Κλεμάνς Μπίλ.

Ο άνακριτής εκύτταξε τι ακόλουθον. Εκείνη είχε σκύψ το κεφάλι. Δέν φαινότανε νά έπλησεται, για τη γενναioδωρ της μακαρίτιδος.

— «Θά έξασφαλίση στον ύπνρήτη μου. 'Ονορέ Λεβασχότ ένα ισόβιο εισόδημα 10 χιλιάδων φράγκων, και τόν κρατήση, άν είναι δυνατόν στην ύπρεσία του.

Με μεγάλη άνακούφιση ο κ. Μπίρ παρατήρησε τη συνηνηση τοι ύπνρήτο κα μια ιδέα ήλθε στο νοι του : Το πριεχόμενο της διαθήκης, είχε κρατηθή μυστικό για όλους.

— «Θά δώση τέλος στον κ. Έρνέστον Λουαζί, υπάλληλ Τραπεζής, ένα ποσόν 10 χιλιάδων φράγκων και θα διαθέδωκε θέλει το ύπόλοιπον της περιουσίας μου.

Η φωνή τοι συμβολαιογράφου έχαμήλωσε.

— Έγένετο και ύπεγράφη έξ ολοκληρώσ δια της χροός μου, ε'ε...

Ο κ. Μπίρ δέν άκουσε περισσότερα. Ποιός μπορούσε ν

είναι αυτός ο Λουαζί, που δέν ήλθε στην πρόσκληση του συμβολαιογράφου; Ήταν κάποιος συγγενής της κ. Ρουβέτ και κατοικούσε τόσο μακριά, ώστε να μην του επιτρέπουν ο χρόνος και τα μέσα να έλθει;

— Άλλω...
Συνήλθε ξαφνικά γιατί άκουσε τον Μάξ Χαρτόγκ να μωρμουρίζει αυτό το «άλλα». Ο νεαρός κύριος δέν έπρόσθεσε τίποτα. Γύρισε κατά τον κήπο κι άρχισε να βγάξη τα γάντια του. Ο συμβολαιογράφος έπρόκειτο και να ελπί ή άλλ' ό κ. Μπίρ έπενέβη.

— Με συγχωρείτε... Πιστεύω ότι ο κύριος έχει να διατυπώση μιάν αντίρρηση.

Βρεθείς έτσι σε άδιέξοδο, ο άνεψιός εσήκωσε τα φρύδια.

— Έγώ; γελιέσθε. Δέν είπα τίποτα. Μιά στιγμή στενοχώριας. Ο κ. Γκρατουτί έξηκολούθησε.

— Μοι μένει ακόμη να σας διαβάσω τον κωδικέλλον. Η άείμνηστος πελά τις μου, όταν τον έγραφε, είχε άρα γε κάποιο προαίσθημα για την τύχη που περίμενε το παιδί; Ποιός ξέρει. Έν πάση περιπτώσει έσκέφθη αυτό το ένδεχόμενον, και άδρισε τι θα γινόταν ή περιουσία της, αν έπραγματοποιείτο αυτό το ένδεχόμενον.

Ολοι έδειξαν ένδιαφέρον. Ο συμβολαιογράφος εξακολούθησε.

— Στην περίπτωση κατά την όποιαν το παιδί μου θα πεθάνη μαζί με μένα, ή πριν ένηλικιωθή, όλη μου ή περιουσία, κινητή και άκίνητη, θα περιέλθι στον άνεψιό μου Μάξ Χαρτόγκ υπό τον όρον να διπλασιάση τα κληροδοτήματα της Κλεμάνς Μπίλ, και του κ. Λουαζί, καθώς και το Ισόβιον εισόδημα του Λεβασχότ.

Ο συμβολαιογράφος άφησε τη διαθήκη στο τραπέζι.

— Αυτές είναι οι τελευταίες θελήσεις της μακαρίτιδος έπρόσθεσε.

Ο κ. Μπίρ τον έπλησίασε και τον ρώτησε να μάθι σε ποιόν ή κ. Ρουβέτ ανέθετε την κηδεμονία του Ιακώβου. Η πελάτις του δέν είχε προβλέπει περί αυτού, ίσως γιατί δέν ένεπιστεύετο κανέναν από τους τρεις μακρυνούς της εξαδέλφους, ούτε τον άνεψιό της, που ήταν νέος. Τόν έρώτησε άκόμα για τον Λουαζί. Δέν ήξερε παρά ότι ήταν υπάλληλος Τραπεζίης και τίποτε άλλο. Όταν κάποτε την ρώτησε, ή κ. Ρουβέτ έφάνη ότι δέν έπιθυμούσε να του δώση περισσότερες εξηγήσεις.

Ο Χαρτόγκ έπλησίασε κι άποχαιρέτησε το συμβολαιογράφο, ο όποιος το έβλεπε ότι σε λίγες μέρες θα του είχε έτοιμο τον κατάλογο της περιουσίας της θείας του και τον συνηγάρι για τους άρραβώνες του.

Ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα έβαψε τότε τα μάγουλα του νεαρού κυρίου. Ο κ. Μπίρ δέν έχανε καμιά του κίνηση. Ο Μάξ εύχαρίστησε τον συμβολαιογράφο, χαιρέτησε και βγήκε. Σε λίγο έφυγε και ο άνακριτής. Έξω είδε τον μαίτρ ποδνηταν άγανακτισμένος γιατί ο Μάξ δέν λυπήθηκε καθόλου για το θάνατο της θείας του, και του δήλωσε ότι δέν ήθελε να μείνη στην ύπηρεσία του.

Ο Χαρτόγκ μπήκε στο αυτοκίνητό του. Η Κλεμάνς κάθισε δίπλα του. Σε λίγο ξεκίνησαν. Η νεαρή κυρία έφιαχνε τα μαλλιά της κυττάζοντας στον καθρέφτη της τσάντας της. Ο Μάξ έσκυψε, κι ο άνακριτής, ποδειχε μπή στο δικό του αυτοκίνητο, έκατάλαβε ότι κάτι της έλεγε κρυφά.

— Τους το είπατε; ρώτησε ο νέος.
— Φυσικά όχι! άπάντησε ή άκόλουθος με πικρία. Όμως, σεις κι' εγώ, είμαστε άρκετά ύποπτοι και χωρίς αυτό. Η τακτική αυτή είναι κακή... Θά μάς φέρη συμφορές.

Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Η τζάτζ έπαιζε. Η Κλεμάνς Μπίλ άφηνε να πέση το σιγαρέττο της, στο ποτήρι της σαμπάνιας, έπειτα έγυρε στο πίσω μέρος του καθίσματός της και με μάτια μισόκλειστα, με φωνή πνιγμένη και κουρασμένη είπε.

— Άς φύγωμε Μάξ... Δέν μπορώ πιά...

Ο Μάξ Χαρτόγκ άρχισε να γελά.

— Όνειρεύεσαι; Νά φύγωμε;

Η νεαρή γυναίκα τοδούφιζε το μπράτσο.

— Εάν σας έβλεπε κανείς...

Δέν άπάντησε. Κι' εκείνη παρετήρησε ότι ήταν μεθυμένος. Έκατάλαβε ότι κάθε παρατήρησις ήταν άσκοπη κι' έσηκώθη. Ήταν όλη κι' όλη της έτρεμαν. Του ζήτησε να την συνοδέψι, άλλ' εκείνος άρνήθηκε λέγοντας ότι θα καθόταν άκόμα, και την συνεβούλευσε να μείνη, γιατί θα ήταν τοιμηρό να κάνει τόσο δρόμο πεζή.

— Κάνεις λάθος! άπάντησε εκείνη. Μπορώ να περάσω τη νύκτα στο ξενοδοχείο ή να πάρω ένα ταξί. Ευχαριστώ το θεό που δέν έχω ανάγκη σήμερα να σκέπτωμαι τα ναύλα ενός ταξί.

Τα τελευταία της αυτά λόγια ο Μάξ τα έπανελάμβανε διαρκώς, πριν πέση σε πλήρη άναισθησία. Η μουσική τόν ξεκούφαινε. Άνιψε τσιγάρο με χέρι που έτρεμε, έπειτα το έβαλε στο πιατάκι και τ' άφησε να καίγεται μόνο του. Δέν έβλεπε τίποτα, ούτε χορευτές, ούτε όρχήστρα, ούτε τα έπιπλα. Μιά ιδέα μονάχα του έμενε, ότι ήταν πλύσιος.

Διάφορες εικόνες περνούσαν από μπροστά του και δέν είχε σαφή ιδέα κανενός πράγματος. Και ρωτούσε τον έαυτόν του, ποιός ήταν τάχα εκείνος ποδληθε και κάθισε δίπλα του; Ήταν πραγματικά κάποιος πραγματικός άνθρωπος ή ήταν πλάσμα της φαντασίας του; Κι' αν ήταν άνθρωπος, θα φαινόταν άξιος της έκμυστηρεύσεως που θα τουκανε; Έπί τέλους, έμυρμούρισε, αν αυτή δέν λογαριάζει τον αιδένος ταξί, αυτό το χρωστάει σε μένα...

Μιά άίσθηση δροσιάς του ξανάδωσε ζωή. Έπέρασε το χέρι του στο μέτωπό του κι' έκύτταξε γύρω του. Σε μία στιγμή άντελήφθη ότι βρισκόταν στο δρόμο, άκουμπισμένος στο αυτοκίνητό του. Ολα γύρω ήταν μαύρα. Άκουσε μιάν φωνή.

— Θέλετε να μου επιτρέψετε;

Ο Μάξ έγούρλωσε τα μάτια του άλλα κατ' άρχάς δέν διέκρινε κανέναν. Ένα σταθερό χέρι τόν έσπρωξε ήρεμα, έπειτα τόν έβοήθησε ν' άνέβη και να καθήση στο αυτοκίνητο. Πέρασε κάμποση ώρα—το έβλεπε—από τότε που προσπαθίτη ν' άνοίξετε την πόρτα, χωρίς να το καθωρθώνετε.

Αυτή τη φορά ο Χαρτόγκ είδε έναν άνθρωπον άκίνητον στην άκρη του πεζοδρομίου. Ήταν ψηλός και άδύνατος, κρατούσε στο χέρι ένα παλτό, του όποιου ή άκρη σερνόταν κάτω.

— Το παλτό σας! το έβλεπε ο άγνωστος, Πάρτε το. Το έβριζε στο βάθος του άμαξιού, στα γόνατα του νέου.

— Με την άδειά σας θα σας πάω στο σπίτι σας. Φοβούμαι ότι δέν θα μπορέσετε να οδηγήσετε.

Έκάθησε στο βολάν έκλεισε την πόρτα και ξεκίνησε πριν ο Μάξ του φέρη αντίρρηση.

Την άλλη μέρα ο άνεψιός της κ. Ρουβέτ εξύπνησε πολύ άργά. Καθώς ζητούσε ν' αναπολήση τις διάφορες λεπτομέρειες της νυκτερινής του παρεκτροπής, θυμήθηκε ότι ο άγνωστος, όταν τόν βοήθούσε να κατεβή από το αυτοκίνητο, του έδωσε μιάν κάρτα.

Νευρικά έψαξε τις τσέπες του σμόκιν του, έπειτα το παλτό, ποδηταν πεταγμένα κάτω. Όταν σηκώθηκε ένας καθρέφτης τοδούτεψε την εικόνα του. Ήταν κατακίτρινος; ή κάρτα του έξφυγε από το χέρι.

Κάτω από το όνομα Β α ν σ Β ο ρ μ π έ ι τ σ ι κ ήσαν γραμμένες οι έξης λέξεις:

«Θά έπιθυμούσε να έχη το ταχύτερο μιάν μυστική συνέντευξη με τον κ. Μάξ Χαρτόγκ, για το ζήτημα του διπλού φόβου της Πράσινης βίλλας».

IV

ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΣΧΟΙΝΙ

Το πρώτο πρόσωπο που είδε ο Μάξ Χαρτόγκ κατεβαίνοντας από το δωμάτιό του, ήταν ο παράξενος σύντροφος που τόν έμπόδιζε την νύκτα να κάνει θάλασσα στην όδον Όστάνδης, όπως θα συνέβαινε εαν δέν καθότανε αυτός στο βολάν.

(Άκολουθεί)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ....

Κύριες και κύριοι, ο κλήρος 43: Ένα μικρό γραφείο από μαόνι.

Ο κύριος και ή κυρία Γκλέγκ άλληλοσπρώχθησαν με συγκίνηση.

Πάρε το! ψιθύρισε ή κυρία Γκλέγκ. Σου λέω θα είναι τυχερό. Διάβολε! Μόνον έννη άλρες θα δώσουμε.

Ποτέ δέν μπορεί να νάνι κανείς βέβαιος... μωρμούρισε ο Άρθουρος Γκλέγκ. Όσοσο έδωσε το όνομα και την διεύθυνσή του στον βοηθό του κήρυκα της δημοπρασίας, ενώ ή γυναίκα του μέτραγε το ποσόν των έννη άλρων.

Όταν το άντρώγυνο βρέθηκε στο ταξί, ο Άρθουρος γύρισε κι' είπε στη γυναίκα του:

Ποτέ δέν μπορεί να νάνι κανείς βέβαιος, Μώδη...

Σε βεβαίω, Άρθουρε, ότι σ' αυτό το γραφείο υπάρχει ένα μυστικό συρτάρι. Το είδα να το άνοιγνι με τα μάτια μου, δυό βραδυές πριν πέση θύμα του αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Όταν σερβίρησα το ταξί επάνω έδω, όλα τα συρτάρια ήταν άνοιχτά. Κι' ήταν γεμάτα χαρτονομίσματα, κι' όταν κατόπιν, λίγη ώρα πριν σερβίρ, το γεύμα έτρεξε στον μπουφέ να πάρη το μπουκάλι με το τζέριου, όλα τα συρτάρια του μυστηριώδους αυτού γραφείου ήταν κλειστά και μόνον ένα έμενε ακόμη άνοιχτό. Βρισκόταν στη μέση και

στο επάνω μέρος, και ποτέ άλλοτε δέν το είχα δι κι' ούτε ή ερα πώς ύπληρχε. Είμαι βεβαίω γι' αυτό, Άρθουρε. Όταν γευματίζε με είδε ότι κύτταξα περίεργη αυτό το μυστικό συρτάρι και τόκλεισε άμέσως. Κι' όταν άργότερα βρέθηκα μόνη στο δωμάτιο, παρ' όλεις τις προσπάθειές μου, δέν κατόρθωσα ν' άνακαλύψω κανένα ίχνος της ύπάρξεως αυτού του συρταριού.

Ο Άρθουρος Γκλέγκ γέλασε πλατεία.

Εδοχομαι να είναι όπως λές, Μώδη. Άλλά...

Ετοιμείναι, είπει ή γυναίκα του.

Όταν πήγε στο δωμάτιό του να ντυθή, κύτταξε κι' είδα ότι όλα τα άλλα συρτάρια δέν ήταν κλειδωμένα. Πώς θ' άφηνε τόσα λεφτά έτσι, έκτεθειμένα. Μόλις φτάσαμε σπίτι, Άρθουρε, το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να το κομματιάσουμε ώσπου να βροδι με αυτό το μυστικό συρτάρι. Νά

δής ότι θα βρούμε εκεί όλη την περιουσία.

Η κυρία Γκλέγκ είχε δίκην. Μόλις έφτασαν σπίτι κι' έσπασαν το μικρό γραφείο του μακαρίτη άνακάλυψαν το μυστικό συρτάρι, για το όποιο έπέμενε τόσην ώρα ή γυναίκα του Άρθούρου Γκλέγκ. Άλλά μέσα σ' αυτό δέν υπήρχε ούτε μιάν λίρα παρά μόνο ένα παλιό βιβλίο, δεμένο με δέρμα κακής ποιότητος κι' έφθαρμένο από την πολυκαίρια.

Ένα ήμερολόγιο! είπε με θλιβερό τόνο φωνής ο Άρθουρος ενώ φυλλομετρούσε το βιβλίο.

Έννη άλρες για ένα ήμερολόγιο! Είδες, που σου έλεγα ότι ποτέ δέν πρέπει κανείς να είναι βέβαιος; Λοιπόν τώρα, πές καληνύχτα στα όνειρά σου, και κάθησε και γράψε στα μεσιτικά γραφεία ότι ένα άντρώγυνο ζητεί εργασία. Είχα κι' εγώ την άφέλεια να σε πιστέψω και να χάσουμε τις ώρες άννη άλρες μας.

Η Μώδη Γκλέγκ, άπογοητευμένη κι' αυτή από την διάψευση των ελπίδων της, δέν άπαντούσε. Ο Άρθουρος κάθισε σε μιάν καρέκλα κοντά στο τζάκι και κάπνιζε την πίπα του.

Η Μώδη έγραψε μερικά γράμματα στους μεσίτες να τους βρούν δουλειά και άρχισε να κάνει πρόχειρα την τουαλέττα της για νά βγχι και να τα ταχυδρομήση.

Το ήμερολόγιο βρισκόταν επάνω στο τραπέζι, και παρατηρώντας το μέσα από τον καθρέφτη, την κυριέψε ή έπιθυμία να το διαβάση. Τι να γράψη τάχα; διαλογίστηκε.

Το διάβασμα, παραδόξως, διήρκεσε μισή ώρα σχεδόν,

ώσπου φθάνοντας σ' ένα σημείο, άφησε να της ξεφύγη μιάν φωνή.

— Α! κάναμε την τύχη μας!

Ο άνδρας της, που είχε άποκοιμηθή στο κάθισμά του, ξύπνησε τρομαγμένος και πετάχτηκε από τη θέση του.

— Τι τρέχει πάλι, Μώδη. Μήπως άνακάλυψες κανένα νέο μυστικό συρτάρι με λίρες.

— Άφησε τ' άστειά Άρθουρε, και διάβασε, του είπε σοβαρά. Κι' ύστερα μου λές αν αυτό το εύρημά μας δέν αξίζει περισσότερο από εκατό λίρες.

Ο Χάρβεϋ Α. Χέλιερ διατηρούσε ένα πλήρες ήμερολόγιο. Έξη όλόκληρα χρόνια της ιδιωτικής του ζωής περιγράφονταν, μπρός στα όρθανοίκα μάτια των δυό ύπηρετών του, μέσα στις σελίδες του παλιού αυτού βιβλίου. Ο πρώτος χρόνος της ζωής του μακαρίτη ήταν εκείνος που προσειλκυσε στην άρχη το βλέμμα της κυρίας Γκλέγκ. Διάβασε.

17 Αυγούστου 1926.—Τι ύπέροχη έσπερίδα! Ο Φρέντ ο Τζίμι κι' εγώ, στο καινούργιο και ζεστό σπίτι του πρώτου. Κι' οι καλεσμένοι, όλοι εύχαριστοι τύποι. Άκόμη κι' οι ήλικωμένες κυρίες... χάρις, όμως, στα τρία κορίτσια τους που χόρεψαν μαζί μας τον πρώτο χορό της κοινωνικής τους ζωής. Η δική μου μικρή ντάμα ήταν 17 χρονών και μόλις εί-

χε άφίσει τα θρανία του σχολείου. Λαμπρό κορίτσι, ή Ντάλια. Άσυνήθιστο όνομα, αλλά πόσο συνηθισμένο και άγαπητό έγινε για μένα!

Ότι ο Χάρβεϋ Α. Χέλιερ ήταν τοιμημένος με την Ντάλια, αυτό ήταν όλοφάνερο. 19, 20, 27, και 31 Αυγύστου... Γεύμα μαζί με την Ντάλια. Τον Σεπτέμβριο, οι έπισκέψεις στο πατρικό σπίτι της Ντάλιας ήταν σχεδόν καθημερινές. Τον Οκτώβριο έγιναν τρία Ούκ—έντ στο Παρίσι... με την Ντάλια. Τον Νοέμβριο και τον Δεκέμβριο ο έρωσ τους στεγάστηκε σ' ένα έπιπλαμένο διαμέρισμα στην Μείντα Βάλ.

4 Ιανουαρίου.—Άποκάλυψα στην Ντάλια ότι ήμουν παντρεμένος. Τρομερή σκηνή. Μοι είπε ότι θά σκοτωθή, αλλά τα κορίτσια δέν σκοτώνονται τόσο εύκολα την σημερινή εποχή. Τη ύποσχέθηκα ότι έχω σκοπό να έξασφαλίσω το μέλλον της αλλά εκείνη δέν ήθελε ν' άκούση τίποτα. Μοι έλεγε ότι...

14 Φεβρουαρίου.—Επιτέλους συμ-

φωνήσαμε με την Ντάλια να μεταβή στην Κορνουώλ. Πάντως ήμουν άποφασισμένος να διακόψω τις σχέσεις μου μαζί της. Δέν μπορώ ν' άνθεξω σ' αυτή την άισθηματική περιπέτεια.

20 Ιουνίου 1927.—Η Ντάλια άρνείται να μου μιλήση στο έξής. Με πειράζει αυτή της ή συμπεριφορά, ώστόσο όμως είμαι εύχαριστημένος γιατί άποτραβιέται μόνη της από κοντά μου.

1928, 1929, 1930.—Επειδή το άντρώγυνο των ύπηρετών έβλεπαν ότι ή Ντάλια είχε εξαφανιστή όλο το χρονικό αυτό διάστημα από την ζωή του μακαρίτη κυρίου των γύρισαν μερικές σελίδες του ήμερολογίου κι' έφτασαν σ' ένα άλλο δραματικό έπεισόδιο της ζωής του.

16 Ιανουαρίου 1932.—Η έλλημα. Θεέ μου! Στις έφημες ρίδες είδα μιάν άγγελία, ότι ή Ντάλια παντρεύτηκε τον πλουσιότατο βαρωνέτο Έβεραρντ Άλτερσον. Μπράβο της! Τα κατάφερε μιάν χαρά. Στοιχηματίζω ότι θ' άπέκρυψε το άσχημο παρελθόν της από τον άνδρα της. Είμαι ικανοποιημένος τώρα Πάντα άισθανόμουν τύψεις συνειδήσεως για το κακό πουκάμα σ' αυτό το κορίτσι. Ήταν τόσο μικρή και άπραγη, ώστε πίστεψε εύκολα στα λόγια μου και μοι παραδόθηκε. Ποδ να φανταστή πως ήμουν παντρεμένος! Το καυμένο το κορίτσι τόχε πάρει στα σοβαρά. Εύτυχώς όμως ποδρθαν τα πράγματα έτσι και καλοπαντρεύτηκε...

20 Ιανουαρίου 1932.—Εμαθα ότι ο βαρωνέτος Άλτερσον άγόρασε το χτήμα του λόρδου Ράουνες. Έτσι ή Ντάλια κατά μοιραία σύμπτωση, θά γίνη γειτόνισά μου. Έτσι ε-

ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Από δω και μία εβδομάδα μία σκέψη κρατούσε την 'Ιουλίαν: «Ο 'Ερνέστος έχει αλλάξει πολύ μαζί μου. Όταν βρίσκεται μακριά, μου γράφει γράμματα χωρίς κανένα ενδιαφέρον, σαν να πρόκειται για ένα τυπικό γράμμα καθ' εβδομάδα. Ίσως να μη με αγαπά πια».

Θα μπορούσε να υποφέρει γι' αυτό, αλλά Εκείνη τα μάτια και προσπαθούσε να φανταστεί τη ζωή της χωρίς τα χάρδια του 'Ερνέστου κι' ένοιωθε πως δεν μπορούσε να την υποφέρει. Κι' όμως τον είχε αγαπήσει δυνατά, περισσότερο από την τέχνη της, δέκα δολοκλήρια χρόνια τώρα.

Η 'Ιουλίαν ήταν καλή συγγραφέας και ζούσε με τα λιγοστά κέρδη της αφιερώνοντας τις ελεύθερες ώρες της στην αγάπη του 'Ερνέστου. Κι' όμως τώρα εκείνος την είχε βαρεθεί πια, αλλά η 'Ιουλίαν δεν απελπιζόταν.

Αποφάσισε να του γράψει άμεσα: «Αγαπητέ μου φίλε, πρέπει να έλθεις στο Μιλάνο γιατί θέλω να σου μιλήσω. Άφησε λοιπόν την δουλειά σου για λίγες μέρες και έλα να ξαναβρεις τη φίλη και την ειλί- κρίνεια μου».

Ο 'Ερνέστος ήταν δικηγόρος στην επαρχία αλλά όταν είχε καμιά δίκη στο Μιλάνο, πήγαινε και έμενε σ' εκεί.

Τελευταίως όμως είχε γνωρίσει μια κοπέλλα καλής οικογενείας, πλούσια και πολύ συμπαθητική. Ήταν μόλις δέκα οχτώ χρόνων με σγουρά ξανθά μαλλιά, μαύρα μάτια και πρόσωπο όμοιο με γλυκό. Η ξυμπάδα της τον ένοιαζε και τα δέκα οχτώ χρόνια της του χάριζαν μιαν ανέκφραστη ελπίδα, ενώ η 'Ιουλίαν ήταν είκοσι επτά χρόνων, καλή, ινευματώδης αλλά πάντα μια καλλιτέχνης.

Μόλις διάβασε το γράμμα της 'Ιουλίαν ο 'Ερνέστος, για μια στιγμή απόφασε να της στείλει ένα γράμμα και να της εξηγήσει τους λόγους που τον υποχρέωναν να διακόψει κάθε σχέση μαζί της. Δεν το έγραψε, αλλά ύστερα από μια νύχτα που την πέρασε άγρυπνος πήρε την απόφαση να πάει στο Μιλάνο και μάλιστα να προσφέρει στην 'Ιουλίαν ένα μικρό δωρό. Αγόρασε πράγματι ένα πλατινένιο βραχιόλι και πήγε.

«Αγαπητέ μου 'Ερνέστο—το είπα αφού τον φίλησε στα μάγουλα—Σε βρήκα πολύ όμορφο. Θα δουλεύεις πολύ φαίνεται. Τώρα θα σου ετοιμάσω ένα φλυτζάνι καφέ... Κάθισε...»

Αργότερα του μίλησε για κάποιο μνηστικό που έγραφε. Πέρασαν συζητώντας δυο δολοκλήρια ώρες. «Υστερα ετοιμάσε το φαγητό τους κι' έμειναν καθισμένοι επάνω σ' ένα ντιβάνι κουβεντιάζοντας, ώπου βράδυασε.

Για μια στιγμή, όμως, ανάβοντας ένα τσιγάρο η 'Ιουλίαν είπε:

«Ακουσέ με 'Ερνέστο. Δεν θέλω απόψε να σε ξαναφέρω σ' ό,τι μας συνδέει από εδώ και δέκα χρόνια. Άλλά σου λέγω μόνον πως στις πρώτες μέρες της γνωριμίας μας νομίζαμε μεθυσμένοι από την αγάπη μας, πως κρατούσαμε στα χέρια μας δολοκλήριο τον κόσμο. Υστερα από μιαν εβδομάδα, όμως, βλάμα μελαλό και το αποφάσισες να δουλέψεις σ' ένα γραφείο, ενώ εγώ ένοιόμισα αυτά τα δυο δώματα. Σε λίγες μέρες πήρες τον πρώτο πελάτη κι' εγώ έδημοσίευσα το πρώτο μου διήγημα σ' ένα περιοδικό.

Ο 'Ερνέστος την άκουγε γεμάτος έπιθυμία να την σφίξει στην αγκαλιά του με τρυφερότητα και να την φιλήσει με πάθος στο στόμα. Έκανε μάλιστα να πραγματοποιήσει την επιθυμία του, αλλά η 'Ιουλίαν τον συγκράτησε:

«Κάθισε φρόνιμα κι' άκουσέ με να σου μιλήσω ακόμη. Σκέφτηκα πολύ πριν πάρω την απόφαση. Είπατε κι' οι δυο έλεύθεροι να χωρίσουμε για πάντα. Δεν μπορούμε να ζήσουμε με το παρελθόν γιατί μπροστά μας έχουμε το παρόν και το μέλλον και πιστεύω πως είναι καιρός να φροντίσει ο καθένας μας για τον εαυτό του.

Ο 'Ερνέστος σήκώθηκε όρθιος, έβαλε τα χέρια στην τσέπη του και κουδούνισε νευρικά ένα μάτσο κλειδιά που είχε στη νάβηλα να μην μιλήσει.

Η 'Ιουλίαν λοιπόν του έλεγε να χωρίσουν; Τον έδιωχνε ά-

φού του γέμισε το κεφάλι με τρυφερά λόγια; Έπρεπε να είχε καταλάβει την απόφαση της 'Ιουλίαν από τη στιγμή που διάβασε το γράμμα της. Η 'Ιουλίαν τον είχε βαρεθεί πια κι' άγαπούσε έναν άλλον!..

Θυμήθηκε πως μία μέρα είχαν συμφωνήσει ότι αν ο ένας από τους δυο θα ένοιωθε πια μεγάλη αγάπη για ένα άλλο άτομο, θα έπρεπε να χωρίζουν άμεσα μ' ένα φιλή και μ' ένα «άντιο»! Ίτσι συνέβαινε και τώρα.

«Έκανε δυο—τρεις βόλτες μέσα στο δωμάτιο και σκέφτηκε: «Μήπως δεν είχα αποφασίσει να απομακρυνθώ από την 'Ιουλίαν για να παντρευτή τη Νινέττα, εκείνο το καλό κι' όμορφο κορίτσι των δέκα οχτώ χρόνων;»

«Έχεις δίκιο, 'Ιουλίαν—της είπε. Κάποτε θα φθάναμε σ' αυτό το σημείο. Εγώ το φανταζόμουν. Καλύτερα που μου μίλησε πρώτη. Θα σου πω κι' εγώ ένα μυστικό. Παντρεύομαι. Πιστεύω πως και σ' ού σκέφθηκες να αποκατασταθής. Πές, τουλάχιστον, ποιος είναι ο άλλος;»

Η 'Ιουλίαν στάθηκε για μια στιγμή χωρίς να προφέρει ούτε μια λέξη. Το πρόσωπό της και τα χείλη της ωχρίασαν και τα μάτια της πήραν μιαν έκφραση πόνου. Κατόρθωσε όμως να καταπνίξει την έκπληξη της και μουρμούρισε:

«Μη μου ζητάς πολλά πράγματα. Δεν σε ρώτησα ποιά είναι η άρραβωνιαστική σου και σ' ού μη μου ζητάς να σου πω τον πόνο μου. Ο καθένας έχει ένα μυστικό που ο άλλος πρέπει να σεβεται. Άς είσαι ευτυχισμένος θέλω να είμαι κι' εγώ.

Σωπάσαν για λίγες στιγμές, κι' ύστερα ο 'Ερνέστος πήρε το καπέλλο του κι' ετοιμάστηκε να φύγει.

Η 'Ιουλίαν του έδωσε το χέρι:—«Αντίο αναπημένη μου—Αντίο 'Ιουλίαν!

Μόλις άκουσε να κλείνει η πόρτα πίσω από τον 'Ερνέστο, η 'Ιουλίαν ένοιωσε μιαν τέτοια ψυχική κατάπτωση που μόνον η μεγάλη της θάληξη κατόρθωσε να την συγκρατήσει για να μην σωριαστεί σαν κουρέλι στο πάτωμα.

Ο 'Ερνέστος έφυγε... Παντρεύοταν μιαν άλλη και την εγκατέλειπε ψυχρά και χωρίς καμιά τρυφερή λέξη, χωρίς να

γυρίσει πίσω του και να ιδεί ότι ποδοπάτησε!

Την έπιασε ένα είδος τρέλλας, μια μανία να σπάσει κάτι για να ξεθωιάσει, να μαδάσει τα λουλούδια που εκείνος της είχε φέρει, να κόψει το πλατινένιο βραχιόλι και τραβώντας τα μαλλιά της να μπηξήσει τις φωνές!.. Ένοιωσε πως ήταν η τελευταία γυναίκα του κόσμου. Έπειδή την εγκατέλειψε εκείνος κι' αυτή τον αγαπούσε ακόμα, σήμερα όπως και χθές και αύριο θα ήταν το ίδιο. Κι' όμως ο 'Ερνέστος δεν υπήρχε πια γι' αυτή. Πως θα ζούσε τώρα;

Ο 'Ερνέστος έφυγε από το σπίτι της 'Ιουλίαν τόσο σαστισμένος που δεν κατάλαβε το δρόμο που τον έφερε στον σιδηροδρομικό σταθμό. Όταν έφτασε στο σπίτι του, έκαθισε άμεσα στο γραφείο του.

Θα γράψω άμεσα στην 'Ιουλίαν για να της πω τον πόνο μου, πως αγαπώ μόνον αυτή και θέλω να ζήσουμε μαζί για πάντα. Έξ' άλλου θα είναι η ιδεώδης γυναίκα για μένα γιατί κι' εγώ, με υποφέρει, με νοιάζει... Δέκα δολοκλήρια χρόνια αγάπης... Είναι κάτι τι για δυο που καταλαβαίνουν από αόθημα.

Έγραψε, βρήκε ένα φάκελλο, άράδιασε την διεύθυνση και κατέβηκε άμεσα για να το ταχυδρομήσει.

Η 'Ιουλίαν, μόλις ήσυχασε, αποφάσισε να γράψει στον 'Ερνέστο του άνοιξε την ψυχή της με τρυφερά και παθητικά λόγια.

Την άλλη μέρα, με το απογευματινό ταχυδρομείο, οι δυο νέοι πήραν ο καθένας το γράμμα του άλλου. Ένοιωσαν πως ήταν αδύνατον να χωρίσουν. Η αγάπη τους ενίκησε!

Ο 'Ερνέστος ξαναγύρισε στο Μιλάνο για να μην άφιση ούτε στιγμή πια την αγαπημένη του 'Ιουλίαν.

MARCAPIA LOMIRY

στην πόρτα, την πρωινή έφημερίδα που του είχε αφήσει ο έφημεριδοπώλης.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξη του 'Αρθούρου, όταν διάβασε τον ακόλουθο τίτλο μιās ειδήσεως.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΕΝΟΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ, ΕΠΗΡΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ.—ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΑΠΕΦΑΝΘΗΣΑΝ ΟΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΕΛΠΙΣ ΔΙΑΣΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΑΔΗΤΕΡΣΟΝ

—Δηλητηριάστηκε! είπε με σβυσμένη φωνή η Μώδη.

—Ναι! έπιβεβαίωσε σαστισμένος ο άντρας της. Κι' η έφημερίδα γράφει για δυο μυστηριώδεις ξένους, κι' έναν υπηρέτη της ο οποίος άκουσε ότι την έξεβίασαν να τους δώσει λεφτά.

—Έτσι γράφει; φώναξε τρομαγμένη η Μώδη και πετάχτηκε από τη θέση της. Εύτυχως που άναβει ή φωτιά στο τζάκι 'Αρθούρε! «Αν κάψουμε το ήμερολόγιο δεν θα υπάρχει κανένα πειστήριο που να μάς ένοχοποιή. Θα πούμε ότι πήγαμε να της ζητήσουμε να μάς προσλάβει στην υπηρεσία της, 'Αρθούρε! Αν άνακαλύψουν τις προθέσεις μας θα μάς θεωρήσουν ήθικους ατύπουρους της αϊτοκτονίας της και θα μάς στείλουν φυλακή. Ά! 'Αρθούρε. Μπορεί τώρα κι' άλλος ναρβή ή άστυνομία να κάμη έρευνα στο σπίτι μας και να μάς άνακρίνη. Είναι τρομερόν!

Ο 'Αρθούρος όμως δεν πρόσεχε στον φοβισμένο μονόλογο της Μώδης. Είχε στήσει κι' άλλες, σελίδα, σελίδα όλο το ήμερολόγιο που άντιπροσώπευε το παρελθόν της Ντάλιας και το μέλλον το δικό του—που είχε όνειρευτη—και το πέταξε στο τζάκι όπου σε λίγο μετεβλήθη σε φλόγες και στο τέλος σε στάχτη. Πάνε τα όνειρα, πάνε οι λίρες!

—Κι' αν ποτέ δεν πρέπει να είναι βέβαιος για κάτι... μολογούσε θλιβερά.

Την ίδια φράση όμως πρόφερε το βράδυ, όταν διάβασε ότι η κατάσταση της Ντάλιας που είχε μεταφερθή στο νοσοκομείο, πήγαινε καλύτερα:

Δεν έπρόκειτο περί αϊτοκτονίας. Είχε συμβη ένα λάθος: 'Αντί να πιη το φάρμακό της για να νεύρα που της είχε συστήσει ο γιατρός, πήρε και ήπιε το περιεχόμενο ενός άλλου μπουκαλιού, που δεν ήταν παρά δραστικό δηλητήριο... Έπίσης, διάβασε, ότι ο υπηρέτης άρνήθηκε ότι κατέθεσε την πρώτη φορά, σχετικώς δηλαδή με τους δύο ξένους έπισκέπτες που την έξεβίασαν να τους δώσει λεφτά για να διαφυλάξουν ένα μυστικό της... Κι' ότι έπίσης ο βαρωνέτος 'Εβεραρδ 'Αλτερον θα ταξίδευε με τη γυναίκα του, εϋθός μόλις άνελάμβανε, στη Νότιο Γαλλία.

—Ποτέ κανείς δεν πρέπει να είναι βέβαιος! πρόφεραν κι' οι δυο των την άλλη μέρα όταν έμαθαν ότι η Ντάλια βρίσκεται εκτός κινδύνου.

Και κύττασαν στο τζάκι όπου είχε μεταβληθή σε στάχτη, το μέλλον το δικό τους και το παρελθόν της Ντάλιας.

ΕΒΑΝΤΙΝ ΠΡΑΪΣ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

βονίας κ. 'Ατέμπουρι είναι υπέροχος κλειθροποιός.

—Τέλος για να καταδειχθώ η έκτασις της μόδας αϊ' ης, άρκει να σημειωθώ ότι ένα μόνον 'Αμερικανικό κατάστημα έπώλησεν εις διαφόρους έρασιν τέχνας έργαλεία άξιας ενός εκατομμυρίου δολλαρίων.

*** Μιαν ακόμη άπόδειξιν των δημοκρατικών άντιλήψεων και άρχων της 'Αγγλικής δυναστείας, άποτελεί και η πρότινος γενομένη μνηστεία του τριτοτόκου υιού του βασιλέως Γεωργίου με την λαίδη Μονταγκιού—Σκώττ.

Ο δούξ του Γκλόστερ—αυτόν τον τίτλον φέρει ο τριτότοκος υιός του 'Αγγλου Βασιλέως, έδώρισε εις την μνηστήν του ένα βαρύτιμο δακτυλίδι από πλατίνα με ένα τετράγωνο θαυμάσιον σάπφειρον του Κασμήρ. Έπειδή δέ παρόμοιον δώρον είχε κάνει πρότινος μόλις και ο δούξ του Κέντ εις την σύζυγόν του ιριγικήπισσαν Μαρλίαν, το πράγμα έθεωρήθη ως ένδειξις της προτιμήσεως της βασιλικής οικογενείας

της 'Αγγλίας εις τους σαπφείρους του Κασμήρ.

*** Ο πιο αγαπημένος συγγραφέας του προέδρου της 'Αμερικής είναι ο πρός εκατονταετίας έκλιπών μέγας 'Αμερικανός χιουμοριστής Μάρκ Τουαίν.

—Έπίσης εξαίρετική συμπάθεια στα έργα του Τουαίν τρέφουν ο Λούδ Τζώρτζ, και ο Μουσσολίνι, οι όποιοι έχουν πρόχειρα τα έργα του στις βιβλιοθήκες των.

*** Στο 'Εδιμβούργον μια δυστυχισμένη μητέρα έφόνευσε τοδιετές κοριτσάκι της και κατόπιν αϊτοκτόνησε.

—Στην πράξη αυτή πρόβη διότι το κοριτσάκι της, που είχε γεννηθή τυφλό προσεβλήθη τελευταίως και από μερική παράλυσιν η δυστυχισμένη μητέρα δεν μπορούσε να υποφέρει τη φρικτή αυτή διπλή συμφορά της αγαπημένης της μικρούλας.

ΦΑΝΤΑΣΜΟΙ ΔΤΙ, ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ, ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΔΣΟΙ ΕΙ- ΠΡΝ ΤΡΑΒΗΧΤΗ ΤΟ

χαν τὰ πολιτικά μέσα ώστε νά ἐφοδιαστούν μέ ἀδειες εισό-
δου, ἐκείνο τὸ πρῶτ, καὶ νά ποραστούν στὸν ἀπαγχονισμό.
θὰ ἀπόρρησαν γιὰτὶ καθυστέρησα νά δώσω τὴ διαταγή στὸν
δῆμιο νά τραβήξῃ τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης, στὴν ὁποία ἦταν
δεμένος ὁ Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ, καταδικασμένος σὲ
θάνατο γιὰ τὸν φόνο τῆς Μπέμπη Ντάλιετ.

...Υποθέτω ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὰς τῆς μεγάλης κι'
εὐγενικῆς αὐτῆς πολιτείας, θ' ἀπόρρησαν ἐπίσης γιὰ ὅ,τι εἴ-
πα—ἐγώ, ὁ δικαστὴς τοῦ Λίμπανον Σίτυ—δταν πλησίασα τὴν
ἀγχόνην καὶ μιλοῦσα μέ τὸν μελλοθάνατο, ποὺ τοῦ εἶχαν τὸ
κεφάλι σκεπασμένο μέ τὴν μαύρη κουκούλα καὶ τὰ χέρια τοῦ
δεμένα στὴν πλάτη...

...Ὡραία!... γιὰ νὰ σὰς λύσω αὐτὴ τὴν ἀπορία σὰς λέγω
τόρα, τί εἶπα στὸν Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ πρὶν δώσω ἐντολὴ στὸ δῆ-
μιο καὶ τραβήξῃ τὸ σχοινὶ τοῦ.

—Παρηγορήσου Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ, τοῦ ψιθύρισα. Δὲν εἶσαι ὁ
πρῶτος ἀθῶος ποὺ καταδικάζεσαι σὲ
θάνατο γιὰ ἓναν φόνο ποὺ δὲν διέπρα-
ξες!

—Τζίμ Κρόουντερ, μοῦ εἶπε, ὁ μελ-
λοθάνατος Νάρακοτ, ὥστε αὐτὸ τὸ ἡ-
ξερεις;

—Καὶ βέβαια τὸ ξέρω, Τζῶρτζ
"Αλβιν Νάρακοτ, τοῦ ἐπανέλαβα. Κι'
ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ γνωρίζω ἀκό-
μα ὅτι αὐτὴ τὴ δολοφονία δὲν γνωρί-
ζεις καὶ ποῖος τὴν διέπραξε!

...Ὡπως θὰ εἰδατε, κύριοι, δημο-
σιογράφοι, ὁ μελλοθάνατος ὕψωσε
τοὺς ὤμους τοῦ κυριευμένος ἀπὸ μιὰν
ἀόριστη ἐλπίδα...

—Τι ἐννοεῖτε μέ αὐτό; μέ ρώτησε.
Μήπως ἔχετε μαζί σας τὴν ἀναστολή
τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεώς μου ἀπὸ
τὸν Κυβερνήτη;

—Ἐσὺ φρόντισες ποτέ σου, Νάρα-
κοτ, νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴ χάρη ἀπὸ τὸν
Κυβερνήτη στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔ-
στειλες στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα; τοῦ
ἀπάντησα δηκτικά.

—Ἐγὼ ἤμουν ἓνας ἐκτελεστής τοῦ
Νόμου καὶ τίποτα παραπάνω, μοῦ εἶ-
πε. Τὸ καθήκον μου ἦταν νὰ καταδι-
κάζω, καὶ κατεδίκαζα. Κατεδίκαζα ἐπὶ
τῆ βάσει τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων
καὶ τῶν πειστηρίων.

—Τὸ ξέρω... Δίκαζες βασιζόμενος
στοὺς μάρτυρες καὶ τὰ πειστήρια, ὅ-
πως ἀκριβῶς σὲ δίκασα κι' ἐγώ, τοῦ
εἶπα. Ἀλλὰ πῶς ἀποκτοῦσες αὐτὰ τὰ
πειστήρια καὶ τίς ὁμολογίες τῶν μαρ-
τύρων;

—Ἡ ἀστυνομία καὶ ὁ ἀνακριτὴς
μοῦ προετοίμαζαν ὅλα τὰ σχετικά
ἐγγραφα...

—Ακριβῶς. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μέ τὴν περίπτωση τῆ δι-
κῆ σου, Νάρακοτ: Τὰ πειστήρια μοῦ τὰ προμήθευσε ἡ ἀсту-
νομία. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μέ κατηγορήσης γιὰ τὴν κατα-
δικαστικὴ ἀπόφασή μου. "Ὅλα τὰ πειστήρια καὶ εἰ καταθέ-
σεις σ' ἐνοχοποιούν; Τὸ αὐτοκίνητό σου βρέθηκε ἐγκαταλε-
λειμένο στὸν δρόμο ποὺ κατοικοῦσε ἡ Μπέμπη Ντάλιετ τὴν
νύχτα τῆς δολοφονίας. Στὸ χέρι τῆς βρέθηκε ἓνα κουμπὶ ποὺ
τὸ εἶχε ἀποσπᾶσει ἀπὸ ἓνα σκωτσέζικο ἀνδρικό παλτό: Τὸ
παλτό τοῦ δολοφόνου! Ἐπάνω στὸ κουμπὶ αὐτὸ εἶχαν μέ-
νει καὶ μερικές μεταξωτὲς κλωστὲς... Λοιπὸν, στὴν περίπτωσή
αὐτή, οἱ ἐρευνες τῆς ἀστυνομίας ἔπρεπε νὰ τείνουν στὴν ἀ-
νακάλυψη ἐνὸς παλτοῦ ποὺ νὰ τοῦ λείπῃ ἓνα κουμπὶ... "Ὡ-
στόσο ἦταν λογικὸ νὰ νομισθῇ ὅτι τὸ κουμπὶ αὐτὸ μποροῦσε
κάλλιστα νὰ εἶχε ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὸν δολοφόνο... Σχη-
ματίστηκε ἐπίσης ἡ γνώμη ὅτι αὐτὸ τὸ κουμπὶ εἶχαν ἀπο-
σπασθῇ ἀπὸ ἓνα πολὺ ἀκριβὸ ὕφασμα, κι' ἐστὶ ἀποφασίσαιμε
νὰ ἐξετάσουμε ὅλα τὰ παλτὰ τῶν διαπρεπῶν συμπολιτῶν
μας οἱ ὁποῖοι παρευρισκόντουσαν στὸ μεγάλο γεῦμα ποὺ
δινόταν στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ Ἐμπρικοῦ Ἐπιμελητη-
ρίου τοῦ Λίμπανον Σίτυ... ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τὰ ἀποτελέσμα-

τα τῶν ἐρευνῶν τὰ γνωρίζεις. Βρήκαμε ἓνα καινούργιο κουμ-
πι—ἴδιο μέ τ' ἄλλα δύο κουμπιά—στὸ δικό σου παλτό, ραμ-
μένο ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴν τελευταία κουμπότρυπα. Ἡ ἐ-
νοχή σου κυρίως βασίστηκε στὴ σημαντικὴ λεπτομέρεια ὅτι
τὸ κουμπὶ αὐτὸ δὲν ἦταν ραμμένο μέ τὴν ἴδια μεταξωτὴ
κλωστή ποὺ ἦταν ραμμένα τὰ ἄλλα δύο κουμπιά καὶ ποὺ ἦ-
ταν ἡ ἴδια κλωστή ποὺ βρήκαμε στὸ κουμπὶ ποὺ εἶχε ἀπο-
σπᾶσει ἀπὸ τὸ παλτό, τὸ χέρι τοῦ θύματος!

—Τὸ κουμπὶ αὐτὸ τὸ ἔρραψαν στὸ παλτό μου ἄλλοι, κι'
αὐτὸ τὸ γνωρίζεις. Βρυχήθηκε μέσα ἀπὸ τὴ μαύρη τοῦ κου-
κούλα ὁ Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ.

—Ἡρέμησε! Ἡρέμησε! τοῦ εἶπα μέ μαλακὸ τόνο φωνῆς.
Καὶ συνέχισα: Πιθανὸν νὰ εἶναι ἔτσι ὅπως λές. Νὰ στὸ

ἔρραψε αὐτὸ τὸ κουμπὶ κανεὶς ἄλλος
στὸ παλτό σου γιὰ νὰ σὲ ἐνοχοποιή-
σῃ... Βλέπω, λοιπὸν, ὅτι παραδέχεσαι
ὅλες αὐτὲς τίς συμπτώσεις, στίς ὁποί-
ες συνήθως βάζουν τίς οὐρὲς τοὺς οἱ
ἐξυπνοὶ κακοποιοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξυ-
πνότεροι ἀστυνομικοὶ καὶ δικασταὶ
ποὺ σκοπεύουν νὰ καταδικάσουν καὶ
νὰ ἀπαλλαγούν ἀπὸ ἓνα ἀνεπιθύμη-
το πρόσωπο... Ἴσως μάλιστα αὐτὰ
τὰ τεχνάσματα νὰ τὰ μεταχειρίζο-
σουν κι' ἐσὺ τὸν καιρὸ ποὺ στὴν πο-
λιτεία σου ἐξασκοῦσες τὸ τιμιο ἐπάγ-
γελμα τοῦ δικαστοῦ κι' εἶχες γίνῃ
διόσημος γιὰ τὴν αὐστηρότητά σου.

—Ποτέ μου δὲν ἔκανα οὕτε υιοθέ-
τησα μιὰ τόσο κακοηθέστατη πράξη,
μοῦ εἶπε ὁ Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ
μέ ζωηρὸ τόνο στὴ φωνή του.

—Ἡσυχάσε, συνάδελφε, ἡσυχάσε,
τοῦ εἶπα μέ τὸν τρόπο ποὺ καθου-
χάζει κανεὶς ἓνα τιραγμένο παιδί. "Ὡ-
στε δὲν δημιούργησες, ἐσὺ, παρό-
μοια πειστήρια; τοῦ εἶπα κατόπιν,
"Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι, ἀπὸ τότε ποὺ
ἀποσύρθηκες ἀπὸ τὴν θέση τοῦ δικα-
στοῦ—πρὶν ἔξη χρόνια καὶ τέσσαρες
μῆνες—κι' ἦρθες νὰ ζήσης σ' αὐτὸ ἐδῶ
τὸ θερμότερο κλίμα τῆς πολιτείας
μου, ἀπὸ τότε, λέω, ὅτι ὁ ἥλιος σοῦ
ἔχει μαλακώσει τὸ μυαλό καὶ δὲν μπο-
ρεῖς νὰ θυμῇθῃς. Ἀλήθεια, πῶς σοῦ
φαίνεται ἡ περίπτωση τοῦ Ζές Λόμαξ
π.χ. ποὺ τὸν ἔστειλες στὴν ἀγχόνην
γιὰ τὸν φόνο τοῦ γέρω "Ἡλία Κόλτον;
τοῦ εἶπα.

...Καὶ τὰ δύο τοῦ γόνατα λύγισαν
τότε καὶ χρειάστηκε νὰ τὸν πιάσω
καὶ νὰ τὸν στηρίξω.

—Τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα! τραύλισε
Θέλετε νὰ παραδεχτῶ πῶς ἐν γνώσει
μου ὅτι ἦταν ἀθῶος, τὸν ἔστειλα στὴν
ἀγχόνην; Θέλετε πρῶτα νὰ σὰς ὁμολο-

γήσω αὐτό, κι' ὕστερα νὰ μοῦ δώσετε τὴ διαναγὴ τῆς ἀνα-
στολῆς τῆς θανατικῆς μου ἐκτελέσεως;

—Μήπως ἐγὼ σὰς εἶπα τίποτα γιὰ καμμιὰ ἀναστολή τῆς
ἐκτελέσεώς σου; τοῦ ἀπάντησα. «Μίλα σιγώτερα γιὰτὶ αὐτὰ
τὰ λαζανικά, οἱ δημοσιογράφοι μᾶς παρακολουθοῦν καὶ
προσπαθοῦν ν' ἀκούσουν ὅ,τι λέμε.

—Ἐχετε δίκην! Ἐχετε δίκην! μοῦ εἶπε. Ἐκείνη τὴν στιγ-
μὴ ἤμουν βέβαιος ὅτι τοῦ εἶχε περάσει ἡ ἰδέα πῶς θὰ τοῦ
χαρίζονταν ἡ ζωή. «Κι' ἐγὼ εἶδα καὶ ἔπαθα τότε μέ αὐτοὺς
τοὺς δημοσιογράφους».

—Ἐτσι κι' ἐγὼ ἄκουσα, Νάρακοτ: "Ὅτι στὴν δίκη Ζές
Λόμαξ οἱ δημοσιογράφοι ἔπαιξαν σπουδαῖο ρόλο στὴν ἀπό-
φασή σου. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ μόνο πειστήριο ποὺ ἐνοχο-
ποῦσε τὸν Ζές Λόμαξ ἦταν τὸ καπέλλο τοῦ ποὺ βρέθηκε
πλάι στὸ πτώμα τοῦ γέρω "Ἡλία Κόλτον, ὁστόσο γνωρίζεις
ὅτι αὐτὸ ἦταν ἓνα σατανικὸ τεχνάσμα.

—Σὰς βεβαίω, Τζίμ Κρόουντερ, ὅτι ἡ καταδικαστικὴ μου
ἀπόφαση, δὲν προερχόταν ἀπὸ προσωπικὴ ἀντιπάθεια ἐναντί-
ον τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ σκέψη πῶς νὰ ὤφε-
λήσω τὴν πολιτεία μου, τῆς ὁποίας τὸ μέλλον ἐξαρτᾶτο ἀπὸ
τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς δίκης.

ΣΧΟΙΝΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

—Θέλεις νὰ πῆς ὅτι ἐξαρτᾶτο τὸ μέλλον ἐνὸς πολιτικοῦ
κόμματος, Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ, καὶ γιὰ νὰ ἐξηγουέμεθα
καλλίτερα, τὸ μέλλον τῆς δικῆς σου πολιτικῆς σταδιοδρομίας.

—Θεέ μου! στέναξε ὁ Νάρακοτ μέσα ἀπὸ τὴν μαύρη κου-
κούλα τοῦ. Μὴ μέ παιδεύς ἔτσι. Δὲν ὑποφέρω. Εἶμαι ἐτοι-
μος νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ πρὸς θεοῦ μὴ μέ κα-
ταδικάζετε ἀδίκᾳ. Εἶμαι ἀθῶος! Δὲν σκότωσα τὴν Μπέμπη
Ντάλιετ.

—Τὸ γνωρίζω Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ ὅτι εἶσαι ἀθῶος.
Ἀλλὰ καὶ ὁ Ζές Λόμαξ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὴν θέση σου
πρὶν ὀχτὼ χρόνια, σοῦλεγε καὶ κείνος πῶς ἦταν ἀθῶος, καὶ
τὸ ἤξερες αὐτό!

—Μὰ τώρα πέρασαν χρόνια κι' ὁ νεαρὸς Ζές εἶναι πιὰ
πεθαμένος. Πῶς μποροῦμε νὰ τὸν ἀναστήσουμε; Ἐνῶ ἐγὼ
εἶμαι ζωντανός κι' ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται ἡ ζωή μου.

—Ὀχτὼ χρόνια, τρεῖς μῆνες καὶ δεκαεῖς μέρες, Μωρίς
"Αλβιν Νάρακοτ. Τὸ γνωρίζω αὐτὸ γιὰτὶ μετροῦσα μιὰ—μιὰ
ὅλες τίς ἡμέρες ἀπὸ τότε ποῦστείλες στὴν ἀγχόνην τὸν ἀ-
θῶον Ζές Λόμαξ.

—Μὰ ποῖος εἶσαι, Θεέ μου!

—... Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐγκληματικὴ σου ἐκείνη ἀπόφαση ἔ-
φυγα γιὰ τίς Βρετανικὲς Χονδοῦρες, ὅπου ἀνακάλυψα χρυ-
σάφι κι' ἔγινα πλούσιος. Κι' ὅταν ἔμαθα ὅτι παραιτήθηκες
ἀπὸ δικαστή, ὅτι ἔφυγες ἀπὸ τὴν πολιτεία σου κι' ἦρθες νὰ
ἰδιωτεύσης ἐδῶ στὸ Λίμπανον Σίτυ, ἦρθα κι' ἐγὼ νὰ ἐγκα-
τασταθῶ ἐδῶ. Διέθεσα ὅλη μου τὴν περιουσία, ἐξαγόρασα
τοὺς ψήφους τῶν συμπολιτῶν τῆς πολιτείας καὶ ἐξέλεγην δι-
καστὴ. Ἀνέλαβα τὰ καθήκοντά μου κι' ἀμέσως φρόντισα
νὰ σὲ ὀδηγήσω στὴν ἀγχόνην, μέ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ὀδήγη-
σες ἐσὺ τὸν Ζές Λόμαξ.

—Ναὶ ἦταν ἀθῶος... ψέλλισε συντετριμμένος ὁ μελλο-
θάνατος.

—Ναὶ, ἤμουν κι' ἐγὼ βέβαιος ὅτι ὁ Ζές Λόμαξ ἦταν ἀ-
θῶος γιὰ τὸν φόνο τοῦ "Ἡλία Κόλτον, τόσο βέβαιος, ὅσο
εἶμαι βέβαιος ὅτι κι' ἐσὺ εἶσαι ἀθῶος γιὰ τὸν φόνο τῆς Μπέμ-
πη Ντάλιετ. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν ὁμολογία ἤθελα νὰ τὴν ἀκού-
σω ἀπὸ τὰ ἴδια σου τὰ χεῖλη, τοῦ εἶπα.

—Κι' ἀξίζει γιὰ μιὰ φριχτὴ ἀδίκημα νὰ διαπραχθῇ μιὰ
δεύτερη; Λυπηθῆτε με! Εἶμαι ἀθῶος! Δὲν σκότωσα ἐγὼ
τὴν Μπέμπη Ντάλιετ.

—Τὸ ξέρω, πῶς δὲν τὴν σκότωσες, ἀφοῦ, διάβολε, τὴν
σκότωσα ἐγώ! τοῦ εἶπα ξερά.

—Πῶς! Ἐσεῖς;

—Ναὶ ἐγὼ τὴν σκότωσα Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ, τοῦ ἀ-
πεκάλυψα ψυχραῖμα, γιὰτὶ αὐτὴ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τοῦ φό-
νου τοῦ γέρω "Ἡλία Κόλτον. Ὁ δολοφόνος σκότωσε τὸν
Κόλτον γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ λεφτὰ καὶ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ
ἀποσπᾷ τὴν συγκατάθεσή της καὶ νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα
τοῦ. Ὁ δολοφόνος ἦταν φτωχός κι' ἐκείνη ἤθελε νὰ ζήσῃ μ'
ἓναν ἄνδρα πλούσιο, καὶ τοῦλεγε κάθε τόσο πῶς ἂν βρῇ λε-
φτὰ μέ κάθε θεμιτὸ ἢ ἀθέμιτο τρόπο, τότε, εἶναι δική του..

Ἀπὸ τοὺς Μικροὺς Δι-
αλόγους τοῦ Μάρκ Τουαῖν:
"Ὅταν ὁ Ιατρός Θερα-
πευτὴς ἀπέθανεν εἰς μεγά-
λην ἡλικίαν, ἐπῆγε κατ' εὐ-
θεῖαν εἰς τὸν Παράδεισον
καὶ ἐκτύπησε τὴν πόρτα. "Ὁ
Ἅγιος Πέτρος ἐπῆγε αὐ-
τοπροσώπως νὰ τοῦ ἀνοί-
ξῃ. "Ὅταν εἶδε τὸν νεωστὶ
ἀφικθέντα εἰς τὸ κατῶφλι
τῆς τεραστίας θύρας, τοῦ εἶπε:

—Σεῖς εἰσθε, δόκτωρ;
"Ὁ δόκτωρ Θεραπευτὴς ὑπεκλίθη ἀ-
ξιοπρεπέστατα.

—Ἀγαπητέ μου δόκτωρ, εἶπε ὁ "Α-
γιος Πέτρος, ὑπῆρξες πολὺ καλὸς ἐπὶ
τῆς γῆς καὶ ἔχεις δικαίωμα, φυσικά, νὰ
εἰσελθῇς εἰς τὸν παράδεισον. Ἀλλὰ δὲ
μπορῶ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ περάσης ἀ-
πὸ τὴν κυρία εἴσοδο. Πῆγαινε δεξιὰ
καὶ πᾶρε τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, ἡ
ὁποία εἶναι μόνο καὶ μόνο γιὰ τοὺς
προμηθευτὰς.

—Ἐνας "Αγγλος περιηγητὴς ναυλώ-
νει μιὰ βάρκα στὴ Μασσαλία γιὰ νὰ
κάνῃ ἓναν περίπατο κατὰ μῆκος τῆς
ἀκτῆς ἐξ ἀπὸ τὸν λιμένα. Στὸ σημεῖο
ἐκεῖνο ὁ ἄκτις εἶναι μέν πολὺ
γραφ... ἀλλὰ συχνάνας ἐπικίνδυνον
λόγω τῆς ὑπάρξεως ὑφάλων. Ὁ "Αγ-
γλος ποὺ τὸ ξέρεי ἐρωτᾷ, ὅταν ἡ βάρ-
κα φθάνῃ στὸ ἐπικίνδυνον σημεῖο ἐάν αἱ
ὑφαλοὶ εἶναι πολλοί.

—"Υφαλοι; Ἀπορεῖ ὁ βαρκάρης. Δη-

Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ τὴν ἀ-
γαποῦσε ἀποφάσισε νὰ
ἐγκληματίσῃ. Κι' ὅμως,
παρ' ὅλη αὐτὴ τὴ θυσία,
τὸ λόγο τῆς.
Κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἀφῆσε νὰ καταδικασθῇ ἓνας ἀθῶ-
ος: ὁ Ζές Λόμαξ.

—Ὡστε ἐσὺ τὴν σκότωσες, εἶπε κατάπληκτος ὁ "Αλβιν
Νάρακοτ, κουνώντας νευρικά τὸ κεφάλι τοῦ μέσα ἀπὸ τὴν
μαύρη κουκούλα. Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἐνοχός κι' ἀφήνεις τώρα
ἐμένα, ἓναν ἀθῶο, νὰ ὑποστῇ τὴν τιμωρία τὴν δι-
κή σου;

—Ἡρέμησε, Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ, γιὰτὶ κι' ἐσὺ ἔ-
στειλες ἐν γνώσει σου ἓναν ἀθῶο στὴν κρεμάλα, γιὰ ν'
ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν παρουσία του. Ἡέρες πῶς ἡ Ντάλιετ
ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν Ζές Λόμαξ, καὶ ζήλευε.

—Ψέμματα! ψέμματα! Ἐκείνη μοῦ ὑπόδειξε νὰ τὸν ἐξον-
τώσω, κατηγορώντας τον γιὰ τὸν φόνο τοῦ "Ἡλία Κόλτον, ἐ-
πειδὴ εἶχε ἀποκρούσει τὸν ἐρωτὰ τῆς καὶ τὸν μισοῦσε τρο-
μερά. Καὶ ἐγὼ, ποὺ ἤμουν θύμα τῆς, παρεσύρθηκα στίς προ-
τροπές τῆς καὶ κατεδίκασα ἓναν ἀθῶο. Σὲ βεβαίω ὅμως ὅτι
δὲν ἤξερα ποῖος ἦταν ὁ πραγματικὸς δολοφόνος τοῦ "Ἡλία
Κόλτον, καὶ οὕτε ὡς τώρα τὸν ἔμαθα ποτέ. Λυπήσου με.
Τζίμ Κρόουντερ καὶ φρόντισε νὰ μοῦ δοθῇ χάρις, σὺ ποὺ
γνωρίζεις τὴν ἀθωότητά μου.

—Ὡστε δὲν ξέρεις ποῖος σκότωσε τὸν "Ἡλία Κόλτον,
Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ; τοῦ εἶπα. Νὰ στὸν πῶ, τότε, ἐγὼ
ποὺ τὸν γνωρίζω... Ἐγώ, ὁ Τζίμ Λόμαξ τὸν σκότωσα. Δὲν
τὸν σκότωσε ὁ ἀδελφός μου Ζές Λόμαξ!

—Εἰ ἔκανε ὁ Νάρακοτ μέσα ἀπὸ τὴ μαύρη κουκούλα κι'
ἀνεπήδησε στὴ θέση του.

—Ναὶ! ἐγὼ ἤμουν ὁ δολοφόνος τοῦ "Ἡλία Κόλτον, ὁ τρελ-
λὰ ἐρωτευμένος μέ τὴν Ντάλιετ, τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦ-
σες ἐσὺ, τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε τὸν ἀδελφό μου, ποὺ τό-
σο ἀσπλαχνα ἔστειλες ἐσὺ στὴν κρεμάλα γιὰ ν' ἀπαλλαγῇς
ἀπὸ τὴν παρουσία του...

Ἡ μαύρη κουκούλα μαζί μέ τὸ τραγικὸ τῆς περιεχόμενο
κουνοῖταν σπασμωδικά.

...Ναὶ, ἐγὼ εἶμαι: ὁ Τζίμ Λόμαξ, τὸ τρίτο θῦμα αὐτῆς τῆς
μοιραίας γυναίκας, καὶ ὁ ἐκδικητὴς τοῦ ἀδελφοῦ μου, ποὺ
τόσο δειλὰ ἀφῆσα νὰ κρεμαστῇ στὴν θέση μου, ὅπως τώρα
ἀφήνω νὰ κρεμαστῇ καὶ σένα, Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ!

...Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπα, κύριοι δημοσιογράφοι, στὸν μελ-
λοθάνατο Τζῶρτζ "Αλβιν Νάρακοτ, κατηγορούμενο γιὰ τὸν
φόνο τῆς Μπέμπη Ντάλιετ... Κατόπιν σήκωσα ψηλά τὸ χέρι
μου, κι' ἔδωσα τὸ παράγγελμα στὸν δῆμιο νὰ τραβήξῃ τὸ
σχοινί.

...Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγικὴ ἱστορία μου: πυροβολήθηκα μό-
νος μέ τὸ αὐτόματο ρεβόλβερ μου, κι' ὅταν βρεθῇ τὸ πτώ-
μα μου νὰ μὴ γίνῃ καμμιὰ ἀνάκριση, γιὰτὶ πρόκειται πε-
ρὶ αὐτοκτονίας μου. Μάλιστα, κύριοι δημοσιογράφοι, ἀφοῦ
ἐκδικήθηκα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μοῦκαναν τὴ ζωὴ βασανι-
σμένη, ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ ἐκδικηθῶ καὶ τὸν ἐαυτό μου... Τζίμ
Λόμαξ.

ΧΑΡΟΛΔ ΝΤΕ ΠΟΛΟ

λαθὴ θέλετε νὰ πῆτε βρά-
χοι;

—Ὡ, γιές, βράχοι! Ἐερετε
ποῦ εἶναι;

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκρι-
βῶς ἡ βάρκα προσκρούει
τρομερά, ἐνῶ ὁ βαρκάρης
ἀπαντᾷ ἀσυγκίνητος:

—Ἄν τοὺς ξέρω; Ἰσα-
ῖσα, κύριε, ἀκριβῶς νὰ ἔ-
νας.

—Τι ἔχεις Γιάννη; Σὲ βλέπω μελαγ-
χολικό.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε. Ἀλλὰ ἡ γυ-
ναῖκά μου...

—Ἀρρώστη;

—Ὀχι. Ἐχει ἀπνίες.

—Δὲν πειράζει. Ὁ τῆς περάσουν.

—Ναί, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξύ μέ ἀ-
κούει τὴν νύκτα, ὅταν ἐπιστρέφω στὸ
σπίτι μου.

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ

Ἐνας "Αγγλος περιηγητὴς ναυλώ-
νει μιὰ βάρκα στὴ Μασσαλία γιὰ νὰ
κάνῃ ἓναν περίπατο κατὰ μῆκος τῆς
ἀκτῆς ἐξ ἀπὸ τὸν λιμένα. Στὸ σημεῖο
ἐκεῖνο ὁ ἄκτις εἶναι μέν πολὺ
γραφ... ἀλλὰ συχνάνας ἐπικίνδυνον
λόγω τῆς ὑπάρξεως ὑφάλων. Ὁ "Αγ-
γλος ποὺ τὸ ξέρει ἐρωτᾷ, ὅταν ἡ βάρ-
κα φθάνῃ στὸ ἐπικίνδυνον σημεῖο ἐάν αἱ
ὑφαλοὶ εἶναι πολλοί.

—"Υφαλοι; Ἀπορεῖ ὁ βαρκάρης. Δη-

Γυρίζοντας απ' τόν πόλεμο ο Ζάν Γκροζάν βρήκε στο Μπορντώ μια κάρτα της γυναίκας του «αγάπη μου γύρισε γρήγορα! 'Η Λιλή σου.» Στην Τουλούζη, βρήκε δεύτερη κάρτα... «αγάπη! Γύρισε γρήγορα! 'Η Λιλή σου.» Τέλος στην Μασσαλία βρήκε και μια τρίτη κάρτα, ακόμη πιο εθγλωττη «αγάπη μου! Σε περιμένω μ' άνυπομονησία! Γύρσει! 'Η Λιλή σου...»

Τότε πιά ο Ζάν Γκροζάν άρχισε στα σοβαρά να σκέπτεται πώς κάτι θα συνέβαινε στο σπιτικό του για να τόν καλή με τόση φούρια ή γυναίκα του... Και δέν είχε άδικο να τδ σκέπτεται, γιατί γυρίζοντας ανακάλυψε πώς μόλις τδ είχε σκάσει μ' έναν νεαρό, κι' όλες τις οικονομίες τους... του Γκροζάν δηλαδή τις «οικονομίες».

Αυτό του Γκροζάν τδ φάνηκε άνω ποταμών... Να γ' ρίζη ο νοικοκύρης σπύτι και να βρίσκη, τη νοικοκυρά φευγάτη μ' όλα τὰ ψιλά! Γίνεσαι νευρασθενικός ήδέν γίνεσαι; Λοιπόν ο Γκροζάν θέλοντας και μη έβγινε νευρασθενικός... τόσο πολύ μάλιστα, πού σέ λίγο καιρό έγινε άγνωριστος κι' αναγκάστηκε να πάη σ' ένα γιατρό... Δέν τόν δέχτηκε στο γραφείο του, μὰ στδν κήπο του σάν φίλο... Φαινόταν έξυπνος άνθρωπος, κι' άκουσε με μεγάλη προσοχή την ιστορία του Ζάν, τρίβοντας τὰ χέρια του...

— 'Ωραία! Μπράβο! Θαυμάσια! Έκανε μόλις τέλειωσε ο Γκροζάν.

— Τι ώρατα γιατρέ! Μικρή ήταν ή δουλειά πουπάθα;... Κι' ύστερα από τεσσάρων χρόνων βάρσана στδν πόλεμο!

— Στδν πόλεμο; Καλά πού τό λές φίλε μου! Μπορούσε να σκοτωθής κιόλα...

— Αυτό βέβαια... Μὰ δέν είνε λόγος να μ' αφήση ή γυναίκα μου.

— Φυσικά. Μὰ να δοϋμε. Ζούσατε καλά μαζί; Σ' άκουγε;

— Ναί... Για να κάνη τδ αντίθετο απ' ό,τι έλεγα.

— Αισθάνεσαι μεγάλη λύπη κάθε φορά πού την σκέπτεσαι;

— Οϋμ... Όχι και τόσο... Συνήθισα.

— Αισθάνεσαι μια γλυκειά ευχαρίστηση στη σκέψη πώς είσαι ολομόναχος στο σπίτι, να βγής, να μπής, να σφυρίξης δταν σου κάνη κέφι, να γελάσης δταν τδ έχης δρεξη, να βρίσκης τὰ πράγματά σου στη θέση πού τ' άφησες;

— Ναί... Μάλλον...

— Λοιπόν τί σου λέγα;

— Μὰ οι οικονομίες μου γιατρέ;

— Πες πώς τις κατέθεσες σε μια τράπεζα πού έχρεωκόπησε, τέτοια συμβαίνουν κάθε μέρα.

— 'Αλήθεια! Δέν τδχα σκεφθή.

— Βλέπεις; Μπορούσε ακόμη ναχες τοποθετήση τὰ λεπτά σου σε καμιά υποπτη επιχείρηση, νασουν έσύ διαχειριστής, κι' αυτή την στιγμή να σε ζητούσε ή αστυνομία.

— Βέβαια! Φυσικά μπορούσε.

— Βλέπεις; 'Ακόμη ή γυναίκα σου φεύγοντας μπορούσε να παίρνε και τὰ επιπλά.

— Δέν είχε τδ μυαλό σου γιατρέ...

— 'Η να σ' άφηνε τέσσερα μικρά παιδιά, ένα βρέφος λίγων μηνών, άφθονα χρέη παντού, κι' ένα γράμμα με βρυσιές...

— Βέβαια... Βέβαια...

— Λοιπόν, αγαπητέ μου, δέν βλέπω τόν λόγο να στενοχωρησαι και να χαλάς την χαχαρένια σου για τέτοια μικροπράγματα! Πρέπει πάντα να λές; Μπορούσε και χειρότερα...

— Όστε γιατρέ;

— Όστε πεντακόσια φράγκα αγαπητέ κύριε.

— 'Ο Γκροζάν άφησε τδ πεντακοσάρικο συμπεραίνοντας φι

ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ !

λοσοφικά; Μπορούσε και χειρότερα. Κατεβαίνοντας τις σκάλες δλο καίσκεπτόταν... — Σάν καλά τὰ ειπε ο γιατρός! Μπορούσε να μουν σκοτωμένος, κουτσός, κουλός, στραβός, σακάτης, παράλυτος!.. Δόξα ναχ ή θεός, είμαι μια χαρά... Περδίκι!

Μπήκε στο καφενείο πού σύχναζε, σφυρίζοντας σάν μάγκας είκοσι χρονών... Έκει τόν υποδέχτηκε ή παρέα του, με κατεβασμένα μούτρα.

— Αϊ, παιδιά! Τι τρέχει; Πέσαν έξω τὰ καράβια σας; — Όχι... Άλλά ο καθένας μας έλαβε από ένα άνώνυμο γράμμα—έργο του κ. άρραβωνιαστικδ της γυναίκας σου,— σίγουρα—δπου σε κατηγορεί πώς φερνδσουν στη γυναίκα σου σάν κτηνος.

— Σάν δέν ντρέπεται! Γυρεύει και ρέστα! ειπε κάποιος.

— Ξύλο πουθέλαν κι' αυτός κι' αυτή!

— Και βρήκαν ανθρώπους να τούς γράψουν άνώνυμο!

— Γι' αυτό σκάτε παιδιά; τούς ειπε ο Γκροζάν... Μπορούσε και χειρότερα.

— Τι άλλο χειρότερο θέλεις του λόγου σου;

— Νά! Νά πιστέψετε αυτά που γράφε τδ άνώνυμο! Και να μη μου πητε τίποτε! Και να με σιχαθής! "Αμα σας λέω πώς μπορούσε ναταν και χειρότερα! Έτσι είναι...

Από κείνη την ήμερα ο Ζάν Γκροζάν θριάμβευε... Αυτή ή φράση τόν άδηγοϋσε σε όλα στην ζωή του... Ζούσε θαυμάσια, χωρίς να γνοιάζεται για τίποτε. Θέλοντας μάλιστα να έκδικηθ ή την κοινωνία για τδ πάθημά του παράβηκε πολλές φορές την έβδόμεν ήντολή, κι' ή «γυναίκα του γελτονα» τόν έκανε να νοιώση ένα σωρό άγνωστες, άπηγορευμένες χαρές...

Τόση σιγουράδα στην ζωή και τόση αίσιοδοξία κατάντησε να νευριάση και τούς καλύτερους φίλους του, πού πολλές φορές προσεπάθησαν να τόν κάνουν να πέση έξω στο κλασικό

του. «Μπορούσε και χειρότερα...»

Μὰ όπως είπαμε πάντοτε θριάμβευε...

Μια μέρα πού όλοι οι φίλοι του ήταν μαζεμμένοι στο καφενείο, μπήκε μέσα ένας της παρέας, με χαρακτηριστικά άλλοιωμένα τελείως, και διευθύνθηκε στο Ζάν Γκροζάν.

— Συμβαίνει κάτι τρομερό...

Τοδ ειπε νευρικά,

— Σάν τί;

Πρώτησε ο Ζάν χωρίς, ν' άφήση τδ μακάβριο ύφος του.

— 'Ο φίλος μας ο Ντυπόν, έπιασε έπ' αυτοφάρω την γυναίκα του με τόν φίλο μας τόν Περίε... Έβγαλε τδ ρεβόλβερ του, και τούς σκότώσε και τούς δυό. Κι' έπειτα αυτοκτόνησε...

— Διάβολε! Μπορούσε και χειρότερα! ειπε ο Γκροζάν... χαμογελώντας με άπάθεια.

Μὰ ή παρέα εξανέστη...

— Τι διάβολο! Πάλι τὰ ίδια! Δέν πάει διόλου ή φράση σου Γκροζάν σ' αυτό τδ δράμα.

— Πάει και παραπάει μάλιστα... Γιατί αν έρχόνταν στο νοϋ του Ντυπόν, να γυρίση χτές νωρίτερα σπύτι του κι' όχι σήμερα, έμένα θάβρισκε κοντά στη γυναίκα του, και θάτρωγα έγώ τις σφαίρες.

Και χαμογελώντας πρόσθεσε:

— Όπως βλέπετε, πάντα στη ζωή, μπορεί να συμβή και τδ χειρότερο απ' ό,τι έγινε.

ΡΑΟΥΛ ΠΡΑΞΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ

ΚΙ' ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

ΜΗ ΜΟΥ ΤΟ ΠΗΣ

(ΤΑΓΚΟ)

ΣΤΙΧΟΙ LYDIA NICHOLS

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

"Ο σο πολύ κι αν εἶχα πῆ. σω.
 2. Σὲ γέ να ὅ. λα τὰ λα. τρεῦ. ω

Δὲν θὰ κυτ. τὰ ζω νὰ γέ πεί. σω
 κά. θε σου λέ. ξη τὴν πι. στρεύ. ω

Νὰ εἶ. γα. πῶ μου φτάνει μό. νο
 κι ὅ. λο ζη. τῶ κά. τι γέ. σε. να.

Για τὴ χα ρὰ καὶ γιὰ τὸν
 Πού δὲν τὸ βρίσκω γέ. κα.

πό. νο
 νέ. να

Μ' αἰ. ρέ. γει. ἀκό. μα νὰυ. πο. φέ. ρω,
 Μαλλί. αὖ καὶ μά. τια καὶ τὸ. σῶ. μα

Μὰ τὸ. για. τί. νὰ μὴν το. ξέ. ρω
 Τὸ. χῶ. μα πού. πα. τὰς κι. ἄ. κό. μα

Μ' αἰ. ρέ. σ' ἄ. πέ. ραν. τη. ψευ. τιά
 "Ο, τι. ἄ. γ. γί. λεις κι. ἄ. γα. πᾶς,

Πού. χεις στὰ. χεῖ. λη. στὴ. μα. τιά,
 'Απ' ὁ. πού. ἀν. ἑρ. θης κι. ὁ. πού. ἀν. πᾶς.

γά. πα. με κι. ἄς. μὴν το. λές
 καὶ πό. να. με ἀλ. λά μὴν. κλαῖς

Τί. πο. τα μὴ. μου. φα. νε. ρῶ. νεις
 καὶ τὴν. ἀ. λή. θεια. μὴν. ντρα. πῆς

Ἄν. με. πο.

νὰς
 καὶ μὴ. με. πλη. γῶ. νεις

Κι. ἄν. μ' αἰ. γα. πᾶς
 μὴ. μου. τὸ. πῆς.

ΓΑΜΗΛΙΑ ΔΩΡΑ

Τὸν περασμένο μῆνα ἤμουν προσκεκλημένος γιὰ κυνήγι ἀπὸ τοὺς Κλεζεμάτ, ποὺ κατοικοῦν στὸ Σαλμπρίς σ' ἕναν πύργο γνήσιο στὸλ τοῦ 20οῦ αἰῶνος, μὲ κεντρικὴν θέρμανση, τηλέφωνο σ' ὅλα τὰ δωμάτια καὶ μὲ ἠλεκτρικὴ κουζίνα ποὺ διατηρεῖ ζεστά τὰ φαγητά διὰ μέσου ὑπεριωδίων ἀκτίνων!

Ἐκεῖ, συνήντησα ἕναν παλῶ συμπολεμιστὴ μου, ποὺ λέγεται Ἀμεδαῖος Κολεμάν.

Εἶχαμε νὰ ἰδωθοῦμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀνακωχῆς καὶ βρεθήκαμε μέσα στὸ καπνιστήριό τῶν Κλεζεμάτ, ποὺ ἦταν στολισμένο μὲ μουσοῦνες ἀπὸ ἀγριογούρουνα, κέρατα ἐλαφίων καὶ μὲ κεφάλια ἀπὸ πουλιά.

Ὁ Ἀμεδαῖος μοῦ φάνηκε κάπως μελαγχολικός.

Τὸν ρώτησα τί τοῦ συνέβαινε καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἀγαπητέ μου, εἰμαι μισὸς ἄνθρωπος.

—Υποφέρεις ἀπὸ τὸ στομάχι σου; τὸν ρώτησα μὲ κάποιο ἐνδιαφέρον.

—Ὁχι, —ἀναστένανε—ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Ἐχασα ἕναν σπουδαῖο γάμο.

—Ἦσουν ἀρραβωνισμένος;

—Σχεδόν, ἦταν ἀποφασισμένο ἀπὸ δῶ κι' ἕνα χρόνο πῶς ἔθα παντρευόμουν τὴν Φραντζέσκα Λαμελιέ.

—Τὴν κόρη τοῦ ἐργοστασιάρχου ποὺ κάνει τίς «παστίλιες Λαμελιέ» γιὰ τὸν βῆχα;

—Ἀκριβῶς. Κατὰ τὴν γνώμη μου ἡ Φραντζέσκα εἶναι, ἢ καλύτερα ἦταν,

ἢ καλύτερη νύφη. Εἶχαμε γνω-

ριστῇ στὸ Ἐιρετάτ, στὸ καζινὸ,

σ' ἕνα χορὸ. Τὸ εἰδύλλιό μας

ἔγινε δεκτὸ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά

της κι' ἔτσι ῥώσαμε ὑπόσχεση

γάμου. Ἡ Φραντζέσκα ἦταν νο-

στιμούλα, κομπή καὶ πολὺ ἔ-

ξυπνη Λέγω «ἦταν», γιατί τώρα

τὴν βρίσκω πολὺ ἀσχημη, ἐπι-

πόλαια καὶ χωριάτισσα... Γιατί;

Γιατίστις ἔξη τοῦ Σεπτεμβρίου ποὺ

μὰς πέρασε, ὁ πατέρας της μ'

ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του καὶ

μοῦ ἐδήλωσε κατηγορηματικά

πῶς δὲν μὲ ἤθελαν πιά γιὰ γαμ-

βρό καὶ πῶς καλὸ θὰ ἦταν νὰ

μὴν ἐνοχλοῦσα στὸ μέλλον τὴν

κόρη του.

—Ἡ νέα δὲν σ' ἀγαπάει πιά;

—Ὁχι. Τὸ καλοκαίρι γνώρισε στὸ Χουλγκάτ, ἕναν ἀξιωματικό καὶ ἀμέσως μ' ἐγκατέλειψε.

Ὅπως λοιπὸν καταλαβαίνεις, τὸ χτύπημα ἦταν πολὺ σκληρὸ γιὰ μένα. Προσπάθησα νὰ ἐπανακτήσω τὴν ἀπιστὴ ἀλλὰ μάταιος κόπος.

Ἐνας φίλος τὴν περασμένη Δευτέρα ἠθέλησε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ «τελειωτικὸ χτύπημα» ἀναγγέλλοντάς μου πῶς ὁ γάμος τῆς Φραντζέσκας μὲ τὸν ἀξιωματικό εἶχε ὀρισθῇ γιὰ τίς ἑννέα τοῦ Ὀκτωβρίου.

Ὁ Ἀμεδαῖος, ἀκούμπησε τὸ ποτήρι του στὸ τραπέζι κι' ἔκανε μιὰ νευρική χειρονομία.

—Ἀ! Μ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀφίσω νὰ περάσῃ ἔτσι! Θὰ τὴν ἐκδικηθῶ!

—Θὰ τὴν ἐκδικηθῇς; Δὲν πιστεύω νὰ ζητήσῃς ἀποζημίω-

σὴ διὰ μέσου τοῦ δικαστηρίου;

—Ὁχι! Ὁχι!

Ὁ Ἀμεδαῖος μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε σιγὰ:

—Ἀκουσε, σὺ ἔχεις τόση φαντασία ὥστε μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ συμβουλή. Πῶς μὲ συμβουλευεῖς νὰ ἐκδικηθῶ;

—Εἶναι πολὺ δύσκολη ἡ ἀπάντησις...

—Ἦθελα μιὰν ἐκδίκησι, ἂν ὄχι ἔξυπνη, τοῦλάχιστον νὰ τὴν κάνῃ νὰ γελοιοποιηθῇ.

—Μιὰν ἔξυπνη ἐκδίκησι; Δὲν εἶναι εὐκολο νὰ βρῇ κανεὶς

ἔξυπνη ἐκδίκησι ποὺ νὰ ταιριάζῃ σὲ ἡμέρα γάμου... Νὰ δω-

ροδοκήσῃ κανεὶς τοὺς ὑπηρέτες τῶν σερβίρων στὸ τραπέζι

τοῦ γάμου «καθαρτικὲς λεμονάδες»;

—Ὁχι. Θὰ ἦταν πολὺ πρόστυχο!

—Θὰ σὰς ἔρεσε νὰ βάλομε ἕναν σκελετὸ μέσα στὸ

κρεβάτι τῶν νεονύμφων;

—Ὁχι, γιατί θὰ ἦταν πολὺ μακάβριο «κόλπο».

νὰ βρῶ μιὰ καλὴ... ἐκδίκησι!

Τὸ ἄλλο βράδυ, μετὰ τὸ δείπνο, ἐνῶ ἡ κυρία Κλεζεμάτ ζητοῦσε ἰνάμεσα στοὺς προσκεκλημένους νὰ βρῇ συντροφιά γιὰ μιὰ παρτίδα «μπριτζ» τράβηξα τὸν Ἀμεδαῖο στὸ καπνιστήριον καὶ τοῦ εἶπα ἐμπιστευτικά.

—Ἀγαπητέ Ἀμεδαῖο, πιστεύω πῶς βρῆκα τὸν τρόπο ποὺ θὰ ἐκδικηθῇς τὴν ἀπιστὴ Φραντζέσκα. Θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν ἐφαρμόσις μόνον εἰταν γνωρίζῃς τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους ποὺ πρόκειται νὰ κάνουν δῶρα στοὺς νεονύμφους...

Ὁ Ἀμεδαῖος σκέφτηκε κι' ὕστερα ἀπήντησε...

—Ναί, τοὺς γνωρίζω σχεδὸν ὅλους.

—Τότε πάρε ἕν τι φύλλο χαρτί καὶ γράψε τὰ δνόματά τους.

Ὁ Ἀμεδαῖος μὲ ὑπάκουσε. Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας μοῖ παρουσίασε τὸν ἀκόλουθο κατάλογο:

Λοχαγὸς Ζουρντενάβ, Κύριος Ταιτουφιέν, Κύριοι Σαντε-

λουζ, Δεσποινὶς Κολντεβίλ, Κύριος Γκατεμινώ, Βαρώνος Μονμπρέζ, Κυρία Σαιν Ζισμόν.

Καὶ προσέθεσε: Εἶναι τὰ κυριώτερα πρόσωπα. Ἄν θυμη-

θῶ καλύτερα μπορῶ νὰ προσθέσω ἄλλους δέκα. Ἀλλὰ γιατί;

Τὸν διέκοψα.

—Τώρα πέσμοι ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς εἶναι πιὸ στενὸς συγγενὴς τῆς νύμφης.

—Ὁ Λοχαγὸς Ζουρντενάβ, ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας Λαμελιέ καὶ ὁ θεῖος τῆς Φραντζέσκας.

—Ποῦ ὁ καλὸς. Ἐρεῖς τίς διευθύνσεις ὧν αὐ-

τῶν τῶν ἀτόμων;

—Θὰ τίς βρῶ πολὺ εὐκόλα.

—Θαυμάσια... Ἀκουσέ με, ἀγαπητέ μου Ἀμεδαῖο... Θὰ γράψῃς στὴ γραφομηχανὴ τὴν ἐπι-

στολή αὐτή, ποὺ σοῦ δίνω καὶ θὰ τὴν ὑπογράψῃς μὲ τ' ὄνομα «Λοχαγὸς Ζουρντενάβ». Διάβασέ την.

Ὁ φίλος μου, περίεργος, ξεδίπλωσε τὸ χαρτί ποὺ τοῦ ἔδωσα καὶ διάβασε:

«Ἀγαπητέ κύριε (ἢ κυρία) ἐπιτρέπατέ μοι, ὡς θεῖος τῆς Φραντζέσκας Λαμελιέ, τῆς ὁποίας ὁ γάμος θὰ γίνῃ στὶς 9 Ὀκτωβρίου νὰ σὰς δώσω μιὰ συμβουλή. Θὰ

ἔχετε ἀσφαλῶς προσέξει πῶς πολὺ σπάνια ἱκανοποιοῦν τοὺς νεονύμφους τὰ δῶρα ποὺ τοὺς κά-

νουν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, γιατί ὅλοι στέλνουν ἕνα σερβί-

τσιο τοχαγιό, ἕνα γρημμόφωνο ἢ ἕνα σερβίς τουαλέτας.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο συμβαίνει νὰ πάρουν δυὸ ἢ τρία ὁ-

μοια δῶρα, πράγμα ποὺ δὲν εὐχαριστεῖ οὔτε τοὺς νεονύμ-

φους οὔτε τοὺς... γεννίους δωρητάς. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐ-

σκέφθην νὰ ὑποδείξω σὲ κάθε προσκεκλημένο ἕνα ὀρισμένο

δῶρο. Ἄν λοιπὸν θέλῃς, ἀγαπητέ κύριε (ἢ κυρία) τὸ δῶρο

ποὺ θὰ κάνετε νὰ εἶναι ἕνα σερβίτσιο μαχαίροπῆρουνα γιὰ σαλάτα.

»Εἶναι περιττὸν νὰ γὰς γράψω πῶς θὰ τηρηθῇ κάθε ἐχυ-

μήθεια καὶ θέλω νὰ κάτῃ στὴν ἀνεψούλα μου μιὰ ἐκπληξὴ

μὲ διάφορα δῶρα... Πορακαλῶ δεχθῆτε κ. τ. λ.»

Ὁ Ἀμεδαῖος μὲ κύταξε σαστισμένος.

—Αὐτὸ εἶναι ἡ ἐκδίκησι ποὺ θὰ κάνω; μὲ ρώτησε. Βρί-

σκεις περίεργο τὸ νὰ λάβῃ ἡ δεσποινὶς Λαμελιέ μαχαίροπῆ-

ρουνα σαλάτας γιὰ δῶρο;

Χτύπησα ἐλαφρὰ τὸν ὦμο τοῦ φίλου μου.

—Βλάκα! ξεφώνησα. Δὲν καταλαβαίνεις πῶς θὰ στείλῃς

αὐτὸ τὸ γράμμα σὲ δέκα ἢ περισσότερους προσκεκλημένους;

Στὶς 9 Ὀκτωβρίου κτάρθωσα νὰ πάρω μέσω ἑνὸς φίλου

μου μιὰ πρόσκλησι γιὰ τοὺς γάμους τῆς Φραντζέσκας Λα-

μελιέ. Μετὰ τὸ γεῦμα, ποὺ προσεφέρθη στὸ σπίτι τῶν πεθε-

ρικών, ρώτησα, χωρὶς ὑστεροβουλία, τὴν ἐξαδέλφη τῆς νύ-

μφης ἂν τὰ δῶρα ἦσαν ἐπιθυμητά σὲ κάποιο δωμάτιο. Ἡ νέα

ποὺ φοροῦσε ἕνα ροζ φανεμα, πῆρε μιὰ λυπημένη ἐκφραση

καὶ μοῖ εἶπε:

—(Ὁχι). Ἡ Φραντζέσκα δὲν ἔχει καθόλου τόχη... Κατὰ μοι-

ραία σύμπτωσι τῆς ἔκαναν δῶρο δεκαοχτὼ σερβίτσια μαχαί-

ροπῆρουνα γιὰ σαλάτα!

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΕΝΑ ΧΡΕΟΣ ΤΩΝ ΧΑΡΤΙΩΝ

Καθισμένος στην ταρότσα του Καφέ ντέ-λά Παί, μπροστά σ' ένα άπεριτίφ, ο Μάρκ Ντυσάρ, σκότωνε τις λίγες ώρες που του έμεναν να περάσει ακόμη στο Παρίσι. Τό ίδιο εκείνο βράδυ θα έφευγε για την Τουραίνη στο κτήμα του, 8 που από καιρό τώρα είχε αποσυρθεί και ήσυχάζε. Όμως ο Ντυσάρ, σαν άνθρωπος που είχε γυρίσει όλες τις άποικίες, του άρεσε να τό σκάη πότε από τό ήσυχαστήριό του και να πηγαίνη στο Παρίσι, τό όποιο κάθε φορά του φαινόταν σαν καινούργιο και άγνωστο. Τό άπόγευμα εκείνο κύτταζε χαζεύοντας τόν κόσμο που κυκλοφορούσε τριγύρω εκεί στην Όπερα, φεύγοντας από γραφεία, καταστήματα κλπ.

Ο Μάρκ Ντυσάρ, σαν γνώστης τών γυναικών, τις παρατηρούσε προσεχτικά καθώς περνούσαν και προχωρούσαν με τις κομψές και έλαφρές κορμοστασίες τών. Ο Μάρκ τις κύτταζε με κάποιο πικρό χαμόγελο.

Ποιος ξέρει για πόσον καιρό πάλι θα έχανε τό θέμά τους, τώρα που θα ξανάφευγε για την Τουραίνη... Τις κύτταζε να περνούν την μία μετά την άλλη και παρά την ήλικία του τις κύτταζε με τέτοιον βλέμμα, σαν να ήθελε να δοκιμάση ακόμη την Ικανότητά του ως γόητος και κατακτητού.

«Α, όσο γι' αυτό, ό κατάλογος, τών κατακτήσεών του είχε να δείξη τις πιο σπάνιες και πιο μακρινές γυναικείες όμορφιές...»

Ξαφνικά ένας άνθρωπος πέ-
ρασε λίγο πιο μπροστά από τό τραπέζι του. Ο Μάρκ Ντυσάρ με-
ταναμμένο τό πρόσωπο μόλις τον είδε,
βιάστηκε να φωνάξη τό γκαρσόνι
να πληρώση και να πάρη άμέ-
σως από πίσω τόν άνθρωπον έ-
κείνον που έξακολουθούσε να
προχωρή προς την συνοικία Μαν-
τελαίν.

Είχε δη ό διαβάτης εκείνος
τόν Μάρκ κι' έσπευδε να χαθή, ή
άπλως προχωρούσε στή δουλειά
του; Η μή άναγνωρίζοντας τό πα-
ληό του σύντροφο και ένθυμού-
μενος την παλιά τους διαφορά
έσπευδε να έξαφανισθ, άποφεύ-
γοντας μία συνάντηση μαζί του,
που δέν θα ήταν καθόλου ευ-
χάριστος...
Ο διαβάτης εκείνος που προ-
χωρούσε τώρα σιγά, μπρος από
τόν Μάρκ Ντυσάρ, θα ήταν καμ-
μιά πενήντα χρονών. Όμως,
παρά τό κουρασμένο ύφος του,
τό ρυθμικό βάδισμά του και τό
στρατιωτικό παρουσιαστικό του
έδειχναν πως είχε υπηρετήσει έ-
πι πολλά χρόνια στο στρατό. Τό άριστερό μανίκι του ή-
ταν κενό.

Ο Μάρκ Ντυσάρ θα πήγαινε τώρα να τόν κυτήσει στον
άμο, να τού υπενθυμήση τό παληό εκείνο χρέος του, και να
του πη, ότι παρά τό χρόνια που είχαν περάσει από τότε, δέν
τό είχε ξεχάσει; Ναι, αυτό είχε σκοπό να κάνει ο Ντυσάρ.
Διστάζοντας όμως ακόμη βάδιζε πίσω από τόν άλλο κανο-
νίζοντας τό βήμα του σύμφωνα με τό δικό του.

Ο Μάρκ Ντυσάρ, θυμόταν την εποχή που και οι δύο τους,
ο Μπερτιέ κι' αυτός ήταν ύπολοχαγοί στο ίδιο σύνταγμα,
στο Χαντί.

Ο Μπερτιέ συζούσε με μία νέα και όμορφη Άνναμίτσια,
και αίσθηματικός καθώς ήταν είχε ξετρελλαθή μαζί της, και
είχε προσκολληθή για καλά στην ασιατική ζωή.

Ο Ντυσάρ καινούργιο φερμένος στην γαλλική εκείνη άποι-
κία, καυχόταν αντίθετως ότι δέν ήταν από εκείνους που θα
μπορούσε να τόν ξετρελάνη όποια δήποτε γυναίκα ή λευκή ή-
ταν, ή Κινέζα, ή μιγάς.

Κάθε φορά που ο Ντυσάρ πήγαινε στο σπίτι του Μπερτιέ,
διαπίστωνε την όμορφιά, την αλωσύνη, και την άφοσίωση,
της Τι Νάμ, της φίλης του Ντυσάρ. Τού άρεσε, βέβαια, παρά
πολύ αυτή ή νέα γυναίκα. Όμως ήταν τόσες άλλες γυναι-
κές όμορφες σαν την Τι Νάμ. Έξέ άλλου ο Ντυσάρ δέν ήταν
άνθρωπος που για όποιαδήποτε γυναίκα θα κατάστρεφε την

φιλία του μ' έναν συνάδελφό του... Η Ικανοποίηση ενός ά-
πλου, έρωτικού καπρίτσιου, δέν άξιζε βέβαια όσο ή φιλία έ-
νός καλού συνάδελφου.

«Ένα βράδυ, έξη συνάδελφοι, είχαν μαζευτή στο σπίτι του
Μπερτιέ γύρω από ένα τραπέζι πόκερ. Η σαμπάνια κυλού-
σε δροσερή και γλυκειά μέσα στα κρυστάλλινα ποτήρια, χα-
ρίζοντας την εύθυμία στους παίκτες, εύθυμία όμως που με
την βοήθεια, μιας πίπας, όπιου και το άρώματος τών λου-
λουδιών που άνέβαινε από τόν κήπο, δέν άργησε να γίνει τέ-
λειο μεθύσι.»

Σιωπηλή ή Τι Νάμ έπαιρνε τις άδειες μποτίλιες κι' έφερνε
άλλες γεμάτες, που οι φελλοί τους έβγαζαν άμέσως με τόν
χαρακτηριστικό τους κρότο.

Ο Μπερτιέ κυριευμένος από τόν δαίμονα του παιχνιδιού
είχε ήδη χάσει όλο τό μισθό του που είχε εισπράξει μό-
λις την προηγούμενη μέρα. Παρ' όλο όμως αυτό και την κα-
ταφανή άτυχία του, δέν έννοούσε να έγκαταλείψη τό τραπέζι
του παιχνιδιού.

Ο Ντυσάρ, έξ άλλου, όχι λιγώτερο μεθυσμένος κι' αυτός,
από τό παιχνίδι, από τό πιστό, κι' από τό όπιο, δέν έπαυε να ρί-
χνη φλογερές ματιές γεμάτες πό-
θο και έπιθυμία πάνω στην Τι
Νάμ που μπαινόβγαине.

Σε μία στιγμή γυρίζοντας στον
Μπερτιέ που είχε μείνει τελείως
άπένταρος, τού πρότεινε:

— Παίζω μαζί σου Μπερτιέ,
την Τι Νάμ. Δέχεσαι;

— Δέχομαι! Φώναζε άμέσως,
ο Μπερτιέ. Κι' έπαιξαν εύθύς,
με τόν Ντυσάρ, ό όποιος βγήκε
και νικητής. Είχε κερδίσει στο
παιχνίδι, μίαν όλόκληρη γυναίκα
την Τι Νάμ.

— Είμαι δική σου ή Τι Νάμ,
τού είπε ο Μπερτιέ. Μπορείς να
την πάρης...

Η Τι Νάμ, έτοιμάστηκε άμέ-
σως και ήταν έτοιμη να άκολου-
θήση τό Ντυσάρ χωρίς να δεί-
χνη ούτε χαρά, ούτε λύπη, όταν
κάποιος κτύπησε την πόρτα. «Α-
νοιξαν, Ήταν ένας στρατιώτης
που έφερνε μία διαταγή, ή όποια
διέτασσε τόν ύπολοχαγό Ντυσάρ
να άναχωρήση άμέσως με ειδική
άποστολή για ένα φρούριο, που
βρισκόταν τρεις μέρες μακριά.
Ο Ντυσάρ μελαγχόλησε ά-
μέσως...»

— «Έστω,» είπε, σε λίγο, θα
φύγω...

Και γυρίζοντας στον Μπερτιέ τού είπε:

— Μπερτιέ, φεύγω. Σου άφίνω την Τι Νάμ, τις πεντέξη
αυτές μέρες που θα λείψω. «Θα την πάρω μόλις γυρίσω...»

Από τότε ο Ντυσάρ και ο Μπερτιέ δέν είχαν ξανασυναν-
τηθή ποτέ. Γιατί ο Μπερτιέ, που είχε τα μέσα στην γαλλική
διοίκηση της έπαρχίας, φρόντισε την άλλη μέρα κίλας που
βγήκε από τό μεθύσι του να προκαλέση μία διαταγή που τόν
έστελνε 1000 χιλιόμετρα μακριά από εκεί, σε άλλη γαλλική
άποικία. Φτάνοντας εκεί και θέλοντας να γλυτώση από κά-
θε μελλοντικό ένδεχόμενο παντρεύτηκε άμέσως την Τι Νάμ,
που λάτρευε και από την όποια έννοιωθε πως μόνο ο θάνα-
τος θα μπορούσε να τόν χωρίση... Ένοιωθε φρίκη για την
φρικτή έπιπολασιότητα που είχε κάνει να παίξη την αγάπη
του στα χαρτιά... Ένοιωθε τώρα πως αν ο Ντυσάρ παρου-
σιαζόταν για να άπαιτήσει τό χρέος εκείνο τών χαρτιών, θα
ήταν Ικανός να τόν σκοτώση άμέσως...
Εύτυχως ο Ντυσάρ δέν παρουσιάστηκε ποτέ να ζητήσει,
την είσπραξη του χρέους. Και τα χρόνια περνούσαν. Πέντε,
δέκα, δεκαπέντε, είκοσι...
Ο Ντυσάρ είχε έγκατασταθή τελευταία στο Παρίσι, με
την γυναίκα του, αφού άποστρατεύθηκε κι' είχε ξεχάσει τε-

λείως και τό παληό εκείνο έπεισόδιο και τόν Μπερτιέ, όταν
καθώς περπατούσε ήσυχά, εκείνο τό άπογευματάκι πηγαί-
νοντας προς τό σπίτι του, που βρισκόταν στην συνοικία Μαν-
τελαίν, έννοιωσε κάποιον να τόν χτυπή στον ώμο και
να τού μιλάη με τό όνομά του.

Στράφηκε και κύτταξε τόν Ντυσάρ που τόν κυτούσε μ'
ένα σκληρό και άγριο βλέμμα. Στην αρχή δέν τόν άναγνώρι-
σε. Μά καθώς ο άλλος τού είπε:

— Δέν με θυμάσαι Μπερτιέ; Τού ψιθύρισε ταραγμένος.

— Ναι. Τι γίνεται Ντυσάρ;

Ο Ντυσάρ που σ' όλα τα χρόνια που είχαν περάσει δέν
είχε ζήσει παρά με τό όνειρο αυτής της συναντήσεως, τόν
κύτταζε ειρωνικά.

— Έπί τέλους Μπερτιέ, τού είπε, συναντιώμαστε.

— Ναι, έκανε ο Μπερτιέ, έχουμε καιρό να συναντηθούμε.

— Είκοσι όλόκληρα χρόνια, επέμεινε ο Ντυσάρ. Από κά-
ποια βραδυά, Μπερτιέ, που σου έμπιστεύθηκα κάποιο κέρδος

των χαρτιών... Τό θυμάσαι;

— Ναι. Άλλά τι τα θέλεις... περασμένα, ξεχασμένα.. Δου-
λειές της νεότητος...

— Όχι, είπε ο Ντυσάρ. Μεταξύ μας ύπάρχει κάποιο χρέος,
που πρέπει να έξωφληθ..

— Μά... δέν νομίζεις πως παραγραφή πιά εκείνο τό
χρέος;

— Όχι. Όλα τα χρέη μπορούν να παραγραφούν εκτός
από τα χρέη των χαρτιών... Και συ Μπερτιέ πρέπει να μου
πληρώσης τό χρέος σου... Είκοσι χρόνια τώρα σε ζητούσα
γι' αυτό...

ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

Δυό μπεκρήδες αφού δέν άφησαν
ταβέρνα για ταβέρνα, γύριζαν σπίτι
τους ένα σαββατόβραδο. Πριν να πούν
είχαν συμφωνήσει ότι εκείνος που θα
ήτανε λιγώτερο μεθυσμένος, θα πήγα-
νε τόν άλλον ως την πόρτα τού σπι-
τιού του.

Λοιπόν εκείνος που δέν ήτανε πολύ
πιωμένος, έπιασε τόν σύντροφό του άπ'
τό μπράτσο, κι' ύστερα από πολλά βά-
σανα τόν έφερε ως τό κατώφλι της
πόρτας του.

— Νά, ήρθαμε σπίτι σου, τού είπε.

— Βάλε με στο κρεβάτι, τόν παρε-
κάλεσε ο άλλος, γιατί δέ θα μπορέσω
να τα καταφέρω μόνος μου.

— Μά σε ποιά πάτωμα κάθεται;

— Στο Ισόγειο, εύτυχώς. Τό βλέπεις
τό παράθυρο αυτό που βλέπει στο δρό-
μο; Λοιπόν, είναι τό παράθυρο της κά-
μαράς μου.

Ο λιγώτερο μεθυσμένος άνοίγει την
πόρτα, μπαίνει μέσα στην κάμαρα τού
φίλου του, και τόν βάζει στο κρεβάτι
λέγοντας του «καλή νύχτα».

Αμα έφτασε στο πεζοδόρμιο ο κα-
λός φίλος βλέπει τό μεθύστακα έαπλω-
μένο στο δρόμο, μπρός στο παράθυρο,
της κάμαράς του.

— Βρε που να πάρη ο διάβολος! εί-
πε, βγήκε πάλι έξω.

Και ξαναρχίζει την ίδια δουλειά.
Βγαίνοντας όμως ξαναβρίσκει τό φίλο
του έαπλωμένο στο πεζοδόρμιο.

Και τό βάσανο αυτό ξαναρχίζει,
τρείς, τέσσερες, πέντε φορές.

Στό τέλος ο καλός μπεκρής θύμωσε.

— Άνεξαναβγής μία φορά ακόμα, έξω.

Εισπορεί τό φίλο του, θα σ' άφήσω
Μά εκείνος τού άποκριθηκε τραυ-
λίζοντας.

— Δέ μου λές, άδερφάκι, όλο άπ' τό
παράθυρο θα με πετάς.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Σ' έναν παληό πύργο της Σκωτίας,
οι ίδις κτήτες του, μαρκήσιοι ντέ Δ...
δείχνου, στους καλεσμένους τους ένα
παραξένο άχλάδι, που' έχει μουμι-ποι-
ηθ από τόν καιρό.

Νά ή Ισπερία του.

Τό 1260 ένας ντέ Δ... παντρευόταν.
Καθώς ή νυφική πομπή περνούσε κάτω
από μία άχλαδιά, πηγαίνοντας στην έ-
κκλησία, ο πατέρας της νύφης έκοψε ένα
άχλάδι, και τόδωσε στους νένυμφους
λέγοντας.

— Θα ήμουνά πολύ εύτυχισμένος
παιδιά μου, αν μπορούσα να σας δώσω
μ' ά όλόκληρη περιουσία, αλλά οι κατα-
στροφές τού πολέμου ιε φτώχυνα.
Πάρ ε λοιπόν μονάχα αυτό τό άχλάδι.
Όσο δέν τό άγγίζει κα εις έσεις και
τά παιδιά σας, και τά παιδιά τών παι-
διών σας, θα είσθε εύτυχισμένοι και
θάχετε όλα τα καλά τού κόσμου.

Ο θρόλλος λέει ότι ή προφητεία αύ-
τή πραγματοποιήθηκε

Έπειτα όμως από πολλά χρόνια
μία μαρκήσια ντέ Δ... αφού προσπάθη-
σε τόν καιρό να νικήση την περιέρ-
γεια της δάγκωσε τό άχλάδι, όχι γιατί
ή αν προκλητικό, αλλά γιατί είχε την
έλκυστικότητα που έχουν όλα τα άπη-
γορευμένα πράγματα.

Από τη στιγμή εκείνη, καταστροφές
και θάνατοι έπесαν στην οικογένεια
και οι μαρκήσιοι ντέ Δ... δέν ξανάβραν
ποτέ τη χαμένη εύτυχία τους, και τό
παληά τους πλούτη.

Τό άχλάδι είναι κ' ειδωμένο μέσα σε
μία άσημένια κασσετίνα και φαίνονται
άκόμα τα σημάδια που έκαναν τό δόν-
τια της περιέργης πυργοδέσποινας.

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ

Τρεις καλοί φίλοι πέρασαν μαζί τη
βραδυά του, έφαγαν, ήπιαν, κάπνισαν
με λίγα λόγια έκαναν γλέντι τρικού-
βεργο. Η ώρα πέρασε γρήγορα και
χωρίς να τόκαταλάβουν. Κόντευε πιά να
ξημερώση. Οι τρεις γλεντζέδες ήταν
παντρεμένοι, ήταν μάλιστα καλοί σύ-
ζυγοι. Στη σκ' ψη λοιπόν ότι έκαν ν την
άφοσιωμένη γυναίκα τους να τούς
περιμένη και ν' άνησυχή, έγιναν μελαγ-
χολικοί και είχαν τύψεις. Άρρίκισθσαν
και οι τρεις, για να έξιλειωθούν, να ύ-
πακούσουν στην πρώτη έπιθυμία που
θα έξεφραζαν οι γυναίκες τους όταν θα
γύριζαν σπίτι. Συμφώνησαν επίσης ότι
εκείνος που δέ θα Ικανοποιούσε την έ-
πιθυμία της γυναίκας του θα έκανε στους
άλλους ένα τραπέζι.

Και σε λίγο, με τη συμφωνία αυτή,
χώρισαν.

Όταν ξανανταμώθηκαν πάλι, ρώτη-
σαν ο ένας τόν άλλον.

— Λοιπόν;

— Μπαίνοντας σπίτι έπεσα πάνω
στο πόρτ-μαντώ! Η γυναίκα μου φώ-
ναζε.

«Ωραία, σπάσε τώρα και τό πέρτ-
μαντώ!»

Χωρίς να χάσω καιρό πήρα ένα σφυ-
ρι και τόκαινε κομμάτια, είπεν ο
πρώτος.

— Έγώ, είπε ο δεύτερος, γλύστρη-
σα και πιάστηκα άπ' ο μεγάλο ρολόγι
που είε στον προθάλαμο και ή γυναι-
κά μου, φώναζε. «Ωραία σπάσε τό ρο-
λόγι!» Αυτό έκανα και εγώ.

— Όσο για μένα, άμολόγησε ο τρί-
τος, σκόνταψα στη σκάλα και ή γυ-
ναίκα μου μου είπε.

— «Ωραία, σπάσε τό κεφάλι σου!»
Με άλλα λόγια εγώ θα πληρώσω όλα
τά πασμένα. Πάμε να φάμε, είπεν ο
τρίτος.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Μόλις έφτασαν στον αριθμό 66 της έδω Σαίν-Βισέντ, ένα στενό δρομάκι της παληάς Μοιμζήτης, ο ζωγράφος Βερμιγιόν έρώτησε τον φίλο του μουσικό Μειεστριέ, πού τη στιγμή εκείνη έβοηθούσε τον Στανίσλας Φαλέν να ξεφορτώσει μερικά έπιπλα από ένα καρροτσάκι.

—Ωστε αυτή ή παράγκα θά είναι ό... τύργος μας; —Μήν κλαίγειςαι, φίλε μου, απάντησε ό μουσικός. Μεθαύριο πού θά πάρω τό «Μέγα Βραβείο της Ρώμης» παίζοντας την περίφημη συμφωνία μου «Ονειροπολήματα ένός βωδίσου κεφαλιού μέσα σ' ένα τσουκάλι», τότε ήά σάς πάρω να καθίσουμε σ' ένα μεγαλοπρεπές ανάκτορο!

—Ο θεός να δώσει! ξεφώνησε ό Φαλέν. —Έμπρός! επενέβη ό Βερμιγιόν, άς ξεφορτώσουμε τώρα τά έπιπλα.

Τή στιγμή εκείνη παρουσιάσθηκε στο κατάφλι της έξωθου-ρας ή νέα σπιτονοικοκυρά των τριών καλλιτεχνών.

—Ωστε αυτά είναι όλα τά έπιπλά σας; ώ-τσησ ή κυρία Πινσονέτ. Πώς είναι δυνατόν να μέινετε τρεις άνθρωποι έχοντας μόνον ένα κρεβ-ράτι, μια καρέκλα, ένα τραπέζι και ένα τρομπόνι; —Συγγνώμη, κυρία, είπε ό μουσικός. Αυτά τά έπιπλα είναι μόνον τό έν τέταρ-τον άπ' εκείνα πού θά κουβαλήσου-με άργότερα.

—Πολύ καλά! απήντησε ή σπιτο-νοικοκυρά. Γιατί άν είχατε μόνον αυτά τά έπιπλα, δέν θά σάς νοί-κιαζα τό δωμάτιο.

Σέ λίγες στιγμές οι τρεις καλ-λιτέχνες έκουβάλησαν τά έπιπλα στο δωμάτιό τους.

—Νά λοιπόν πού έτοιμάσαμε μια χαρά τη νέα μας κατοικία είπε ό ζωγράφος.

—Θαυμάσια... αλλά μήν λη-σμονείτε πώς είπα στη σπιτονοι-κοκυρά πώς έχουμε κι άλλα έ-πιπλα να κουβαλήσουμε. Τι θά γίνη τώρα; είπε ό μουσικός συ-νωφρωμένος ένω έκοβε βόλτες μέσα στο σχεδόν κενό δωμάτιο.

Έπλησίασε τό παράθυρο, κι' έρριξε μια ματιά άπ' έξω.

—Εύρηκα! Εύρηκα! φώναξε άποτόμως ό μουσικός. Τό παρά-θυρο βλέπει σ' ένα οικόπεδο χω-ρίς μάντρα. Μπορούμε λοιπόν να κατεβάσουμε από αυτό τά έ-πιπλα, να τά ξαναφορτώσουμε στο καρροτσάκι και να τά φέ-ρουμε από την είσοδο.

Η ιδέα του μουσικού εφάνηκε πολύ κοινή στους άλλους δύο κι' άμέσως έτέθησαν... έπί τό έργο.

Τρεις ώρες άργότερα ή κυρία Πινσονέτ ευχόμεσε μ' ένα γείτονά της, μακαρονοπωλήτη.

—Μάλιστα, κύριε Παπονώ, είναι άκριβώς όπως σάς λέγω.. Τρεις δολάκηνες ώρες ξεφορτώνουν έπιπλα αυτοί οι και-νούργοι μου νοικαραίοι. Έχουν κουβαλήσει οκτώ κρεβά-τια, δώδεκα καρέκλες κι' έννέα τρομπόνια!.. Τά έμέτρησα ένα-ένα!

—Έννέα τρομπόνια! έθαύμασε ό κύριος Παπονώ. Ωστε λοιπόν έννα από τους νέους νοικαραίους είναι μουσικός; —Ωχ Θεέ μου, θά μάς ταράξη τ' αυτό!

Τήν στιγμή εκείνη άκούστηκε ό θόρυβος ένός άμαξιού. Ήταν τό καρροτσάκι των τριών καλλιτεχνών πού κουβα-λούσε κι' άλλα έπιπλα. Ένα τραπέζι, μια καρέκλα, ένα κρεβ-βάτι και ένα τρομπόνι...

Η κυρία Πινσονέτ πετάχτηκε έξω στο δρόμο άκολουθού-μενη από τον Παπονώ.

—Κύριε, είπε στον ποιητή Φαλέν. Έξηγήστέ μου άμέσως τι σημαίνουν όλ' αυτά τά έπιπλα!

—Τίποτα, κυρία. Απλούστατα... κουβαλιώμαστε!

—Έμέτρησα τόσα κρεβάτια, τόσες καρέκλες και... δέκα τρομπόνια!

—Δέκα τρομπόνια! ξεφώνησε ό Παπονώ. Θεέ μου, τι θά γίνουμε!

—Ω!... έκανε ό μουσικός στρεφόμενος προς τον Παπο-νώ. Δέν θά τά παίζω όλα μαζί. Ένα τρομπόνι κάθε φορά. Έτσι παίζεται ή μουσική! Όσο για τις καρέκλες και τά κρεβάτια, είναι κληρονομία ένός θείου μου πού ήταν ξε-νοδόχος.

—Υστερα, άποτεινόμενος προς τους φίλους του είπε. —Έμπρός παιδιά, άς ξεφορτώσουμε κι' αυτά. Είναι τά τελευταία!

Όταν βρέθηκαν στο δωμάτιό τους οι τρεις φίλοι έγέλα-σαν με την καρδιά τους για την ώραία φάρσα πού είχαν παίξει στη κυρία Πινσονέτ, αλλά σε λίγη ώρα ή χαρά τους μετεβλήθη σε λύπη. Ο ζωγράφος Βερμιγιόν τους άνήγγειλε πώς όλη τους ή περιουσία ήταν έννέα φράγκα και σαράντα λεπτά.

—Θ' αγοράσουμε ψωμί και σαλάμι, είπε ό ποιητής.

—Ωστε δέν θά γιορτάσουμε τη νέα μας έγ-κατάσταση; ρώτησε ό μουσικός.

Οι άλλοι δύο έσκασαν τά γέλια.

Λίγες στιγμές άργότερα ό Βερμιγιόν κατέβαι-νε για να ψωνίση για φαγητό με τά έννέα φράγ-κα και σαράντα λεπτά.

Στήν έξοδο, καθώτανε ή σπιτονοικοκυρά και τον ρώτησε:

—Πώς είναι δυνατόν να μη-καν όλα εκείνα τά έπιπλα μέσα στο μικρό δωμάτιο; έδω κρύβεται κάποιο μυστήριο...

—Απλούστατα, μαντάμ. ά-πάντησε με ψυχραιμία ό Βερμι-γιόν. Έτοποθετήσαμε τις καρέ-κλες, τά κρεβάτια και τά τρα-πέζια, τό ένα άπάνω στο άλλο...

—Τά κρεβάτια, τό ένα έπά-νω στο άλλο! σάστισε ή κυρία Πινσονέτ. Είναι δυνατόν;

—Γιατί όχι; επανέλαβε ό Βερ-μιγιόν. Στο χωριό μας έτσι τό συ-νηθίζουμε όταν έχουμε πολλά έ-πιπλα!

—Ωστε θά κατοικήσουν κι' άλ-λοι έκτός από σάς, στο δωμάτιο;

—Όχι, όχι, μόνον μας, απάντη-σε ό ζωγράφος κι' άπομακρύνθη-κε άμέσως γιά να μη μπλέξη στα λόγια με την σπιτονοικοκυρά.

Στή πρώτη στροφή του δρόμου ό ζωγράφος είδε να τρέ-χη μπροστά του ένα παχύτατο κουνέλι. Έτρεξε και τό έ-πιασε κι' άμέσως τό έδωσε σ' ένα μαγειρείο να τό έτοιμάσουν.

—Θά κάνω μια σπουδαία έκπληξη στους φίλους, σκέφτη-κε ό Βερμιγιόν βγαίνοντας από τό μαγειρείο. Και τράβηξε γιά ν' αγοράση όχι πιά σαλάμι αλλά ψωμί κι' ένα μπουκά-λι κρασί.

Σέ μια ώρα ό Βερμιγιόν άνέβινε τις σκάλες για τό δω-μάτιο κρατώντας στα χέρια του τό μαγειρεμένο κουνέλι και τά άλλα δύο ψώνια.

Η κυρία Πινσονέτ τον είδε, κι' εκείνος για να μην του άρχιση ξανά την Ιστορία των έπιπλων της είπε.

—Θά μου έπιτρέψετε, μαντάμ να σάς προσφέρω ένα με-ξέ από τό φαγητό μας; Είναι θαυμάσιο.

Η κυρία Πινσονέτ δέχτηκε εύχαρίστως ένα κομμάτι από τό κουνέλι, ένω ό ζωγράφος έξηφανίσθη στις σκάλες. Δέν είχε φάει ούτε τό μισό από τό κομμάτι ή κυρία Πιν-σονέτ όταν είδε μπροστά της τον Παπονώ έξω φρενών.

—Τι συμβαίνει κύριε Παπονώ; τον ρώτησε περίεργη.

—Αχι! Έχασα τό καλύτερό μου κουνέλι! Βγήκε από την αυλή κι' άπου να κάνω να δώ κατά πού πήγε, τό έχα-σα από τά μάτια μου! Το ζήτησα παντού αλλά δέν τό βρήκα πουθενά.

Υστερα ρίχνοντας μια ματιά στο πιάτο με τό κρέας πού έτρωγε ή κυρία Πινσονέτ, ρώτησε.

—Τι είναι αυτό πού τρώτε.

—Κουνέλι!

—Ποιός σάς τδωσε;

—Τά παιδιά πού ένοίκιασαν τό δωμάτιο.

—Αχι! τους καννιβάλους! ξεφώνησε ό Παπονώ. Αυτοί μου πήραν τό κουνέλι και τό μαγείρεψαν κι' όλας!

Σέ λίγη ώρα δυό άστυφύλακες έφθασαν στο σπίτι της κυρίας Πινσονέτ και έζήτησαν τους τρεις νέους πού ένοίκια-σαν τό δωμάτιο και πού καθώς έλεγε ό Παπονώ του είχαν κλέψει τό κουνέλι.

—Επάνω είναι κι' οι τρεις τους, είπε ή σπιτονοικοκυρά.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πολλοί σοφοί άστρονόμοι και γεω-λόγοι έζήτησαν τό όχι και πολύ... εύ-χάριστον ένδεχόμενο του τέλους του κόσμου.

Οι κακοί αυτοί προφήτες, οι μάντιες κακών, μ' όλην την ψυχραιμία και την άπάθειαν πού χαρακτηρίζει τους έπι-στημονας, προλέγουν έκαστος διαφορο-τρόπως τό τέλος του πλανήτη μας.

Ο περίφημος Φαλμαριών εις βι-βλίον του έκδοθέν πρό 25ετίας με τό έ-παγωγόν και έπιστημονικόν συνάμα ύ-φος του, έπραγματεύετο έν είδει μυθι-στορήματος τό θέμα αυτό.

Κατά τον Γάλλον άστρονόμον ή γη εις την όποιαν κατοικούμε κινδυνεύει να καταστραφή είτε έκ ψύξεως διά της έλαττώσεως της έντάσεως των άκτίνων του ήλιου, είτε διά συγκρούσεως με κανένα κομήτη, είτε διά καταπόσεως της από τό ύγρον στοιχείον.

Τελευταίως ό περίφημος Ουέλς εις ένα άρθρον του προλέγει ότι ή γη θά ύποστη μίαν... άσήμαντον βλάβην συγκροτούμενη με ένα πλανήτην ό ό-ποιος άνεκαλύφθη προσφάτως από τά άστεροσκοπεία Εύρώπης και Αμερικής.

Η μικρή αυτή... βλάβη θά έχη ως συνέπειαν την άπώλειαν πολλών έκα-τομμυρίων ανθρώπων ύπάρξεων.

Τρομερές πλημμύρες θά συμβούν άλληλοδιαδόχως εις την Ασίαν, εις την Αμερικήν και εις την Εύρώπην.

Ο πρωτοφανής αυτός κατακλυσμός θά προκαλέση άφάνταστον πανικόν εις την δυστυχή ανθρωπότητα, θά παρα-τήρη και θά έξασφάνιση από προσώπου της γης μεγαλοπόλεις ως τό Λονδίνο την Νέαν Υόρκην, την Μασσαλίαν, την Νάπολιν, την Σαγκάην.

Άλλες πάλι πόλεις μεσόγειες θά καταστούν παραθαλάσσιες και θά έπα-κολουθήση γενική φυγή των ανθρώπων εις τά όρη, όπου, ως εις άλλα Αραράτ, θά ζητούν την σωτηρία των.

Άλλ' άς έλπίσωμε ότι οι κακές αυ-τές προφητείες δέν θά πραγματοποιη-θούν τουλάχιστον επί της έποχής μας.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ένας Γερμανός στατιστικός είχε την ύπομονή να ύπολογίση εις πόσα έ-κατομμύρια άνέρχεται τό ανθρωπινό γένος.

Λοιπόν όλοι οι κάτοικοι της γης

Οι άστυφύλακες άνέβηκαν τις σκάλες και άνοίγοντας την πόρτα του δωματίου των καλλιτεχνών τους βρήκαν να κα-ταβροχθίζουν τό κουνέλι.

Φαντασθήτε τώρα τι πανδαιμόνιο έγινε.

Η διπλή φάρσα των καλλιτεχνών έπλ-ρώθηκε πολύ ά-κριβά.

Οι άστυφύλακες συνέλαβαν ως κλέφτες τους καλλιτέχνες και τους ώδήγησαν στην άστυνομία ένω ή κυρία Πινσονέτ πού είδε τό δωμάτιο χωρίς τά τόσα έπιπλα πού έκουβάλη-σαν, φώναζε πίσω τους.

—Νά μη σάς ξαναδώ στα μάτια μου, άγύρτες!

DELPHI FABRICE

συμποσούνται κατάπροσέγγισιν βεβαίως διότι δέν είναι δυνατόν να γίνη άκρι-βής ύπολογισμός και τελεία άπογραφή, εις 2,000,000,000.

Ο Γερμανός σοφός λέγει ακόμα ότι ή Εύρώπη, ή όποία άριθμεί σήμερα περίτ 460,000,000 κατοίκων, δέν είχε κα-τά τάς άρχάς του δεκάτουεννάτου αιώ-νος παρά 180,000,000.

Διά τάς άλλας ήπειρους έκτός της

Αμερικής, Βορείου και Νοτίου, δέν ύ-πάρχουν άσφαλή δεδομένα της έπελ-θούσης αύξήσεως, τουτό μόνον μπορεί να λεχθή ότι ό πληθυσμός της λευκής φυλής ήδσησε καταπληκτικώς έντός μιας έκαικονταετίας. Τουτό δέν όφείλε-ται εις την γονιμότητα της φυλής μας, αλλά εις την έλάττωσιν της θνησιμό-τητος διά της καταπολεμήσεως των έπιδημιών, της τελειοποιήσεως των έ-πιστημονικών μέσων και της έφαρμο-γής καλλιτέρων μεθόδων ύγιεινής και προφυλάξεως έν γένει από τάς άσθε-νείας.

Απαντών εις τάς προβλέψεις τινών, οι όποιοι εξετάζοντες τό δημογραφικόν πρόβλημα έκφράζουν φόβους ότι ή γη εις προεχέ μέλλον δέν θά δυνηθ ή να θρέψη τον όλον έν αύξανοντα πληθυσμό της, ό Γερμανός στατιστικός άποφαίνε-ται άδιστάκτως ότι ή γη και άν άκόμη οι κάτοικοι της άνέλθουν εις 6,000,000, 000, πράγμα τό όποιον θεωρεί σχεδόν βέβαιον έντός μιας έκαικονταετίας, θά μπορούση να τους διατρέψη.

Προς τοτό υπάρχουν αι άχανείς έκτάσεις της Αυστραλίας της Νοτίου και Βορείου Αμερικής, ό Καναδάς, ή Σιβηρία, οι μεγαλόνησοι του Ειρηνικού και μέγα μέρος της άραιώς κατοικιμέ-νης Αφρικής. Έκατομμύρια δολάκην τετραγωνικά έχιλιόμετρα είναι άνεμε-τάλλευτα και άκαλλιέργητα, χωρίς να ύπολογισθ ή και ό άνεκτίμητος πλούτος του ύπεράφους!

Εννοείται ότι προβλέπεται έπιστη-μονική και έντατική καλλιέργεια των έδαφών αυτών και λελογισμένη και ά-κριβοδικαία ρύθμισις παραγωγής και κατανομής των προϊόντων της γης και του ύπεράφους.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΟΥ

Εις τό Πιγκ της Βοημίας άπέθανε

εις ήλικίαν 82 έτών, συνεπεία κρυολο-γήματος πού άρπαξε επιστρέφον από τό Λονδίον, ό Οτακάρ Σεβσίκ, ό ό-ποιος ύπήρξε μέγας από τους μεγαλυ-τέρους προπολεμικούς βιολίστες.

Είχε χάσει την δρασίν του κατά την διάρκειαν μιας περιόδους συναυλιών εις την Ρωσίαν τό 1914

Έκτοτε άφιέρωθ ή την διδασκα-λίαν και αυτός άνεκάλυψε τον περίφη-μον Κιουμπελίκ.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΑΣ

Ο μέγας άγγλος άστρονόμος σερ Τζαίμς Τζίνς έκαμε τελευταίως εις τον Ακαδημίαν των Έπιστημών του Λονδίνου μίαν πολύ ένδιαφέρουσαν διά-λεξιν με θέμα «Ενα ταξίδι εις τους πλα-νήτας».

Ας φαντασθώμεν, είπε ό σερ Τζίνς ότι μία νέα επιχειρεί ένα ταξίδι εις τον Σείριον. Διά να κάμη βεβαίως αυτήν την έπίσκεψιν θά θελήση να γίνη ώραία βάφονιας τό πρόσωπό της και βάζον-τας πούδρα. Υπό τό φώς του Σείριου, ό όποιος φωτίζεται με άκτίνας υπερ-ιώδεις, τό κίχασίδι παίρνει χρώμα κι-τρινωπό και τό πρόσωπό της γίνεται κατάμαυρο. Τά μάτια της λάμπουν και τά μαλλιά της και τά φρύδια της γί-νονται γολανά ως μόνη παρηγορία για την άσχημία της θά έχη ότι τά δόντια της θά φαίνονται ως άκτινοβόλα μαρ-γαριτάρια.

Κατόπιν ό σερ Τζίνς περιέγραψε και άλλες περιέργους απόψεις του ή φαντα-στικού αυτού ταξιδίου. Εις τά άστρα πού έχουν άκτίνες Χ, είπε ό άστρονό-μος, θά μπορούσαμε να διεισδύσωμε με τό βλέμμα, χωρίς προσπάθειαν, εις τό έσωτερικόν των όπωρικών, και ν' ά-ναγνωρίσωμε από τους σπόρους, άν εί-ναι όριμα. Ο άνθρωπος εις τά άστρα αυτά θά έφαίνετο ως βαδίζων συνεχώς. Εάν ύποθέσωμε πάλι ότι ό ήλιος αντι-καθίσταται άλληλοδιαδόχως με τό πλη-σιέστερον και με τό πιδ άπομακρυσμέ-νον άστρον από την γην έν πρώτους θά έπαγνώναμε εις πολύ σύντομον διά-στημα. Έπειτα υπό τό πιδ λαμπρό ά-στρο τό όποιον έκέμπει 300,000 φορές περισσότερο φώς από τον ήλιο, θά έψη-νώμεθα έντός ένός δευτερολέπτου. Αι θάλασσαι και οι όκεανοί θά έκόχλαζον και θά έξηφανίζοντο έν ριπή όφθαλμού και βράχοι, στερεά γη και ήμεις, όλα θά έξατμίζοντο εις όλίγας ώρας, έντός της τεραστίας πυρκαϊδας πού θά έφούν-τωνε στον πλανήτη μας.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΙΛΑ ΡΙΜΙΝΙ...

(Συνέχεια)

Στά λόγια αυτά τοῦ Μαλατεστίνου, ἡ ἀγανάκτηση τοῦ Πάολο ξεχείλισε.

— Ἀντί νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ νὰ χύνει μὲ τὰ ὑπολά σου λόγια τὸ φαρμάκι τῆς κακίας σου, θὰ ἦταν καλλίτερο νὰ πολεμοῦσες στραβοδουλικά! οὐρλιαξε χυμώντας νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Ὁ Μαλατεστίνου, ὅμως, ποὺ εἶχε ὑπολογίσει στὸ ξέσπασμα αὐτό, ἔτρεξε πρὸς τὴν κυκλική σκάλα καὶ χάθηκε μ' ἕνα χαχανητὸ ποὺ ἔμοιαζε μὲ ρέκασμα.

Κι' ἐνῶ σ' ὅλα τὰ πάνω διαμερίσματα τοῦ μεγάρου, στοὺς πυργίσκους, στὶς ταραττές καὶ στὰ πλατεῖα δώματά, ἀντηχοῦσαν οἱ ζητωκραυγές γιὰ τὸν «ἄμορφο Πάολο» ποὺ ἔδωκε στοὺς Γουέλφους τόσο ἀνέλπιστα τὴν νίκη, μὲ μιὰ σαϊτιά, ὁ Μαλατεστίνου, κατεβαίνοντας τρία—τρία τὰ σκαλιά, μούγκριζε δαγκώνοντας τὶς γροθιές του:

— Τώρα εἶμαι κι' ἐγὼ «στραβοδουλικάς» ὅπως ὁ Γκιobάνι εἶναι «εξεγοφισμένος». Χά! Κι' ἔμεινε μόνος ἐκεῖνος ὁ μωρόφονος γιὰ νὰ μάς κλέβῃ μὲ χαμόγελα καὶ γλυκόλογα τὴν εὐτυχία μας. Πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση τὸ γρηγορότερο. Πρέπει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα ὁ Γκιobάνι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙ.

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΔΟΘΗΚΕ

Δυὸ δειλινὰ καὶ δυὸ αὐγές, σπείραν τὰ χρυσάφια τους καὶ τ' ἀσήμια τους, ξεφύλλισαν τὰ τριαντάφυλλα καὶ τοὺς μενεξέδες τους, πάντα ἀπὸ τὸ Ρίμινι. Τὰ δυὸ αὐτὰ μερόνυχτα ἡ λευτερωμένη ἀπὸ τοὺς ξαφνικοὺς ἐπιδρομείς της πολιτεία, γλευτοκοποῦσε γιὰ τὴ φυγὴ τῶν Γιβελίνων: Ἄστοι καὶ στρατιῶτες, ἀδερφοί, ἀδελφές, ἀντιλαλοῦσαν μέρη—νύχτα ἀπὸ τραγοῦδια καὶ ζητωκραυγές.

Μόνο στὸ παλάτι τῶν Μαλατέστα, βασιλεὺς μιά βαρεῖα σιγή, σάμπως ἕνα πένθιμο σύγνεφο νάριχνε τὸν Ἰσκίο του πάνω στὸ περήφανο καστέλλι καὶ νὰ βούβαινε τὶς λαχές τῆς χαρᾶς.

Ὁ Εξεγοφισμένος Γκιobάνι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἰδιαίτερη συννομιλία μὲ τὸν Μαλατεστίνου, ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴ τοῦ μικροῦ του ἀδελφοῦ, καμώθηκε πὼς φεύγει γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμο, ποὺ εἶχε ἀφίσει, στὴ μέση, ὅταν τὸν προσκάλεσαν γιὰ νὰ δώξῃ τοὺς Γιβελίνους ἀπὸ τὸ Ρίμινι. Ἀποχαιρέτησε λοιπὸν τὴ Φραντζέσκα, κι' ἐπὶ κεφαλῆς λίγων ἱππέων μάρκυνε ἀπὸ τὸ παλάτι του, γιὰ νὰ κρυφτῇ δυὸ λευγὲς δρόμο ἀπὸ τὸ Ρίμινι, μέσα σ' ἕνα δάσος.

Ὁ Μαλατεστίνου, καθηλωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, καίγοντας ἀπὸ τὸν πυρετὸ, γιὰ τὴ λαβωματιά του εἶχε ἀφορμήσει, βογγοῦσε καὶ παραμιλοῦσε.

Ὁ Πάολο, ἀποτραβηγμένος στὸ δῶμα του, πολεμοῦσε μὲ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ καὶ μὲ τὸν ἑρωτὰ του: Ἡ συνειδησὴ του τοῦ ἔλεγε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ δώσῃ καμμιὰ συνέχεια στὶς λίγες ἐρωτικές φράσεις ποὺ εἶχε ἀνταλλάξει μὲ τὴν Φραντζέσκα τὴν ὥρα τῆς μάχης· ὁ ἑρωτὰς του ὅμως γοργοχτυποῦσε κι' ἡ λαχτάρρα του τὸν ἔκανε νὰ τριγυρίζῃ μέσα στὸ δῶμα του σὰ λιοντάρι στὸ κλουβί. Δυὸ μέρες τώρα, ἀπέφευγε συστηματικὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δῶμα του, ἀπὸ τὸ φόβο μήπως τὰ βήματά του τὸν ὀδηγήσουν μπροστὰ στὴ Φραντζέσκα. Ἦξερε πὼς σ' ἀντίκρισμά της δὲν θὰ μπορούσε πιά νὰ συγκρατηθῇ.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Πάολο, ἔκανε τὴ Φραντζέσκα βαρύνουμη, νευρική.

Ἡ Σμαραγδὴ, γιὰ νὰ τὴ διασκεδάσῃ, τῆς ἱστορήσῃ τὸ ταξίδι τοῦ Πάολο, τὴ σκλαβιά του καὶ τὴν ἀπροσδόκητη σωτηρία του χάρις στὴν ἀφοσίωση τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

Τῆς διηγήθηκε πὼς ὕστερα ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια ποὺ πέρσασε, ἀνοίχτηκαν μ' ἕνα μικρὸ σκάφος στὸν ὠκεανὸ καὶ πὼς ἡ τύχη τοῦς βοήθησε, νὰ συναπαντήσουν ἕνα τρικάρτο, ποὺ τοὺς ἔφερε στὴν πατρίδα. Τῆς μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη, ποὺ τῆς εἶχε, τὰ μαρτύρια ποὺ πέρασε γιὰ νὰ τῆς μείνῃ πιστός.

Ἡ Φραντζέσκα ἄκουσε τὴ διήγησή της μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ, μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλια, σὰ νὰ ὀνειρευόταν. Παρακολουθοῦσε τάχα τὴν μάχη, ποὺ δῖναν μέσα στὴν ψυχὴ της, ἡ τιμὴ καὶ τὸ καθήκον μὲ τὸ φλογερὸ ἑρωτὰ της, ἡ μήπως κυριευμένη ἀπὸ τὸν πόθο της, ἔτοιμη ν' ἀψηφήσῃ τὰ πάντα, κἀκίζε τὴν στάση τοῦ καλοῦ της, ποὺ ἄργουσε τόσο νὰ δρέψῃ στὰ χεῖλια της τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί:

Ὁ ἥλιος, γιὰ τρίτη φορὰ, ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς μάχης, εἶχε ἀρχίσει νὰ κατεβαίνει στὸν ὀρίζοντα.

Μέσα στὸ δῶμα τῆς Φραντζέσκας, οἱ παρακόρες της ποὺ δυὸ μερόνυχτα τώρα δὲ γελοῦσαν τὰ κρουσταλλένια γελᾶκια τους, δὲ γέμιζαν τοὺς πλατιοὺς θολωτοὺς διαδρόμους μὲ τὰ κελαϊδήματά τους καὶ τὰ κροταλλίσματα τῶν τακουινῶν τους ἦταν μαζεμένες γύρω ἀπὸ τὴν κυρά τους. Ἄλλες πλέεκανε, ἄλλες κεντούσανε κι' ἄλλες ψευτοράβανε κάτι, μὰ ὅλες ἀναστενάζανε κάθε τόσο, σὰ νὰ βάραινε τὰ παρθεϊκὰ τους στήθεια μιά μεγάλη θλίψη. Μόνο ἡ Σμαραγδὴ, εὐτυχισμένη ποὺ ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ βρισκόταν κοντὰ στὸν ἀρραβωνιαστικὸ της, εἶχε μιὰ λάμψη χαρᾶς στὰ μάτια. Μὰ καὶ κείνη σιωποῦσε, ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὴ θλίψη τῆς κυρᾶς της.

Ἡ Φραντζέσκα, μισοξαπλωμένη στὰ πλούσια σκαλισμένα ἀνάκλιτρό της, μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὴ δεξιὰ παλάμη κυττοῦσε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τὸν ἥλιο ποὺ ἀρχισε νὰ γέρνῃ ἀγάλια—ἀγάλια.

—Τὶ κάνει τὴν καλὴ μου κυρά τόσο βαρύνουμη; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ἕνας βαθὺς στεναγμὸς τρικύμισε τὰ στήθη τῆς Φραντζέσκας, ἡ Σμαραγδὴ.

—Τὸ δειλινὸ! ἀπάντησε ἐκείνη, κλείνοντας γοργὰ τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ προδοθῇ ἀπὸ ἕνα δάκρυ ποὺ θρόμπισε στὰ ματόκλαδά της. Ὑστερα ἀνακάθισε στὸ ἀνάκλιτρο, καὶ γιὰ νὰ δώξῃ τὴς πικρὲς σκέψεις ποὺ τὴν τριγυρίζαν πάντα οἱ ἴδιες, σὰ σμήνος νυχτοπεταλοῦδες, πρόταξε:

—Φέρε μου τὸ βιβλίον. Θὰ σὰς διαβάσω ἀκόμα λίγο, Σμαραγδὴ, πρὶν νάρθῃ τὸ γκρίζο σούρουπο!

Ἡ σκλάβα εὐχαριστημένη ποὺ ἡ κυρά της, θάβρισκε μὴν ἀπασχόληση, ποὺ θὰ τὴν ἀποτραβοῦσε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴ βαρυνουμιά της, κουβάλῃσε μπροστὰ στὸ ἀνάκλιτρο τῆς Φραντζέσκας, ἕνα ἀναλόγιο, ὅπου βρισκόταν ἀνοιγμένο τὸ χρυσόδετο βιβλίο, ποὺ τῆς εἶχε στείλῃ γιὰ δῶρο, φεύγοντας, ὁ Πάολο.

Οἱ παρακόρες παρατήσαν τὶς δουλειές τους, ἦρθαν κοντὰ καὶ κάθισαν ὅλες, σταυροπόδι, τριγύρω της.

Ἡ Φραντζέσκα χαμογελώντας ἕνα ἄχρωμο χαμόγελο, ἐξακολούθησε μὲ τὴ μελωδική της φωνὴ τὸ διάβασμα, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τὸ περασμένο δειλινὸ, φωναχτὰ, γιὰ ν' ἀκούσουν κι' οἱ παρακόρες τῆς τὴν περίφημη ἱστορία τοῦ ἱππότη Λανσελόττου.

«... Τότε ὁ Γαλλεότος τὴν παρακάλεσε καὶ τῆς εἶπε.—Ἀρχόντισσα, λυπηθῆτε τὸν γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ.—Γιατὶ νὰ τὸν λυπηθῶ;—Ἀρχόντισσα, ξέρετε πὼς σὰς ἀγαπᾷ μ' ἕνα

ἑρωτὰ, ποὺ ξεπερνάει κάθε ἑρωτὰ ποὺ στάθηκε πάνω στὴ γῆ. Ἐκανε γιὰ χάριν σας τόσα, ποὺ κανένας ἱππότης ποτὲ δὲ μπόρεσε νὰ κάνῃ γιὰ τὴν κυρά τῶν ὀνείρων του.—Τὸ ξέρω, πὼς ἔκανε γιὰ χάριν μου τόσα πολλά, ποὺ δὲ θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ τὸν ἀμείψω.—Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ ζητοῦσε θὰ ἤμουν ἀπόθυμη νὰ τοῦ τὸ παραχωρήσω, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ἀρνῇθω τίποτα. Αὐτὸς ὅμως δὲ μοῦ ζητᾷ τίποτα. Μὲ κυττάζει μονάχα μὲ τὰ μεγάλα, μελαγχολικὰ του μάτια, ἰμὲ τὰ χεῖλια πικρὰ κλεισμένα, χωρὶς νὰ ἐκφράξῃ καμμιὰ ἐπιθυμία. Τότε ὁ Γαλλεότος εἶπε:—Λυπηθῆτε τὸν, ἀρχόντισσα φανήτε καλὴ μαζί του!—Εἶμαι ἀπόθυμη νὰ τοῦ προσφέρω τὰ πάντα, μὰ ἐκεῖνος δὲ μοῦ ζητᾷ τίποτα...»

Στὸ μέρος αὐτὸ οἱ παρακόρες τῆς Φραντζέσκας ἄρχισαν νὰ γελᾶνε.

—Πολὺ δειλὸς αὐτὸς ὁ ἱππότης Λανσελότος εἶπε ἡ Ντονέλλα.

—Αὐτὴ ἡ ἀρχόντισσα Γκινέβρα, ποὺ καίγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὰ πάντα θαρρῶ πὼς εἶναι σ' ἀλήθεια ἀξιολύπητη πρόσθεσε ἡ Μπιανκαφιόρε.

—Ὁ ἱππότης Λανσελότος πρέπει νὰ τὰν κοιτᾷ, χαχάνισε ἡ Γκαρσέντα.

—Καὶ πὶδ κοιτῇ ἡ Γκινέβρα, ποὺ περίμενε νὰ τῆς ζητήσῃ κάτι καὶ δὲν τὸ πρόσφερε μονάχη της, συνέπερνε ἡ Ἄλντα.

Ἡ Φραντζέσκα ἀμίλητη, μὲ τὰ μάτια θολὰ, κύτταξε τὴ δύση τοῦ ἡλίου.

Ἡ ῥόβιν ἀνταύγεια τοῦ δειλινοῦ ἔπαιζε στὰ ὠχρὰ της χαρακτηριστικὰ καὶ ἔβαζε γύρω ἀπὸ τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά μὴν ἀντιφεγγιὰ σὰ φωτοστέφανο

—Σμαραγδὴ, φέρε ἕνα πυρὸς γιὰ νὰ μάς διαβάσῃ ἡ ἀρχόντισσα πάρα κάτω, εἶπε ἡ Γκαρσέντα.

—Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ δῶ ποῦ θὰ καταλήξουν αὐτοὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ποὺ ὁ ἕνας εἶναι δειλὸς καὶ ἡ ἄλλη ἀναποφάσιστη! συμπλήρωσε ἡ Μπιανκαφιόρε.

Τρία ἑλσφρά χτυπήματα στὴν πόρτα ἔκαναν τὶς παρακόρες νὰ πεταχθοῦν καὶ ν' ἀποτραβηχτοῦνε σὲ μιὰ γωνιά.

Ἡ Φραντζέσκα συνταραγμένη, δὲ βρῆκε ἀμέσως τὴ δύναμη γιὰ νὰ μιλήσῃ.

Στὴν πόρτα τὰ τρία χτυπήματα ξανακούστηκαν, πὶδ ἔλαφρά, πὶδ δειλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ.

Τότε ἡ Φραντζέσκα δείχνοντας μὲ τὸ χέρι της τὴν πόρτα στὴ Σμαραγδὴ, εἶπε.

—Ἀνοίξε. Κι' ὅποιος καὶ νὰ νὰν πέστου, πὼς δὲν μπορῶ νὰ τὸν δεχθῶ.

Ἡ Σμαραγδὴ τὴν κύτταξε βαθεῖα στὰ μάτια μὰ δὲν κουνήθηκε.

—Δὲν σκουσε Σμαραγδὴ; ρώτησε μὲ σιγανή, τρεμάμενη φωνὴ ἡ Φραντζέσκα.

—Ὅποιος καὶ νὰ νὰν; ρώτησε χαμηλόφωνα ἡ Σμαραγδὴ, ἐξακολουθώντας νὰ κυττάζῃ τὴν κυρά της στὰ μάτια.

Ἡ Φραντζέσκα δὲν ἀπάντησε. Κάτω ἀπὸ τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τῆς σκλάβας τῆς ἔνοιωσε τὰ ματοβλέφαρά της νὰ κλείνουν.

Τότε ἡ Σμαραγδὴ, ἔτρεξε στὴν βαρεῖα, δρύϊνη πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε διάπλατα.

Στὸ κατῶφλι διαγράφηκε ἡ σιλουέττα τοῦ Πάολο.

—Μπορῶ νὰ μ' πῶ; ρώτησε ἀποφύγοντας κι' αὐτὸς νὰ κυττάξῃ κατὰματα τὴ σκλάβαν.

—Καλῶς νὰ ὀρίσῃ ὁ ἀρχὼντας Πάολο στὰ δῶματά της ἀρχόντισσάς μου, ἀπάντησε ἡ Σμαραγδὴ κάνοντας μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση.

Μόλις ὁ Πάολο ἔκανε δυὸ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο, οἱ παρακόρες, σὰν κυνηγημένα ἀγριοπερίστερα, ἔτρεξαν νὰ βγοῦν.

Ἡ Σμαραγδὴ, βγαίνοντας τελευταία, εἶπε, σὰ γιὰ νὰ διακαιολογήθῃ.

—Πάω νὰ φροντίσω γιὰ πυρὸς, ἀρχόντισσά μου.

Κι' ἡ βαρεῖα δρύϊνη πόρτα ἔκλεισε τρίζοντας στοὺς ἀρμούς, μ' ἕνα γδοῖπο.

Ἡ Φραντζέσκα, ποὺ εἶχε σηκωθῇ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἄφωνη

μπροστὰ στὸν ἄφωνο Πάολο. Ὑστερα, καταβάλλοντας μιὰ προσπάθεια κατάρθωσε νὰ μιλήσῃ τραυλιστὰ.

—Καλῶς ὥρισε στὰ δωματά μου, ὁ ἀδερφός τοῦ ἀντρός μου!

Ὁ ἥλιος ποὺ πλησίαζε νὰ βουτήξῃ γέμιζε τὸ δωμάτιο μὲ χρυσοκόκκινα ἀντιφεγγίσματα.

Τὰ τραγοῦδια τῶν μεθυσμένων ἑορταστῶν, ἀνέβαιναν κι' ἔμπαιναν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐξαυλωμένα ἀπὸ τὴν ἀπόσταση, σχεδὸν ἀρμονικὰ κι' ἀπὸ τὶς χρυσομένες κορφές τῶν δένδρων, χιλιάδες πουλάκια, στέλνοντας τὸν τελευταῖο τους χαιρετισμὸ στὴ μέρα, γέμιζαν τὸν δειλινὸ ἀγέρα τρίλιες.

Ὁ Πάολο, ὑποκλίθηκε βαθεῖα:

—Σοῦ ζητῶ ταπεινὰ, συγγνώμην, Φραντζέσκα, ποὺ, δυὸ ὀλόκληρα μερόνυχτα, δὲν μπόρεσα νάρθω νὰ σὲ ἰδῶ. Τὸ κουραστικὸ ταξίδι μου, οἱ φριχτὲς ὥρες ποὺ πέρασα μακριὰ ἀπ' ἐπὶ ἀγαποῦσα, μ' εἶχαν ἐξαντλήσει τόσο πολὺ Φραντζέσκα.

Τὰ χεῖλιά της Φραντζέσκας, ποὺ εἶχαν προφέρῃ τόσο σταθερὰ τὴν προσφώνησιν «ἀδερφέ τ' ἀντρός μου», ἄρχισαν νὰ τρέμουν.

Ὁ Τόνος τῆς φωνῆς της, τὰ μετρημένα της λόγια καὶ τὸ δειλινὸ, ἄλλαξαν τὴν ἀπόφασιν, ποὺ εἶχε πάρει, μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνει, νὰ τοῦ φερθῇ ψυχρά.

—Ὑπόφερες πολὺ, μακριὰ ἀπὸ τὸ Ρίμινι, ἀρχὼντας Πάολο; ρώτησε γιὰ νὰ πῇ κάτι.

—Μακριὰ ἀπὸ τὸ Ρίμινι, ὅπου βρίσκεται τὸ φῶς, ποὺ καταιγάζει τὴ ζωὴ μου, μόνο πόνοι καὶ σκοτάδι μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ γιὰ μένα Φραντζέσκα. Οὔτε τὰ βαρεῖα σίδερα τῆς σκλαβιάς μου, οὔτε οἱ κίνδυνοι, οὔτε ἡ ἀρρώστεια μου θὰ μπορούσαν νὰ μὲ κάνουν νὰ ὑποφέρω, ἂν δὲν μοῦλειπε τὸ φῶς τῶν ματιῶν σου, τὸ ἀντίσμα τοῦ χαμογέλίου σου, ἡ ἀγγελικὴ μουσικὴ τῆς μιλιᾶς σου, Φραντζέσκα.

—Μὴ μιλάς ἔτσι Πάολο. Κάθε λόγος σου βρῖσκε ἀπόηχο μέσ' στὴν καρδιά μου καὶ δὲν εἶναι ἀντάξιο οὔτε τῆς γεννιᾶς σου, οὔτε τῆς γεννιᾶς μου νὰ προδώσωμε, ἐγὼ τὸν ὄρκο ποὺ ἔδωσα καὶ σὺ τὴν πίστη ποὺ χρωστᾷς στὸν ἀδερφός σου!

—Δυὸ ὀλόκληρα μερόνυχτα, Φραντζέσκα, προσπάθησα νὰ σκλαβώσω μὲ τὶς ἀλυσίδες τοῦ καθήκοντος τὴν καρδιά μου. Δὲν μπόρεσα. Ὅταν δυὸ καρδιές εἶναι δεμένες μὲ τὶς λουλουδιένιες γιρλάντες τοῦ ἑρωτᾶ, δὲν μποροῦν ν' ἀνεχθοῦν ἀλυσίδες. Μίλησα στὴν καρδιά μου, ὅλα τὰ λόγια γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὸ καθήκον, ποὺ θάβρισκες νὰ τῆς πῆς Φραντζέσκα. Δὲ μ' ἄκουσε. Δὲ μπορούσε νὰ μὲ ἀκούσῃ. Καρδιοχτυποῦσε μὲ τὸ γοργόν ἐρωτικὸ ρυθμὸ. Πάλαψα δυὸ μερόνυχτα νὰ δώσω ἄλλο ρυθμὸ στὰ καρδιοχτύπια μου. Δὲν τὸ κατάρθωσα. Πὼς μπόρεσες νὰ τὸ κατορθώσῃς ἐσύ, Φραντζέσκα.

Κι' ἐγὼ εἶμαι νικημένη, Πάολο. Ἵσως ὅμως ἐπειδὴ δὲν ὑπέφερα, τὰ ὅσα ὑπέφερες ἐσύ στὴ σκλαβιά σου, βρῖσκω ἀκόμη τὴ δύναμιν ν' ἀντιστέκωμαι.

Πῆρε μιὰ βαθεῖα ἀνάσα γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ ἕνα στεναγμὸ νὰ διαψέσῃ τὰ λόγια της κι' ἐξακολούθησε:

—Δὲν εἴμαστε φταίχτες γιὰ τὸν ἑρωτὰ μας Πάολο. Μᾶς ἔφθσαν νὰ πιστέψωμε πὼς εἴμαστε προσρισμένοι, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Μᾶς ἔφθσαν ν' ἀνοίξουμε τὶς καρδιές μας, ὅπως ἀνοίγουν τὰ μπουμπουκία στὸ χλιαρὸ ἀνοιξιὰτικο ἀγέρακι, κι' ὅμως μᾶς περίμενε ἡ βαρυχειμωνιά. Δὲ φταίμε ποὺ ἀγαπηθήκαμε, θὰ φταίεωμε ὅμως ἂν ζητήσωμε τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἑρωτᾶ μας σ' ἕνοχο ἀγκάλιασμα. Μποροῦμε ν' ἀγαπιώμαστε καὶ νὰ ὑποφέρωμε. Δὲν ἔχομε ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσωμε τὴν παραμικρὴ χαρὰ ἀπὸ τὸν ἑρωτὰ μας.

Σώπαε. Ἔτσι ποὺ στεκόταν ὀρθὴ ἀπέναντί του, κόντρα στὸ χρυσὸ φῶς τῆς φύσης, δὲν κατάρθωσε νὰ διακρίνῃ τὴ σύσπαση τῶν χαρακτηριστικῶν της.

ΓΙΩΡΓΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΝ

Προτού έγκατασταθώ μονίμως στην γενέτειρά μου ως γιατρός είχα υπηρετήσει σ' ένα υπερωκεάνειο. Σε κάποιο ταξίδι γνώρισα ένα συμπαθητικό ζευγάρι. Κι' οι δύο τους παρά τα άσπρα τους μαλλιά, είχαν ξυπνα νεανικά ά- κόμη πρόσωπα, πράγμα που μου κίνησε την περιέργεια.

Ίδου τι μου διηγήθηκε σχετικά ο σύζυγος.

—Ήμουν τότε 22 ετών. Μόλις είχα τελειώσει την στρα- τιωτική μου θητεία και είχα άρχισει να μελετώ για να πάρω το δίπλωμά μου της νομικής.

Τότε γνώρισα την Μαριάν, με την μητέρα της κ. ντε Σου- λιάκ στο σπίτι του εξαδέλφου μου, και τόσο μου άρεσε ή νέα ώστε την συμπάθησα άμέσως. Έκείνη, κάθε φορά που της μιλούσα μου άπαντούσε με μονοσύλλαβα και μία φορά μο- ναχά την είδα να γελάει, ενώ διάβαζε με την εξαδέλφη μου κάτι χειρόγραφα. Ποτέ μου άλλο ε Φαινότανε σαν μισάν- θρωπη. Τέλος έφυγαν για τον πύργο τους.

Η εξαδέλφη μου με πληροφόρησε ότι ήταν όρφανή κι' εί- χε κληρονομήσει μεγάλη περιουσία. Κι' ότι, αν ήθελα να την ξαναδώ, θα μπορούσα να πάω τον Ίούλιο στο κτήμα τ' υς που ήταν κοντά στον πύργο της σιωπηλής ολόμορφης.

Ανυπομονούσα τότε θάρρηθ ό Ιούλιος κι' έτρεξα στην Ελλάδα της εξαδέλφης μου και ξαναείδα την Μαριάν. Της μίλησα της εί- πα το αίσθημά μου, κι' εκείνη μ' άκουγε τρομαγμένη. Την παρεκά- λεσα να συναντηθούμε σε κάποιο συγγενικό ή φιλικό της σπίτι κι' αυτή μου έδηλωσε ότι δεν είχε ούτε φίλο, ούτε συγγενή, άλλ' ή- ταν έρημη.

—Παρντόν Ι διώρθωσε έπειτα έχω την μητέρα μου.

Δέν δέχτηκε να ξανασυναντη- θούμε και μάταια παραφύλαγα να την συναντήσω στον περίπατο. Στόν πύργο της στάθηκε άδύνατο να την βρω μόναχη. Έκατάλαβα ότι την έπιτηρούσαν και την έφύ- λαγαν, ότι την είχαν σχεδόν σαν φυλακισμένη κι' αυτό με έξέπλη- ξε τρομερά. Όπως έμαθα ό πα- τέρας της είχε πεθάνει πρό δύο ετών από συγκοπή κι' ή γυναίκα με την κόρη του είχαν άποσυρθή σ' εκείνο τον πύργο, όπου ζού- σαν άκόμη άπομονωμένες. Ή εξα- δέλφη μου δέν μπορούσε να μου έξηγήση την αίτία αυτής της πα- ράδοξης άπομονώσεως.

Όσάόσο έπρεπε να έχω μια νυκτερινή συνάντηση με την Μα- ριάν κατά την οποία θα μπορού- σαμε να μιλήσουμε ήσυχα και να έξηγηθούμε.

Αφού όμως εκείνη δέν μπορούσε να έρθη προς έμένα έ- πρεπε να πάω έγώ σ' αυτήν.

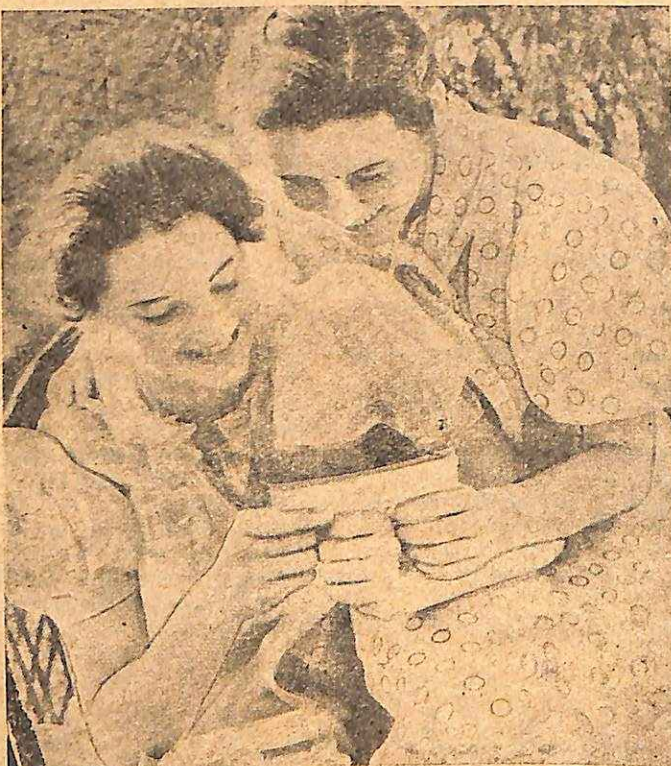
Μιά μέρα που ήταν στον κήπο τους και ήκουεβερνάντα της την άφησε για μια στιγμή, έγώ που παραμόνευα, βγήκα από την κρυψώνα μου και προχωρώντας λίγο, πέταξα στην Μα- ριάν ένα σημείωμά μου που είχα από μέρες έτοιμο και στο όποιο της έγραφα ότι είχα πάρει την άπόφαση να της κάνω μια νυκτερινή έπίσκεψη. Όταν είδα ότι πήρε το σημείωμα, έσπευσα κι' έφυγα.

Τα μεσάνυχτα πήδησα τηνμάνδρα σαν κλέφτης, έσκαρφέ- λωσα στο παράθυρο και μπήκα στο δωμάτιό της.

—Σείς Ι ψιθύρισε κάτωχρη ή Μαριάν. Τολμήσατε ναρθετε ως έδω ;.

—Όπως βλέπετε, είπα, αισθάνομαι πώς μέσα σ' αυτό το σπίτι υπάρχει κάποιο μυστικό που σας βαρύνει... Μην το άρνιώςασατε. Πρέπει να μου το έμπιστευθήτε άμέσως και θα δήτε ότι σε λίγο θα είμαστε και οι δύο μας ευ- τυχησμένοι...

Όλα αυτά θα τα είχα πη φαίνεται με πολλήν πειθώ,για-

τι εκείνη βιάστηκε να μου άπαντήσει.

—Ναι... ναι... Θα σας μιλήσω .. Πρέπει να τα μάθετε... Δέν μπόρεσε όμως να πη περισσότερα. Ή πόρτα του- δωματίου άνοιξε ξαφνικά και παρουσιάστηκε ή κυρία ντε Σουλιάκ.

Ή πρώτη μου σκέψη ήταν ότι μητέρα και κόρη ήταν συνεννοημένες για να με συλλάβη ή πρώτη έτοι στα πράσα μέσα στο δωμάτιο της κόρης της, πράγμα που θα είχε άρι- σμένες συνέπειες για μένα.

—Κύριε ντε Λιασάν, είπε ή κ. ντε Σουλιάκ, διαλέγετε πολυ περίεργα τις ώρες για να κάνετε την έπίσκεψή σας σε μια νέα κόρη.

—Κυρία, της άπάντησα, δέν είμαι παιδι και ξέρω να έκ- τελέσω τις υποχρεώσεις μου. Λαμβάνω την τιμήν ντ' σας ζητήσω το χέρι της Μαριάν.

Δέν εινε ούτε το κατάλληλο μέρος, ούτε ή κατάλληλη ώρα για να μου κάνετε μια τέτοια πρόταση. Σας παρακα- λώ πρώτα, πρώτα, να φύγετε. Θα συνεχίσουμε άλλην ώρα αυτή τη συζήτηση.

Από την στιγμή που είχε φτάσει ή μητέρα της, ή Μαριάν είχε άπομακρυνθί από κοντά μου και στηρίχθηκε στον τοίχο με μίαν έκφραση τρόμου που μου έκανε μεγάλην εντύπωση.

Κατάλαβα τι φοβόταν και δο- κίμασα να πάρω όλη την ευθύ- νη πάνω μου.

—Προτού φύγω κυρία, είπα στην μητέρα της, θα ήθελα να μου δώσετε τον λόγο σας πώς δέν θα τιμωρήσετε καθόλου την Μαριάν για ό,τι έγινε, αφού άλ- λως τε μόνον έγώ είμαι ό φταί- χτης...

—Άρχισε ή προστασία βλέ- πω, με έρωνεύτηκε ή κ. ντε Σου- λιάκ. Θα φύγετε κύριε ή θα φωνάξε.

—Δέν φοβούμαι το σκάνδαλο, είπα άπλά.

—Ένα βλέμμα εκείνης π' άγα- πούσα μου έδωσε να καταλάβω ότι έκανα πάρα πολυ καλά που χασομερούσα την αναχώρησή μου. Φαινόταν τώρα λιγώτερο τρομαγμένη.

Αφού σκέφτηκε λίγο ή μητέ- ρα της, μου είπε :

—Έστω κύριε Ι Ίδου το κλει- δι του δωματίου. Θα το άφήσω μέσα από την πόρτα. Θα θέλα- τε ίσως να μιλήσετε στην Μα- ριάν πράγμα που αν ίσως δέν σας έπιτρέψω, θα θελήσετε να μάς έκτρέσετε.Θα σας άφήσω λοιπόν μόνους για λίγο,θα μου υποσχεθήτε όμως πώς δέν θα φύγετε από τον πύργο, χωρίς να με δήτε...

—Σας το υπόσχομαι κυρία.

—Θα σας περιμένω κάτω στο σαλόνι. Μην άργήσετε πε- ρισσότερο από πέντε λεπτά.

Μόλις είχε φύγει ή κ. ντε Σουλιάκ, όταν ή Μαριάν έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά μου.

—Δέν έχωμε καιρό να χάνουμε, μου είπε. Άκούστε με καλά. Ξέρετε πώς πρό δύο ετών ό πατέρας μου πέθανε έδω και ότι ή νεκροψία άπόδειξε ότι το κακό έγινε από συγ- κοπή.

—Ναι. Το ξέρω, είπα.

—Αϊ λοιπόν, είχε γίνει λάθος στην διάγνωση. Ό πατέρας μου δηλητηριάστηκε από την τρομερή αυτή γυναίκα. Προτού άφήσει την τελευταία του πνοή, μπόρεσε να γράψη την ά- λήθεια σ' ένα χαρτάκι, το όποιο έχω τώρα έγώ στα χέρια μου. Είμαι ή μόνη μου σωτηρία αυτό το χαρτάκι, γιατί αν δέν το είχα, δέν θα ζούσα πιά. Ή μητέρα μου ξέρει πώς το έχω. Μ' έχει κλεισμένην έδω και με παρακολουθεί γιατί φο-

βάται μήπως πάω και το δώσω στην άστυνομία.

Θάσας το δώσω αυτό το χαρτάκι. Φροντίστε να ένεργή- σετε, να με έλευθερώσετε...

Ή Μαριάν άνοιξε το μενταγιόν που φορούσε στο λαιμό της και παίρνοντας ένα χαρτάκι που είχε κρύψει εκεί μέσα, μου το έδωσε. Το ξεδίπλωσα και διάβασα :

«Ή γυναίκα μου με έδηλητηρίασε. Ντε Σουλιάκ».

Ύστερα ή Μαριάν μ' έσπρωξε προς τον διάδρομο και άκουσα ή κλειδώνη την πόρτα της από μέσα.

Όταν έφτασα κάτω στο σαλόνι, ή κυρία ντε Σουλιάκ με άποδέχτηκε μ' ένα θλιβερό χαμόγελο.

—Οι συγκινήσεις φέρνουν πείνα, μου είπε.

Σας έτοιμασα ένα έλαφρό γεύμα. Έχω να σας μιλήσω, ξέρετε...

—Σας άκούω, είπα ψυχρά.

—Καθήστε... Ώραία... Λίγο ζαμπόν;.. Φάτε... Είμαι στε- ναχωρημένη που θα σας λυπήσω, όμως το καθήκον μου με άποχρεώνει να σας έλδοποιήσω...

Ή γαλήνη της με άνησυχούσε. Τι πράγμα θα μου έλε- γε που θα με λυπώσε ;

—Δέν θ' άγνοητε, συνέχισε εκείνη, γιατί είχα φέρει το χειμώνα την κόρη μου στο Παρίσι. Λόγοι υγείας κύριε... Ή Μαριάν κύριε είμαι τρελλή... Και δυστυχώς άθεράπευτη... Σε λίγον καιρό θα φτάση στο τελευταίο στάδιο της άρρώστειας της... Και τότε θ' άναγκαστώ να την κλείσω σε κλινική.

Λέγοντας αυτά ή κ. ντε Σουλιάκ σκούπισε δυό δάκρυα.

Όστε έτσι λοιπόν, σκέφθηκα, ύστερα απ' αυτήν την ά- πίστευτη άποκάλυψη που άκουσα. Ή Μαριάν ήταν τρελλή. Και δέν μπορούσε παρα όλη ή Ιστορία που μου είχε πη, να ήταν γέννημα της τρέλλας της.

—Κατάλαβαίνετε λοιπόν, συνέχισε ή συνομιλήτριά μου, πώς μ' αυτές τις συνθήκες, δέν μπορώ να σας άπαντήσω κα- ταφατικά στην πρότασή σας να την παντρευθήτε. Δέν μπορώ βέβαια να σας πάρω στο λαιμό μου, δίνοντάς σας μια γυ- ναίκα που σε λίγο καιρό θα είναι τελείως τρελλή. Έξ άλ- λου αν άμφιβάλλετε για την τρέλλα της, είναι εύκολώτατο να το δήτε και μόνος σας. Μιλήστε της για τον πατέρα της. Είναι το εύπαθές σημείο της αυτό. Θα καθήση να σας διη- γηθώ ένα σωρό φαταστικές Ιστορίες.

Κούνησα το κεφάλι μου έπιβεβαιωτικά.

—Α, σας μίλησε λοιπόν κι' όλας ;... Ώραία. Θα σας έδειξε βέβαια τότε κι' ένα χαρτάκι το όποιο ένω έχει γράψει μόνη της, λέγει ότι είναι γραμμένο από τον πατέρα της.

Λέγοντας αυτά έβγαλε και μου έδωσε ένα χαρτί.

—Ίδου, μου είπε Παραβάλετε τον χαρακτήρα.

Τό πήρα και διάβασα. Ήταν ένα γράμμα της Μαριάν που είχε στείλει στην μητέρα της όταν εκείνη έλειπε σε κά- ποιο γειτονικό γειτονικό χωριό. Διαπίστωνα χωρίς καμμία δυσκολία ότι το χαρτάκι που μου είχε δώσει ή Μαριάν κα- θώς και το γράμμα αυτό, ήταν γραμμένα από το ίδιο χέρι.

Την στιγμή αυτή άκούστηκε ένα δυνατό γέλοιο. Στράφη- κα. Μέσα στο σαλόνι είχε μπη ή Μαριάν με άγριεμένα τα μάτια της και κάνοντας άγριες χειρονομίες.

—Αϊ Αϊ Φώναζε. Νά, οι δύο σύνενοχοι γιορτάζουν την νίκη τους.

Ό κύριος κατάφερε να κερδίση την έμπιστοσύνη μου και

μου πήρε το χαρτάκι εκείνο για να το δώση στην δολοφόνο του πατέρα μου.

Καθένας θα μπορούσε να το πιστέψη αυτό όταν με έβλε- πε να κάθωμαι ήσυχα άπέναντι στην κυρία ντε Σουλιάκ και να μιλώ μαζί της. Μά δέν μπόρεσα να δεχτώ αυτήν την κατηγορία.

—Μη με πιστεύετε Ικανόν, της φώναξα, για μια τέτοια κακοήθεια.

Ό τόνος μου θα την έπεισε φαίνεται άμέσως, γιατί βά- ζοντας το χέρι της στο μέτωπό της, μου είπε :

—Σας ζητώ συγγνώμη κύριε. Δέν ξέρω πιά τι να πώ...

Όλες αυτές οι συγκινήσεις με είχαν καταταράξει. Άνά- πνεα δύσκολα. Ό λαιμός μου είχε ξεραθώ. Πάνω στο τρα- πέζι ή κ. ντε Σουλιάκ μου είχε φέρει ένα φλυντζάνι με τσάι. Τό πήρα. Μά πριν προφτάσω να το βάλω στο στόμα μου, ή Μαριάν, άφησε μια φωνή :

—Ζάκ Ι Μην το πίνετε Ι

Στάθηκα έκπληκτος.

—Μπορεί να είναι δηλητηριασμένο, πρόσθεσε εκείνη.

Πώς δέν τρελλάθηκα αυτή τη στιγμή.

Τι έπρεπε να πιστέψω; την μητέρα, που ή γαλήνη της έ- δειχνε μίαν ήσυχη συνείδηση, ή την κόρη που κατηγορούσε; Έπρεπε να πιστέψω πώς ή κ. ντε Σουλιάκ ήταν έγκλημα- τίας, ή πώς ή Μαριάν ήταν τρελλή ;

Μια ιδέα μου ήρθε ξαφνικά που μ' έβγαλε από την δύ- σκολη αυτή θέση και με βοήθησε να άνακαλύψω την αλή- θεια. Πήρα από το χέρι την κ. ντε Σουλιάκ που άντιστεκό- ταν και την πήγα κοντά στο τραπέζι. Εκεί δίνοντάς της το φλυντζάνι του τσαγιού που είχε έτοιμάσει για μένα, την διέταξα να το πιη.

Έκείνη μου έρριξε μια τρομερή ματιά κι' άφού δίστασε λίγο, σήκωσε το φλυντζάνι και τό ήπιε μονορούφι.

—Αν και έτρεμε, χαμογέλασε. Ύστερα είπε :

—Έπαιξα. Έχασα!

Ένα λεπτό άργότερα ή μητέρα της Μαριάν, έπεφτε νε- κρή χάμω στο πάταμα...

Τό πρωί οι ύπηρετές του πύργου βρήκαν το πτώμα της κ. ντε Σουλιάκ στο πάτωμα του σαλονιού. Ό θάνατός της άποδόθηκε σε συγκοπή της καρδιάς. Ποιος θα μπορούσε να υποψιαστή το δράμα που είχε γίνει λίγες ώρες πριν ; Ή Μαριάν μου άποκάλυψε κατόπιν ότι ή νεκρή δέν ήταν μητέ- ρα της, αλλά μητριά της. Ό σκοπός της ήταν να καταφέ- ρη να βγάλη τρελλή την Μαριάν, την όποιαν ό πατέρας της πεθαίνοντας δηλητηριασμένος από την δεύτερη γυναίκα του, την είχε κάνει γενική κληρονόμη της μεγάλης του περιου- σίας. Όσο για το γράμμα της Μαριάν που μου είχε δείξει ή κ. ντε Σουλιάκ, ήταν ψεύτικο και τό είχε φτιάξει μόνη της μιμούμενη τον χαρακτήρα του άνδρος της γιατί ήθελε μ' αυτό ν' άποδεικνύη όταν τύχαινε περίπτωση—όπως σ' έμένα—ότι τό σημείωμα του κ. ντε Σουλιάκ τό είχε γράψει μόνη της ή Μαριάν.

Έξη μήνες άργότερα παντρεύομαι την Μαριάν και βάλ- θηκα να την κάνω να ξεχάση όλα αυτά τα περιστατικά που πραγματικά λίγο άκόμη θα την τρέλαιναν...

ZAN KERY

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Πανηγυρικόν—Πολυσέλιδον—Καλλιτεχνικόν

Με το θαυμάσιον μυθιστόρημα του ΖΕΒΑΖΟ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Και το μουσικό κομμάτι

ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΤΙΠΟΤΑ, ΜΑ ΕΧΕΙΣ ΚΑΤΙ

ΤΑΓΚΟ

Τη μεγάλη επιτυχία της σαιζόν.

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Μια σιωπή, δμοια με κείνην που γίνεται πριν από τη μπόρα, βάρυνε πάνω στο ακροατήριο μόλις μισάνοιξε η πόρτα των ενορκών. Ο δικαστής ανασήκωσε το κεφάλι, ο δικηγόρος σηκώθηκε όρθιος; κι' ο εισαγγελέυς δέν μπόρεσε να κρύψει τη νευρική του. Μονάχα ο κατηγορούμενος Κέντουκου Κίντ έμεινε άτάραχος.

Από τόν πάγκο του, στην τελευταία σειρά, ο "Έντι Πέλ περιέμενε, με καρδιοχτύπι, ν' ακούση την καταδικαστική απόφαση: "Ο θάνατος του Κίντ ήταν γι' αυτόν ή ήσυχία. Άλλοιωτικά... "Ο Κίντ δέν μπορούσε τώρα να ξέρη, πώς ο "Έντι Πέλ είχε ανακαλύψει τό καταφύγιό του και τόν πρόδωσε. "Αν τόν άθώωναν και γύριζε πίσω, στη συμμορία του, ίσως να τό μάθαινε μια μέρα... άν όμως τόν καθίζαν στην ηλεκτρική πολυθρόνα, τέλειωναν όλα. "Έτσι ο "Έντι Πέλ έλεγε από μέσα του :

—Φτάνει να τόν καταδικάσουν!...

Ο πρόεδρος των ενορκών μπήκε στην αίθουσα. "Ολοι σηκώθηκαν όρθιοι. "Ο "Έντι μισσηλώθηκε κι' αυτός προφυλακτικά, γιατί προτιμούσε να μη τόν δη κανέναν και προπάντων ο Κίντ. Μετάνοιωνε τώρα που ήρθε στη δίκη, αλλά τόν έσερνε εκεί μια δύναμη υπεράνθρωπη.

Ο πρόεδρος μιλούσε, κυττάζοντας κατάματα τόν δικαστή. Ξαφνικά ο Κίντ πετάχτηκε όρθιος κι' ο "Έντι χονογάλασε σατανικά βλέποντάς τον να κιτρινίζει. Ο ή λίθος! Δέν την περίμενε την καταδίκη του, γιατί δέν είχε πάρει δ πλο μαζί του αυτός κι' είχε προστάξει να μη πυροβολήσουν. "Ωστόσο είχε σκοτώσει τόν νυκτοφύλακα σέ κείνη την διάρρηξη. Κι' ο νόμος τόν θεωρήσε κι' αυτόν ένοχο, όσο και τόν Λέφτυ Φλίντ που πυροβόλησε. "Ο Φλίντ όμως, που τόν πιάσανε πρώτο, δέν μίλησε και ποτέ δέν θα μάθαιναν την κρυφή να του Κίντ άν ο "Έντι Πέλ δέν έλεγε κρυφά δυό λογάκια στο πρόθυμο αὐτί ένδός αστυνομικού της συνοικίας του. Κι' έκτός από τά τριάκοντα άργύρια, αὐτή ή προδοσία τούδωσε και τη χαρά να έκδικηθί.

Τά λόγια του δικαστοῦ ήτανε παγερά, ο οίκτος όμως φαινότανε στόν τόνο της φωνής του. "Ο κατηγορούμενος ήτανε τόσο νέος κι' ήτανε θλιβερό ν' ακούση την καταδίκη του σέ θάνατο! Κάποιος στέναξε βαρεία μέσα στην αίθουσα κι' οί ψίθυροι του άκροατηρίου έγιναν ζωηρότεροι. Κατόπι ακούστηκαν οί λυγμοί, τά ούρλιάματα, μιάς νεαρής γυναίκας μέ ολόξανθα μπουκλωμένα μαλλιά: ήταν ή άρραβωνιαστιά του Κέντουκου Κίντ.

Γρήγορα τέλειωσαν όλα.

Τότε ο Κέντουκου Κίντ στράφηκε αποφασιστικά—όχι πρὸς τόν δικηγόρο του, ούτε πρὸς την άρραβωνιαστική του—αλλά, πάνω από τό πλήθος, πρὸς τόν "Έντι Πέλ και βύθισε τό γαλανό και ψυχρό του βλέμμα μέσα στα μάτια του προδότη. Τό χαμόγελο πάγωσε πάνω στα χείλη του "Έντι.

Τά πόδια του λυγίζουν όταν, φεύγοντας από την αίθουσα βγήκε στο δρόμο. Γιατί νά τόν κυτάξει αυτόν ο Κίντ μετά την έκδοση της απόφασης; Ούτε μια φορά δέν είχε γυρίσει πρὸς τό μέρος του ως τη στιγμή εκείνη.

Ο "Έντι σφούγγισε τόν ιδρώτα που μούσκεψε τούς κροτάφους και τις πλάμες του Μάδε βαριέσαι! Ποιός μπορούσε να τόν κατηγορήσει για την προδοσία; "Έτυχε κι' έπεσε πάνω του ή ματιά του Κίντ. "Ήξερε τι έπρεπε να κάνει τώρα αυτός: να μην αλλάξει τρόπους, να εξακολουθήσει να ζή όπως και πριν, να σχετίζεται με τη συμμορία στο υποπομπάρο του Μίκη Μάκ Τζή.

Πήγε και δέπνησε σ' ένα ταπεινό εστιατόριο, κατόπι ανέφθηκε στο φωτεινό δωμάτιο, που κρατούσε στο σπίτι της Κας Φρίντλεϋ και ρίχτηκε στο κρεβάτι. Νύχτες ολόκληρες είχε να κλείσει μάτι. Τώρα όμως, οί τελευταίες λέξεις των ενορκών

των του ξαλάφρωσαν την καρδιά.

Τόν μισούσε τόν Κέντουκου Κίντ μ' δλη του την καρδιά. Πρώτα απ' όλα γιατί δέν τόν είχε εμπιστοσύνη, κατόπι γιατί τόν αγαπούσαν όλοι και τόν έκτιμούσαν γιατί ήτανε δικαίος και κρατούσε πάντα τό λόγο του. Τόν ζήλευε κιόλας για τη φήμη του και πρὸ πάντων για την άρραβωνιαστική του.

Μ' ένα στεναγμό γεμάτο ευχαρίστηση ο "Έντι έκλεισε τά μάτια κι' αποκοιμήθηκε, ως τη στιγμή που μια παράξενη πομπή από φαντάσματα τάρaxe τό μυαλό του. "Ήταν όλοι προδότες, καιαδότες. Πρώτος έρχότανε ο Τόμ ο "Ιρλανδός που τόν βρίκανε με τό λαϊκό κομμένο μια έβδομάδα ύστερα από την προδοσία του. Κατόπι ο Τζώρτζ Βάρτ, που μια άδέσποτη σφαίρα του θρυμάτισε τό κρανίο. "Υστερα ή Τζούλια, πού...

"Έξω στο διάδρομο, ακούστηκε τό κουδούνισμα του τηλεφώνου. Αὐτόν ζητούσαν. Πεταχτηκε κι' έτρεξε άμέσως, τρομαγμένος. "Ήταν ο Μίκη Μάκ Τζή. Ποτέ άλλοτε δέν του είχε τηλεφωνήσει ο Μίκη...

—Τι τρέχει; ρώτησε προσπαθώντας να συγκρατήσει την ταραχή του.

—"Έχω μια παραγγελία για σενα, αποκρίθηκε ο κάπελας, από μέρος του φίλου μας.

—Του φίλου μας; επανάλαβε ο "Έντι νοιώθοντας τό μέτωπό του να μουσκεύεται από τόν ιδρώτα της αγωνίας.

—Ακριβώς, από μέρους του φίλου μας. "Από κει έρχομαι. Θέλει να σου μιλήσει, "Έντι. Νά πάς άμέσως... Θά σε πιάσουν χωρίς δυσκολία, τά κανόνισα, έννοια σου.

"Όταν, ύστερα από λίγη ώρα, ο "Έντι πλησίαζε στο κελί του Κίντ, πριν ακόμη τόν ιδεί, άκουσε τό γνώριμο σφύριγμα του. Αυτό τό σφύριγμα του Κίντ θά μπορούσε να τό αναγνωρίσει σ' όλο τόν κόσμο. "Ήταν ολόκαθαρο μαζί και θλιμμένο. Και πάντα σχεδόν σιγανοσφύριζε μια ρομάντζα που είχε μάθει στο Τεξάς: «Παλιά μου αγάπη».

Ο Πέλ τόν βρήκε άκουμπισμένο στα κάγκελα της πόρτας του. "Ο Κίντ σιωπηλός τόν κύτταζε και χαμογελούσε. Θεέ μου, τί δύσκολο πού ήτανε να βαστάξει τό φιλικό κείνο βλέμμα δίχως να ταραχτεί! "Αγανακτισμένος με τόν έαυτό του ο "Έντι έννοιωσε έναν παγωμένο ιδρώτα να τόν λούζει σύγκορμο.

—Περίμενες κανένα, Κίντ; ρώτησε.

—Ναί, σέ περίμενα, αποκρίθηκε ο κατάδικος.

Ο "Έντι κοκκίνισε. Πρέπει να ήτανε βέβαιος εκείνος για τόν έαυτό του, για τη δύναμή του, βέβαιος πώς θα τόν υπάκουαν. "Ίσως να μην έκανε καλά που έτρεξε, έτσι, στη στιγμή σαν τό σκυλί που νοιώθει τόν έαυτό του φταίχτη.

—Ναί, είπες, με είδοποίησε ο Μίκη. "Αν μπορώ να σου φανώ χρήσιμος σέ τίποτε, Κίντ... Πιστεύω να κάνης άνακοπή.

—Θά κάνω, φυσικά, μά δε βαριέσαι... δέν έλπίζω τίποτε. "Ό,τι και να γίνει όμως, πρέπει να τιμωρηθί ο προδότης.

Ο "Έντι χρειάστηκε όλη του τη δύναμη για να πη:

—Ναί, ξέρουμε όλοι, πώς κάποιος σέ πούλησε κι' ο Λέφτυ Φλίντ σ' αποτέλειωσε με τις όμολογίες πούκανε.

—Τι να σου κάνη ο Λέφτυ ο φουκαράς... Θά πληρώσει κι' αυτός άκριβά. Δέν με πούλησε όμως αυτός. "Αλήθεια μήπως ξέρης εσύ ποιός τόκανε. "Έντι; "Έχω όυψίες μόνον εξακολουθήσε ο Κίντ μά αυτό μοῦ φτίνει για να έκδικηθί.

—Δέν μπορείς μονάχα με όυψίες να ξεπαστρέψεις έναν άνθρωπο φώναξε σχεδόν δυνατά ο προδότης.

—Δέν θα «ξεπαστρέψω» κανένα, "Έντι, και θα έκδικηθί μόνος μου. Θ' αφήσω τόν ένοχο έλεύθερο ένα μήνα και μια μέρα—τόσο μοῦ μένει να ζήσω—και ύστερα...

Ο "Έντι ανατρίχισε. "Ένα μήνα και μια μέρα! Θυμήθηκε τά λόγια του δικαστοῦ, λίγες ώρες πριν. "Ο Κέντουκου

Κίντ έγυρε πρὸς τό μέρος του και, με τόνο έμπιστευτικό, ψθύρισε: «Έντι, τούς πιστεύεις τούς βρυκολάκους;

Αὐτή ή έρώτηση πάγωσε τόν "Έντι. "Αμέσως όμως θυμωσε με την ήλιθιότητά του.

—Τρελλάθηκες, είπες, να με ρωτᾷς άν πιστεύω τά φαντάσματα; Τι θέλεις να πής;

—Εἰν' εύκολο να καταλάβης; μόλις πεθάνω γώ, ο παληάνθρωπος που μ' έφαγε θα βρεθί με παράξενη συντροφιά. Θ' άντικρύση κάτι που θα τόν φάη κι' αυτόν. Θαρρῶ πώς ξέρω ποιός είναι, "Έντι... Οί άνθρωποι μας θα τόν ξεπαστρεуαν μ' ευχαρίστηση, αλλά γώ, βλέπεις, θέλω να τόν παιδέψω μόνος μου. "Η μοίρα του είναι πολύ χειρότερη απ' τη δική μου. Τά μάτια του Κίντ πετούσαν φλόγες καθώς σπνέχιζε: "Όσον καιρό μπορέσει να ζήσει, είναι «κάτι» που θα τόν κυνηγά όπου κι' άν πάη. Θά τόν πλησιάσει όλο και περισσότερο, θα τόν σφίγγη, θα τόν τρελλάνη και στο τέλος θα τόν άποτελειώσει, με τόν πιο φρικτό τρόπο.

"Εκείνη τη στιγμή ο φύλακας έγνεψε πώς ή ώρα πέρασε, κι' έτσι τό μαρτύριο του "Έντι πήρε τέλος. Βγήκε στο δρόμο κι' άνάσανε βαθείά, τά πόδια του τρέμανε. "Ωστε «ήξερε» ο Κίντ! Νά μίλησε άραγε και στους άλλους, στόν Μίκη; Θά τό καταλάβαινε από τόν τρόπο τους, όταν σέ λίγο θα πηγαινε στο μπάρ.

Βρήκε όλη τη συμμορία στο κρυφό διαμέρισμα του μπάρ. Τόν δέχτηκαν όπως πάντα, μ' έμπιστοσύνη, κι' αυτό τόν καθούχασε. Αισθανότανε τόν έαυτό του ασφαλισμένο πιά. "Όσο για τά φαντάσματα και τις φοβέρες του Κίντ τάγραφε στα παλάτα του τά παπούτσια. "Όταν γύρισε ήσυχος στο δωμάτιό του πήρε τα 1.200 δολάρια από την άμοιβή που πήρε για την προδοσία, ξεβιδωσε τό μπρούντζινο καντηλέρι του και τάκρυψε μετά στόν κούφιο κύλινδρο. Κράτησε μόνο λίγα λεφτά επάνω του, όσο για να ψευτοζή...

Πέρασαν οί μέρες χωρίς τίποτε να τού συμβή του "Έντι, κι' έπιτέλους ήρθε κι' ή μοιραία νύχτα που θα γινότανε ή έκτέλεση του Κίντ, στίς ενέκαήμες. Για να μη τόν υποψιαστούν ο "Έντι πήγε στο μπάρ του Μίκη όπου ήξερε πώς θα θά ήτανε μαζεμένη ολόκληρη ή συμμορία. "Ολοι τους είχαν ύψος πένθιμο, όπως όταν άγρυπνούνε ένα νεκρό.

—"Η Μαρία πήγε να τόν ιδεί για στερνή φορά και δέν την άφησαν, είπες ο Μίκη θλιβερός. Και όμως είναι άρραβωνιαστικά του. Αῦριο, της είπαν, θα της δώσουνε τό πτώμα.

"Έντεκα παρά είκοσι. "Έντεκα, "Έντεκα και τέταρτο. Κάποιος έβηξε. Στίς έντεκα και είκοσιπέντε ο Μίκη πήρε μια μπουκάλ.

—"Ελάτε παιδιά, είπες σοβαρός, κερνάει τό μαγαζί.

Σηκώθηκαν όλοι πένθιμοι, και μαζεύτηκαν γύρω απ' τόν πάγκο. Πήγε κι' ο "Έντι σκυθρωπός κι' άμίλητος. "Ι Μίκη σήκωσε τό ποτήρι του.

—Ο Θεός να τόν αναπάψη γρήγορα, δίχως αγωνία!

Τσουγκρίσανε. Καθώς έπινε ο "Έντι έρριξε μια ματιά στο ρολόγι. "Όταν έφτασε ο δείκτης στην ώρα της έκτελέσεως του φάνηκε ότι τό φως λιγότευε. Τά γόνατά του τρέμανε, μά συγκρατήθηκε: «Δέν μπορεί να άδυνατίσει εδώ, τό φως γιατι σαράντα μίλλια μακριά τό ηλεκτρικά σύρματα θανάτων έναν άνθρωπο!... "Ένα ξαφνικό ρεύμα άέρος πέρναγε ξαφνικά μέσα από τό δωμάτιο. Κατόπι, σιγά σιγά τό φως ξαναπήρε την πρώτη του δύναμη. Την ίδια στιγμή ή πόρτα έκλεισε μόνη της.

—Μά την πίστη μου, "Έντι, φώναξε ο Μίκη, είσαι κίτρινος σαν πεθαμένος.

—Τη στιγμή που χαμήλωσε το φως, είπες κείνος, μοῦ φάνηκε...

—Τι μας ψάλλεις; Ποιό φως; Μέθυσες; είπαν όλοι.

—Σάν να ζαλίστηκες λιγάκι...

—Κάθισε λοιπόν να συνεφέρης. "Αλλά και γώ, είπες ο Μίκη έχω την έντύπωση σαν να μπήκε κάποιος εδώ μέσα...

—Δέν ξέρω, μουρμούρισε κίτρινος ο "Έντι, καλύτερα να πάω στο σπίτι να πέσω.

Δυό απ' τούς συντρόφους, που μένανε λίγο παρακάτω, προσφέρθηκαν να τόν συντροφέψουν. Καλλίτερα έτσι, σκέφθηκε. "Ωστε τό ρεύμα του άέρα και την πόρτα που την έβγα να κλείνει μόνη της, τά πρόσεξε κι' ο Μίκη! "Έννοιωσε τά μαλλιά του να σηκώνωνται. "Όλων τά μάτια ήτανε καρφωμένα πάνω του. Πήγαινε να χάσει τό νοῦ μ' αυτές τις ιστορίες. Ναύρα! "Ωστόσο ένα παγωμένο χέρι τούσφιγγε τό λαιμόκι. Προχώρησαν αρκετά στο δρόμο, όταν ξαφνικά ο "Έντι σταμάτησε σαν τρελλός: άκουσε τό σφύριγμα του Κίντ: «Παλιά μου αγάπη»... Κύτταξε, με τά μάτια πεταγμένα έξω απ' τις κόγχες, τούς δύο συντρόφους του: "Ακούτε; "Ακούτε; τούς είπες.

—Εἶσαι σιτουπί, άπόψε! άστετεύτηκε ο Μπίλλυ.

Δέν άκούγαν τίποτε. Κι' όμως τό σφύριγμα γινότανε δυνατώτερο, πλησίαζε κοντήτερα. "Ερχότανε τώρα από παντού απ' όλες τις μεριές μαζί και τόν τύλιγε. Μονάχα αυτόν. "Εκείνο τό «πράγμα» τόν παρακολουθούσε τώρα, όπως τού είχε πη ο Κίντ.

—Δέν μπορώ πιά ξεφώνησε. Και παρατώντας τούς συντρόφους του έτρεξε και πήρε ένα ταξί. Στο δωμάτιό του που έφθασε σέ λίγο χώθηκε κάτω απ' τά σκεπάσματα, και κουκουλώθηκε για να μην άκούη τίποτα, μόλις όμως κατά τά χαράμματα, αποκοιμήθηκε.

Τό άπόγευμα ήταν άναγκασμένος να συνοδεύσει τη συμμορία στην κηδεία του Κίντ. Χρειάστηκε να συγκεντρώσει όλες του τις δυνάμεις για να πάη κοντά στο άνοστολίστο φέρετρο. Τά μάγουλα του νεκρού ήτανε πιο ρόδινα από τών ανθρώπων που έστεκαν γύρω του. Τά χείλη του σαν να χαμογελούσαν. Μά νάτανε χαμόγελο αυτό; "Από φόβο, μην άκούση από κείνα τά ιεθαμένα χείλη τό φρικτό σφύριγμα, ο "Έντι άπομακρύνθηκε γρήγορα.

Δέν πήγε στο μπάρ κείνο τό βράδυ. Είχε ανάγκη να ξεκουραστή. Πλάγιασε, με τό αὐτί τεταμένο, προσμένοντας τό φαινόμενο. Δέν έγινε όμως τίποτε κι' αποκοιμήθηκε ήσυχος.

"Η μέρα ήτανε προχωρημένη όταν ξύπνησε. Τεντώθηκε κι' άνακάθησε στο κρεβάτι του, ευχαριστημένος που άπαλλάχτηκε από κείνες τις άνόητες ιδέες. "Ακούμπησε τό πόδι του χάμω. "Αγγίξε όμως κάτι ψυχρό κι' άπαλό κι' ανατρίχισε. Τό ταπέτο ήτανε σπαρμένο από μαδημένα λουλούδια, μα ραμένα που ή μεταξωτή κορδέλλα που τά κρατούσε ένωμένα ήτανε ριγμένη κοντά στην πόρτα. Μια κάρτα ήτανε καρφισωμένη πάνω της. "Ήταν ή δική του κάρτα που συνώδευε τό στεφάνι που είχε στείλει χτές στην κηδεία του Κίντ. "Από τη μια μεριά ήτανε τ' όνομά του, απ' την άλλη ή άπλη αὐτή λέξη: «Περιμένω». "Ο "Έντι έπεσε βαρύς άνάμεσα στα μαρμαμένα λουλούδια, κι' άρχισε να τά μαδά με λύσσα. "Επιτέλους ή τρομερή ταραχή του πέρασε κι' άρχισε να σκέπτεται: αὐτό δέν ήτανε δουλειά του Κίντ, αλλά κάποιος είχε μπή στο δωμάτιο τη νύχτα. Τό βράδυ, περπατώντας σέ έναν κεντρικό δρόμο ξανάκουσε τό σφύριγμα πολύ καθαρά. Πήγε σπίτι του. Κλείδωσε κι' έβαλε και τό μαπούλο του πίσω απ' την πόρτα. Προσπάθησε κατόπι να μην άκούη τό σφύριγμα, χώθηκε κάτω απ' τά σκεπάσματά του, μά τού σκόρπισε. Σημερώθηκε παραμιλώντας απ' την αγωνία. Κι' αὐτό κράτησε μέρες και νύχτες. Καμιά φορά τό σφύριγμα σώπαινε, για να ξανακουστή όμως πάλι, μόλις τό ξεχνούσε. Σιγά-σιγά τά μάτια του, γύρω, μελάνιασαν και τά μάγουλά του σκάφτηκαν όπως τών φυσικών απ' τις άγρύπνιες. Τότε λοιπόν, μια θερμή άπριλιάτικη μέρα, έγινε κάτι: Καθώς γύρισε τό βράδυ στο δωμάτιό του, βρήκε πάνω στο κρεβάτι του τά χρήματα της προδοσίας, κείνα που τά είχε κρύψει μέσα στο καντηλέρι. Δέν έλειπε ούτε ένα χαρτονόμισμα. Τρέμοντας ξεβιδωσε τό καντηλέρι, που τ'όχαν βάσει πάλι στη θέση του. "Ένα κομματάκι χαρτί έπεσε από μέσα και διάβασε: «Κύτταξε να τά χάρης πριν πεθάνης και τά ξεδώψουν άλλα χέρια».

Παραξιασμένος ο "Έντι έπεσε πάνω στο κρεβάτι. Κι' έτσι, χωρίς να γδυθί, πέρασε όλη τη νύχτα. Κατά τά σημερώματα, φαίνεται, θα τόν πήρε ο ύπνος. Δέν έξηγείται αλλιώς: γιατί μόλις άνοιξε τά μάτια του, είδε, εκεί στο τραπέζι, πιά στο προσκεφάλι του, τό περιστρόφο του, με την κάννη γυρισμένη πρὸς τό μέρος του! Τό περιστρόφο του, που τό είχε κρυμμένο, κάτω από τά σανίδια του δωματίου... "Ένα χαρτάκι πάλι, με τό ίδιο γράψιμο και μια μονάχα λέξη: Τέλειωσε!

Την ίδια στιγμή άκούστηκε τό σφύριγμα του Κίντ, από παντού... σαν κλάμμα, σαν παράπονο και σαν φοβέρα...

Ο "Έντι έγειρε τό κεφάλι του νικημένος. Κατάλαβε πώς δέν μπορούσε ν' άνθέξει περισσότερο. "Απλώσε τό χέρι, πήρε τό περιστρόφο, τ' άκούμπησε στόν κρόταφό του και πυροβόλησε.

"Όταν ή συμμορία γύρισε απ' την κηδεία του "Έντι στο μπάρ, ο Μίκη θεώρησε πολύ χρέος του να κεράσει:

—"Αντε, παιδιά, Θεός σχωρέστους και τούς έπες συμπερασματικά σηκώνοντας τό ποτήρι του.

—Εἶμαι βέβαιος, πρόσθεσε ο Μπίλλυ, πώς και μεῖς να μην άνακατευόμαστε, πάλι θα σκοτώνότανε μόνος του, λίγο άργότερα.

—Καλύτερα έτσι... Φάνηκε άλλη μια φορά, τι μυαλό ήτανε ο συχωρεμένος ο Κίντ... "Όλα έγιναν όπως πρόσταξε και τό αποτέλεσμα ήταν όπως τό πρόβλεψε!... "Αντε, παιδιά, τά ποτήρια σας! Θεός σχωρέστους...

ΣΑΡΛΟΤΤΑ ΝΤΟΚΣΤΑΝΤΕΡ

Η ΑΣΒΕΣΤΗ ΦΛΟΓΑ...

Καθισμένος μπρός στο μεγαλοπρεπές καρυδένιο τραπέζι του ιδιαίτερου γραφείου του ο άδαμαντοπώλης Στέρν, εξέταζε με προσοχή μερικά διαμαντικά, όταν ένας από τους εμπιστούς υπαλλήλους του στάθηκε μπροστά του με σεβασμό και δίνοντάς του μία κάρτα, που ήταν γραμμένο με μολύβι τὸ δνομα «Έδνα Τεριώ», τοῦ εἶπε.

— «Η κυρία αυτή θέλει να σὰς μιλήσει».
— Είναι μία ηλικιωμένη κἀπως κυρία;
Εἶπε ὁ Στέρν, ἐνῶ μὴ λάμψις φώτιζε γιὰ μὴ στιγμή τὰ μάτια του.
— Μάλιστα.
— Καλοντυμένη;
— «Οχι... φαίνεται πολύ πτωχή».
— Παρακάλεσέ την νὰ περάσει.
Εἶπε οἱ γὰρ ὁ Στέρν, ρίχνοντας τὰ διαμάντια στο συρτάρι του.

Μία γυναίκα καταβεβλημένη ἀλλὰ μὲ καταφανή τὰ ἴχνη μιᾶς θελκτικῆς ὁμορφιάς μπήκε δειλά-δειλά στο Γραφείο.

— «Έδνα» πρόφερε ζωηρὰ ὁ ἀδαμαντοπώλης κι' ἔτρεξε νὰ τὴν ὑποδεχθῇ μὲ προτεταμένα τὰ χέρια.

— «Αἱ μὲ θυμώσατε κύριε Στέρν; ψέλλισε δειλά, μὰ μὲ χαρὰ, ἡ φτωχὴ γυναίκα».

Ὁ Στέρν ἔσφιξε μὲ ζωηρὴ συγκίνηση τὰ σκληρυμένα ἀπ' τὶς βαρεῖες δουλειὲς χέρια τῆς καὶ πρόφερε.

— «Αν σὰς θυμᾶμαι; Μὰ ἔλα, κάθισε «Έδνα».

Καὶ τῆς ἔδειξε μὴ πολυδρόνα... Ἐκείνη ἀπόσυρε τὰ χέρια τῆς ἀπαλά καὶ ντροπαλῇ, συνεσταλμένη, σὰ νὰ φοβόταν μὴ ληρώση τὸ κάθισμα, κάθισε ἄκρη ἄκρη συγκινημένη βαθεία.

— «Αν δὲ σὰς ἔγραφα, θὰ μ' ἀναγνωρίζατε; ρώτησε.

— Γιατί ὄχι, «Έδνα»;

— «Υστερὰ ἀπὸ δέκα χρόνια ποῦχετε νὰ μὲ δεῖτε, δὲν ἀλλάξα διόλου».

Σώπασε γιὰ λίγο καὶ πρὶν ἐκεῖνος ποῦ φαίνονταν ἐξίσου συγκινημένος προφάση νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, συνέχισε.

— Μὰ σεῖς, βλέπω, προσδέψατε πολύ, πάρα πολύ, κύριε Στέρν.

Καὶ χαμήλωσε τὸ βλέμμα, σὰ νὰ μὴ τῆς ἐπιτρεπόταν νὰ κυττάξῃ τὸν πολυτελεῖ διάκτισμο ἐκεῖνου τοῦ γραφείου.

— Τὰ ὀφείλω ὅλα στο Ζεράρ, ἀπῆντησε τέλος ὁ ἀδαμαντοπώλης. «Αν ἐκεῖνος δὲν μὲ εἶχε βοηθήσει χρηματικῶς στὴν ἀρχή... Καϋμένε Ζεράρ!.. Τὸν ξαναεἶδατε;

Ἡ «Έδνα ἀναπῆδησε.

— «Βγώ; «Οχι!... Ποτέ δὲν τὸν ξαναεἶδα ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια... Πέρασε περίου».

— Κι' ἐσὺ τὴ ἔγινες «Έδνα ξαναρώτησε ὁ Στέρν.

— Τίποτα. Πέρασα ὅλη μου τὴ ζωὴ ἐργαζομένη βαρεῖα καὶ περιμένοντάς τον... Δὲν τὸν ἔχασα ποτέ...

— Κι' ὅμως δὲν ζήσατε, μαζὶ, παρά...

— Δυὸ χρόνια! Μ' ἄφησε γιὰ νὰ παντρευτῇ μὴν ἄλλη. Ὁ Στέρν χαμήλωσε τὸ βλέμμα του ποῦταν στηριγμένο πάνω στὴ γλωσσὴν ὄψη τῆς κι' ἔμεινε συλλογισμένος. Σαναθυμῶταν τὰ παλιὰ, τὸ χάρισμα τους, τὴν ἀπελπισία τῆς «Έδνας ποῦ νόμιζε πὼς ἀγαπιόταν μέχρι θανάτου, τὴ θλίψη τοῦ Ζεράρ ποῦ τὴν ἐγκατέλειπε ὑποκύπτοντας στὴ θέληση τοῦ πατέρα του...

— «Έδνα, εἶπε τέλος, συγγνώμην τὴν καλὰ, ξέρεις πὼς ὁ Ζεράρ ἦταν φίλος μου ὁ καλλίτερός μου φίλος; Κι' ὅτι αὐτὸ μ' ἐμπόδισε νὰ...

Ἡ «Έδνα ἔμεινε σιωπηλὴ... Ἡ σκέψη τῆς ἦταν ἀπορροφημένη σὲ κάτι ἄλλο... Φαίνονταν γὰν κατὰ νύκτα νὰ πῇ, μὰ ποῦ ντρεπόταν νὰ τὸ ἐξομολογήσῃ. Τέλος εἶπε.

— «Ἡρθὰ νὰ σὰς δῶ, κύριε Στέρν γιὰ τοῦτο».

Μὰ χέρια ποῦ τρεμαν ἐβγαλε σκαλίζοντας τὴν θοαρμένη

τσάντα τῆς. Ἐνα κιτρινωμένο κουτί. Σταμάτησε διιστακτικὴ καὶ τέλος.

— Συγγνώμη με, τοῦ εἶπε, φάνηκα πολύ ἀγενής. Δὲ σὰς ρώτησα τί γίνεσθε... Βέβαια θὰ εἴσθε παντρεμένοι...

— «Οχι «Έδνα. Ὅτε κι' ἐγὼ δὲν παντρεύθηκα.

— Πῶς; Γιατί; Σεῖς δὲν εἴχατε λόγο...

— Πούδς ἔρελλ... Ἰσως νᾶχα κι' ἑνὶ ἀγαπήσει ὅπως καὶ σύ... Νὰ εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ἴδια μὲ σένα τύχη...

— Εἶναι δυνατόν; εἶπε. Καὶ δὲν ἐνδιαφέρθη νὰ ζητήσῃ ἄλλες πληροφορίες. Ὁ νοῦς τῆς γύρισε στὴν σκέψη ποῦ τὴν ἀπορροφοῦσε.

— Δὲν θέλω νὰ φανῶ ἀδιάκριτη, ἄρχισε πάλι. Μὰ... σὰς ἔφερε τοῦτο γιατί...

Ὁ Στέρν πῆρε τὸ κιτρινωμένο κουτί ποῦ τοῦ ἔδινε κι' εἶπε μὲ ἐνδιαφέρον.

— Γιατί δὲ δοῦμε τί ἔχει ἐδῶ μέσα.

— Πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω... εἶπεν ἡ «Έδνα κοκκινίζοντας. Εἶναι ἓνα κολλιέ ἀπὸ ψεύτικα μαργαριτάρια. Τὸ μὴ νο δῶρο ποῦ δέχθηκα ἀπὸ τὸν Ζεράρ.

— Γιατί ψεύτικα;

— Δὲν θελήσα ποτέ νὰ μοῦ κάνῃ ἓνα δῶρο ἀξίας.

Ὅμως «Έδνα, ὁ Ζεράρ σ' ἐγκατέλειψε καὶ θὰ ἔπρεπε νομίζω νὰ...

— «Οχι, κύριε Στέρν, ὄχι... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μοῦ πρόσφερε μερικά χιλιάρικα μὰ δὲν δέχθηκα. Θὰ φύλαγα μόνον τὸ κολλιέ γιὰ ἐνθύμιο...

Σκούπισε τὰ μάτια τῆς ποῦ εἶχαν βουρκώσει.

— Ἡλπιζα, κύριε Στέρν συνέχισε, νὰ τὸ κρατήσω ὡς τὸ τέλος... Μὰ ἡ ζωὴ, μοῦ φάνηκε σκληρὴ... Ἐτοὶ ἀποφάσισα σήμερα νὰ τὸ πουλήσω...

— Πῶς; εἶπεν ὁ Στέρν. Ὁ Ζεράρ πεθαίνοντας δὲν σοῦ ἄφησε τίποτα;

— Ἦξερε πὼς καὶ νὰ μοῦ ἄφινε δὲ θὰ τὸ δεχόμουν.

Μεσολάβησε κάποιο σιγὴ. Τέλος ὁ Στέρν εἶπε.

— Εἶναι ἀπίστευτο αὐτὸ ποῦ ἔκανεν ὁ Ζεράρ. Αὐτὸς ὁ πάντοτε τόσο λεπτὸς, τόσο καλὸς κι' εὐγενικός, δὲ θὰ εὗρισκε τρόπο νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ μέλλον, τὰ γερατειὰ σὰς;

Εἰδὼ ἡ «Έδνα ἔδειξε δυσφορία.

— Ἐγὼ δὲν ἤθελα... Τὸ λάθος εἶναι δικό μου, εἶπε.

— Καὶ τώρα, φτωχὴ μου φίλη, εἴσθε ὑποχρεωμένη νὰ πουλήσετε αὐτὸ τὸ κολλιέ;

Καὶ ἀνοιξε τὴ θήκη.

— Μήπως δὲν ἀξίζει τίποτε; εἶπε πάλιν ἡ «Έδνα μ' ἀγωνία... καθὼς αὐτὸς ἐξέταζε τὸ κολλιέ. Μήπως δὲν πᾶρω, ὅτε ἐκατὸ φράγκα ἀπὸ τὰ τριακόσια ποῦ ἔρωκεν ὁ Ζεράρ;

— Ἡσυχᾶστε «Έδνα. Θὰ πιάσετε τὰ ἑκατὶν πενήντα... ὄχι φράγκα ἀλλὰ χιλιάρικα τὴν καθοῦχασεν ὁ Στέρν. Τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ εἶναι ἀληθινὰ. Ἦμουν σχεδὸν βέβαιος γι' αὐτὸ καὶ πρὶν τὰ δῶ.

Ὁ Ζεράρ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποῦ θὰ σ' ἄφινε ἔτσι...

— Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες; πρόφερε κατάχλωμη ἡ «Έδνα. Μὰ εἶναι ἀδύνατο, τὸ εἶχαμε ἀγοράσει μαζὶ. Τὸ πλήρωσε μπροστὰ μου!.

— Φαίνεται ὅτι τὸ ἀντικατέστησε μὲ ἄλλο κρυφὰ σου, μὰ κι' ἦταν βέβαιος ὅτι δὲ θὰ τὸ παραδεχόσουν.

— Ὁ, Ζεράρ, καλὴ μου Ζεράρ! ψέλλισε δακρύζοντας ἡ φτωχὴ γυναίκα.

— Βέβαια, ἐπεδοκίμασεν ὁ Στέρν. Ἦταν μὴ χρυσὴ καρδιά...

— Τί δνεῖροι ἐμουρμούρισε ἐκείνη ἀλλάζοντας χρώματα.

— Ἐδνα ἀγαπητὴ μου φίλη, τῆς εἶπε ὁ Στέρν μετρώνας τῆς τὸ ποσόν, μ' αὐτὰ τὰ λεπτά θὰ ζήσης ἡσυχὴ κάμποσον καιρό...

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς εἰμαι πιά πλούσια...

Ἡ συγκίνηση τὴν ἔπνιγε. Βηματίζει νευρικά.

— Ἡσύχασε «Έδνα, κουράγιο! εἶπεν ὁ Στέρν.

— Ναι, ἔχετε δίκιο. Μὰ ἀφήστε με μὴ στιγμή νὰ συνέλθω! Ὅταν σκέπτομαι πὼς δὲν θὰ κοιμηθῶ πιά στο δρόμο πὼς δὲν θὰ πεινάω πιά, πὼς δὲν θὰ κρυώνω!.

Ὁ Στέρν παίζοντας μηχανικὰ τὸ κολλιέ στὰ χέρια του, σκεπτόταν τὰ φευγὰτα νεῖατα, τὴν ὁμορφὴ ξανθὴ «Έδνα κείνου τοῦ καιροῦ, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε κρυφὰ καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς τὸ πῇ γιατί ἦταν ἡ ἐρωμένη τοῦ πιδ στενοῦ τοῦ φίλου τοῦ εὐεργέτη του.

Μάλωνε τὸν ἑαυτὸ του, ποῦ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τῆς

Η ΤΡΟΦΗ — ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ἡ διαφορά ποῦ παρατηρεῖται εἰς τὰς μεταξὺ ζώων καὶ φυτῶν διαστάσεις, ὁφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν διαφορὰν τῶν μεθόδων τῆς θρέψεώς των.

Τὰ φυτὰ εὐρίσκουν τὴν τρο-

φήν γύρω των. Τὸ διοξειδίου τοῦ ἀνθρακός καὶ τὸ νερὸ ποῦ προέρχεται ἐκ τοῦ ἐδάφους, εἶναι ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποῦ τοὺς χρειάζεται γιὰ νὰ παρασκευάσουν τὸ ἄμυλον καὶ τὸ σάκχαρον ποῦ εἶναι ἡ βᾶσις τοῦ σχηματισμοῦ τῶν σωματίων των.

Ἀντιθέτως τὰ ζῶα ἔχουν ἀνάγκην τριπλοῦ μίγματος διὰ νὰ τραφοῦν. Ἐνὸς μίγματος ποῦ νὰ ἔχη τὰ ἐξῆς τουλάχιστον στοιχεῖα: Ἄμυλον, σάκχαρον, νιτράτον ἢ πρωτεΐνη. Τὴν δὲ τροφήν αὐτήν, κατὰ κανόνα στερεάν, ὁφείλουν νὰ τὴν ἀνεύρουν. Ἀπαραίτητως ὅμως εἰς τὴν τροφήν των αὐτὴν ἵκνεται νὰ ἐνυπάρχουν τὰ χόρτα καὶ ἐν γένει τὰ φυτὰ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὰ μεγάλα σαρκοβόρα ζῶα, τίγρεις λέοντες, πάνθηρες κ.τ.λ. τρέφονται κατὰ κανόνα ἀπὸ ζῶα καθαρῶς φυτοφάγα, ὅπως οἱ αἴγες, τὰ πρόβατα, αἱ ἑλάφου κ.τ.λ.

ΠΩΣ ΤΡΩΓΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ.

Διὰ νὰ τραφοῦν τὰ ζῶα, εἶναι ἐφοδιασμένα ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων συλλαμβάνουν καὶ φονεύουν τὴν λείαν των. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βᾶτραχον ποῦ συχνὰ χρησιμοποιεῖ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας σὰν χέρια, γιὰ νὰ φέρῃ στὸ στόματου τὸ σκουλήκι ποῦ συνέλαβε στὸ νερὸ ἢ στὸ βοῦρκο, ἐλάχιστα ζῶα χρησιμοποιοῦν τὰ πρόσθια μέλη των διὰ νὰ τρώγουν. Ὁ ἀετὸς κρατεῖ τὴ λεία του μὲ τὰ νύχια του εἰς τὸ ἐδάφος, ἀλλὰ μετεφέρει τὰ τε-

μιλήσῃ καὶ τώρα, νὰ τῆς πῇ πὼς ὁ ἀσβυστος παλιὸς ἐρωτὰς του τῆς πρόσφερε τὸ ποσὸν αὐτὸ, νὰ τῆς προτείνῃ νὰ συνδέσσουν, ἔστω κι' ἄργα τὶς βασανισμένες καρδιές τους... Ἐκείνη ἦταν τὰ τόσο ἀφοσιωμένη στὴ μνήμη τοῦ νεκροῦ ἔστω κι' ἂν τὴν πρόδωκε. Καὶ τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ...

Μόνον ὅταν βήματά της ἔορυσαν πιά δρόμους στὸ πεζοδρόμιο τοῦ μαγαζιοῦ του, ἄφησε τὸ κολλιέ νὰ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια του στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων.

Ἄλλοτε ἀξίζει 300 φράγκα ψιθύρισε... Τώρα δὲν πιάνει λεπτὸ.

ΑΝ ΡΑΜΩ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

χωνεύουν. Οἱ κροκόδειλοι εἶναι ζῶα καθαρῶς σαρκοβόρα καὶ φυτοφάγα.

ΜΥΡΜΗΚΟΦΑΓΑ ΚΑΙ ΣΑΡΚΟΒΟΡΑ

Πολλὰ πτηνὰ, λόγω τῆς μικρότητος τοῦ ράμφους των τρέφονται ἀπὸ ἐντομοσπόρους καὶ φρούτα, ποῦ εἶναι

εὐκόλο νὰ τρυπηθοῦν μὲ τὸ ράμφος των.

Ἡ τροφή τῶν θηλαστικῶν ζώων, εἶναι ποικίλη. Ὑπάρχουν ζῶα ποῦ τρέφονται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μυρμηγκία καὶ ἄλλα ἀπὸ ἐντομα ὅπως ὁ ἀσπάλαι καὶ ὁ ἀκανθόχοιρος.

Τὰ θαλάσσια θηλαστικὰ εἶναι ὅλα σαρκοβόρα.

Ἡ τροφή τῆς φαλαίνης ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ὀστρακοειδῆ, τὰ ὁποῖα ἐπιπλέοντα εἰσέρχονται εἰς τὸ στόμα τῆς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκφεύγει τὸ νερὸ μόλις τὸ κλείσῃ, μένουν δὲ ἐντὸς αὐτοῦ ἑκατοντάδες ὀστράκων καὶ ψαριδίων, ποῦ τὰ καταβροχθίζει.

Οἱ πίθηκοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀκολουθοῦν... μὲτὶ δὲ τῆς τροφῆς.

Διὰ τὸν ἄνθρωπον τέλος, ὅπως καὶ δι' ὅλα ἴσως τὰ μαστοβόρα ζῶα ἡ τελειότερα τροφή εἶναι τὸ γάλα. Τὰ μικρὰ θηλαστικὰ μόνον ἐξ αὐτοῦ ζοῦν.

Γενικῶς ὅμως, ὅπως ἔχει διαπιστωθῇ, τὰ εἶδη τῆς τροφῆς τῶν ζώων, εἶναι ἐξαιρετικῶς ποικίλα, συχνὰ δὲ ἡ τροφή ἐνὸς εἰδους ζώων, ἀποτελεῖ δηλητήριο δι' ἕτερον. Ἀλλόκοτος ἐπίσης εἶναι ἡ δὶαίτα διαφόρων ζώων. Ὑπάρχουν ἐντομα ποῦ ζοῦν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ χυμὸν φυτῶν καὶ ἄλλα ἀπὸ αἷμα. Εἶναι ζῶα ποῦ καταβροχθίζουν κέρατα ἐλάφων καὶ πέταλα ἀλόγων, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα καὶ τοιαῦτα, ποῦ προτιμοῦν τὸ δέρμα ἀπὸ τὰς σάρκας τοῦ θύματός των τὰς ὁποίας περιφρονοῦν ὅταν χορτάσων.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

τὰ δύο νέα μυστιστορήματά μας

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

ΚΑΙ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

ΕΝΑ ΜΙΣΟΣ ΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε δισταγμός και κάθε βραδυτής ήταν εις βάρος του. Σε κάθε στιγμή μπορούσε να τον ιδεί κι' έπρεπε να βγεί από το ποτάμι το γρηγορώτερο.

Βυθίστηκε λοιπόν στο νερό κι' έπροχώρησε όσο μπορούσε, κι' όταν ξαναβγήκε στην επιφάνεια παρέτήρησε και πάλι προς τον κροκόδειλο.

Δέν ή-αν ένας τώρα αλλά δυό. Και ο Τάτβουελ, κάνοντας μεγάλες βουτιές, άπομακρύνθηκε προς τα κάτω, έπροσέλασε το μέος όπου βρισκόνταν τα κήτη καιπροχωρούσαν προς την ξηρά, όταν έξα

φνα είδε τους κροκοδείλους να τρέχουν κατ' έπάνω του.

Τα κύη των είχαν αντιληφθή.

Μπροστά στο τρομερό αυτό κίνδυνο ο Άμερικανός δέν έχασε το θάρρος του.

Θά κατάρθωνε να φθάση στην ξηρά πριν των πλησιάσουν ;

Συνεκέντρωσε τις δυνάμεις του όλες, και άρχισε να κολυμβάη ακατάπαυστα, γλιστρούσε έπάνω στο νερό σαν δελφίνι, αλλά και οι καριχαρίες έτρεχαν όλοταχώς κατ' έπάνω του.

Οι στιγμές που περάσανε, ήταν πραγματικά τρομερές.

Ο Τάτβουελ, του οποίου τις δυνάμεις έμεγάλωνε ο κίνδυνος, κολυμπούσε με ταχύτητα έκπληκτική. Άλλά και οι κροκόδειλοι έτρεχαν όλοένα κατ' έπάνω του.

Εύτυχώς για τον Άμερικανό τον έχθηκε δέν ήταν πολύ μακριά του, και μπόρεσε να βρεθή έξω πριν των φθάσουν.

Ήταν εξηντηλέμενος από την άπεγνωσμένη εκείνη τροσπάθεια, άλλ' όμως δέν μπορούσε να μείνη εκεί. Και γιατί οι κροκόδειλοι θά βγαίναν έξω, αλλά και γιατί έπρεπε να πάη να παρακολουθήση τη συμμορία του Γκουόρθου.

Απομακρύνθηκε λοιπόν προς τα έπάνω, κι' έτσι, όταν οι σύντροφοι του ληστού έφθασαν έ-ει ψάχνοντας, δέν τον είδαν πουθενά. Κι' έπειδή διέκριναν του κροκοδείλους να τρυγουνάτε προς την ίδια κατεύθυνση, έσχημάτισαν την πεποίθηση ότι τον έφαγαν, κι' άπεφάσισαν να γυρίσουν να το άναγγείλουν στον άρχηγό τους.

Όταν ο Τάτβουελ βρέθηκε σε μέρος όπου δέν τ'όβλεπε κανείς, όπου δέν μπορούσαν να τον φθάσουν τα τρομερά σαυροειδή, έστάθη κι' έξήτασε τα δπλα του. Το περίστροφο που είχε κρατήσει αυτός και οι σφαίρες του δέν είχαν πάθη τίποτα. Το μαχαίρι έξακολουούσε να είναι στη θέση του.

Έπροχώρησε λίγο ακόμα, και μπόρεσε να διακρίνη τους συντρόφους του που τους ώδήγησαν οι ληστές προς τα κρυσφύγετά τους.

Έπειδή το μέρος ήταν τέτοιο ώστε ήταν πιθανόν να τους χάση ξαφνικά, δέν έκάθησε να ξεκουραστή. Έτάχυνε το βήμα του, κι' άρχισε να τους παρακολουθή από άρκετη απόσταση, προσέχοντας να μ'ήν ύποπτος στην αντίληψή τους.

Έπειτα από άρκετη και έπίπονη πορεία, τους είδε να σταματούν σε κάποιο μικρό ύψωμα, μπροστά στο όπιο ύπληχαν πυκνά δένδρα. Δέν είδε το στόμιο σπηλιάς, αλλά το έμάντευσε. Οι ληστές και οι αλχημάτοι έξαφανίστηκαν όλοι. Δέν υπήρχε άμβρολία ότι μπήκαν σε κάποια κρύπη, που της έκρυβαν τα δένδρα την έλσοδο.

Έμενε εκεί άρκετη ώρα, προσέχοντας. Μιά ύπόνοια του γεννήθηκε. Μήπως είχαν καθήσει εκεί να ξεκουρασθούν, και θάφευγαν σε λίγο ;

Έπειδή άλλως τε κι' αυτός ο ίδιος είχε άνάγκη άναπαύσεως, άνέβη σ' ένα δένδρο, άπ' όπου μπορούσε να βλέπη καλλίτερα, κι' έμεινε άρκετη ώρα ξεκουραζόμενος και κατασκοπεύοντας.

Ήταν φανερό ότι είχαν κρυφτή κάπου εκεί. Άλλά τι τάχα έτοιμάζε ο άπαίσιος Γκουόρθου για την Νόρμα ;

Οι πιο άπαισιόδοξες σκέψεις τον έκυρίευσαν. "Έξερρε ότι οι σ'όποι του δέν ήσαν καλοί. Άλλά και φανταζότανε τους πιο φρικτούς κινδύνους για την άρριβωνιστική του, κινδύνους που έπρεπε όποσδήποτε να προλάβη.

Πώς όμως ; Μόνος αυτός, μ' ένα πιστόλι και με λίγες σφαίρες, πώς ήταν δυνατό να καιαβάη ολόκληρη τη συμμορία και να έλευθερώση τους αλχημαλώτους ;

Έπρεπε να άναζηήση βοήθους. Ποιούς όμως ; Και που τάχθ άβρισκε τους Βραζιλιανούς στρατιώτες που περιπλανούσαν στα μέρη εκείνα ;

Ο οδηγός έρυθρόδερμος, του είχε δώσει να έννοηση ότι δέν ήτανε πολύ μακριά ή πόλις όπου έμεναν πολιτισμένοι Ιθαγενείς, κι' τοδχε δείξει προς μια κατεύθυνση.

Μπορούσε όμως ναχή έμπιστοσύνη στα λόγια ενός άγριου, ο οποίος δέν είχε συναίσθηση ούτε των αποστάσεων, ούτε φυσικά και των διευθύνσεων ;

Έπί του προκειμένου όμως δέν μπόρεσε να κάνει τίποτε άλλο, παρά να άκολουθήση τις οδηγίες του, που ήταν άγνωστο ποιο άποτέλεσμα θά είχαν.

Έπρεπε να βι ιοθή μάλιστα. Κάθε στιγμή που περνούσε ήταν πολύτιμη, και δέν έπρεπε να αφήνη να περνάει έτσι.

Σκέφθηκε να κατεβή στο ποτάμι και να άναζητήση το μονόξυλό τους.

Έφθασε εκεί. Δέν υπήρχε κανείς. Άνεκάλυψε μια υπ' τις βάρκες του Γκουόρθου, έπήδησε μέσα έπροχώρησε προς το κέντρον του ποταμού και την άφησε να παρασύρειται με την όρμητικότητα του ρεύματος.

Με χαρά του είδε ότι ο έρυθρόδερμος αυτή τη φορά είχε δώσει άριβείς πληροφορίες. Πραγματικώς, έπειτα από ταξίδι άριετών ώρων έφθασε εις ένα χωριό μισοπολιτισμένων Ιθαγενών κι' έζήτησε να ιδή όμέσως τ'όν χέφε—τον δήμαρχον—για να τον παρακαλέση να τον βοηθήση εις την όργάνωσιν της έκστρατείας του. Ο "χέφε" έφάνηκε προθυμότατος και προσέφερε μάλιστα να ζητήση πληροφορίες από όλα τα περίχωρα, δια του τυμπάνου το όποϊον υπέχει θέσιν άσυρμάτου εις την ζούγκλαν. Άμέσως έδωκε τις σχετικές διαταγές και δυό ειδικοί "καμπόκλος", έκπολιτισμένοι Ιθαγενείς, έπήγαν εις ένα μέρος όλιγον έξω από το χωριό όπου ήτο στημένο το τεράστιο τύμπανο για να μεταδώσουν την ήχητικην παραγγελίαν εις την ζούγκλαν. Ο Τάτβουελ τους παρηκολούθησε και έξήταζε με περιέργεια το μεγάλο ιδιόρρυθμο εκείνο τύμπανο. Ήτο κατασκευασμένο από ένα κυρμόν τεραστίου δένδρου κυλινδρικό, με τον άκρον άπ' ένα μόνον ένα λεπτό σχετικώς τοίχωμα ξύλου κάτω από το φλοιό. Εις την μια άκρη του ήταν εντωμέον ένα δέρμα έπεξεργασμένο σαν άπυρος, ενώ το άλλο άκρον ήταν άνοικτό.

Η άπήχησις έπιτυγχάνετο με ένα ισχυρόν κτύπημα με ειδικό ξύλινο πλίκτρον που άπέληγε εις ένα χόνδρον διπλάσιον μιας γροθιάς καμωμένων με πλεγμένα ξερά χόρτα και σκεπασμένο με δέρμα όμοιον με το δέρμα του τυμπάνου.

Ο ένας από τους Ιθαγενείς έκτυπούσε δυνατά το τύμπανον με το πλίκτρον και κατόπιν ο άλλος, ο κυρίως άσυνμακτιστής, βάζοντας έπάνω στο δέρμα του τυμπάνου τις παλάμες του, το έκαμνε να βουίξη κατά διαφόρους τρόπους έκαστος από τους όποιους είχε την ιδιαιτερή σημασία του.

Οι διάφορες αυτές άπήχησεις άποτελοούσαν τρόπον τινα ήχητικόν τηλεγραφικόν άλφάβητον, το όποϊον γνωρίζουν να έξηγούν όλοι οι Ιθαγενείς κάτοικοι της ζούγκλας.

Οι ήχοι αυτοί του τυμπάνου, άκούγονται σε μεγάλη άπόσταση, με αυτούς δέ, που μεταδίδονται από χωριό σε χωριό, έπιτυγχάνεται πλήρης συνεννόησις από μεγάλες αποστάσεις.

Εϋθύς μετά τις πρώτες άπήχησεις του τυμπάνου οι χειροσταί έσταμάτησαν και άκροάσθηκαν για να άκούσουν προφανώς την άπάντησιν, που δέν έβράδυνε να δοθή. Πράγματι ύστερ' από λίγα λεπτά της ώρας άκούσθηκε ένας μακρινός και παρατεταμένος ήχος, όταν δέ αυτός έσταμάτησε οι χειριστάι του τυμπάνου έσυνέχισαν το έργον των επί δέκα λεπτά της ώρας.

Η διοβίβασις της ειδήσεως είχε τελειώσει. Τώρα έπερίμεναν την άπάντησιν.

Όρες πολλές άκούγοντο μακρυνοί ήχοι σαν άλλόκοτες βροντές, από όλα τα σημεία της ζούγκλας. Ήταν οι άπαντήσεις εις το έρώτημα, αν είδαν πουθενά τους ληστές.

Οι άπαντήσεις που δοθήκανε ήταν άόριστες, και άντιφατικές. "Απ' αυτά δέν μπορούσε να καταλάβη κανείς τίποτα. Άλλ' ο Τάτβουελ ήλπιζε, "Όλοι οι Ιθαγενείς είχαν διαταχθή να ψάξουν να βρούν τους ληστές, κι' ο Άμερικανός έκρινε ότι κι' αυτός δέν έπρεπε να ήσυχάση περιμένοντας τ' άποτελέσματα της έκστρατείας των άλλων.

Συνεννοήθη λοιπόν με τους "χέφε" έτοιμάσαν ένα άποσπασίμ, μπήκαν σε μεγάλη μονόξυλα, στα όποια ήταν πολλοί και έμπειροι κωπηλάτες, κι' έξεκίνησαν να πάνε στο μέρος εκείνο όπου είχε ώδηγήσει ο Γκουόρθου τους αλχημαλώτους του.

Ο πλοός δια του ποταμού παρουσίαζε ένα έντελώς ιδιαίτερον ένδιαφέρον από άπόψεως φυσικών καλλονών. Οι όχθες του έπλαισιούοντο από τεράστια δένδρα με πυκνότερον καταπράσινον φύλλωμα, έπάνω στο όποϊον έξεχούριζαν τα άραιότερα και τα πιο πολύχρωμα όρχεοειδή. Μυριάδες παπαγάλων θορυβούσαν άνάμεσα στα κλαδιά αφήνοντας έκκοκαφαντικές φωνές και σμήνη από κούβρια, τα μικρότερα ποιλιά του κόσμου, μεγέθους πεταλούδας, έπηγαινοήρχοντο από άνθους σε άνθος άπομυζώντας το χυμό τους.

Παραδείσια πουλιά και λύραι με δυνατά χρώματα καθισμένα στα ύψηλότερα κλαδιά έκαμαν την έντύπωσιν φωτεινών στιγμάτων ή φωτεινών ακτίνων κάθε φορά που περνούσαν πετώντας έπάνω στο βαθυπράσινο φόντο των φυλλωμάτων.

Πυκνότατες καλαμιές έσκέπαζαν τις όχθες και μέσα σ' αυτές έκινούντο τεράστιοι κροκόδειλοι και τιτάνιες χελώνες.

Από καιρού εις καιρόν έβλεπαν κανέναν τάπιρον να κυλιέται σαν ίπποπόταμος μέσα στα νερά και να τρέχη να άπομακρυνθή μόλις τους άντελαμβάνετο.

Μέσα στο ποτάμι μεγάλα ψάρια, είδος σολωμού, έπηγαινοήρχοντο κατά πυκνές άγέλες και οι βαρκάρηδες με μοναδική έπιτηδειότητα τα κυνηγούσαν και τα έπιαναν.

Η ζέστη τώρα ήτο άφόρητη.

Οι Ιθαγενείς κωπηλατούσαν με μεγάλη δυσκολία, ενώ τους έλουζε ο ιδρώτας.

Έπλεαν συνεπώς ύπό τας συνθήκας αυτές πολύ άργά, γιατί το ρεύμα του ποταμού ήταν αντίθετο.

Την νύκτα έδρόσιζε κάπως αλλά άρχιζε το μαρτύριον των κουνουπιών, τα όποια τους έπετίθοντο με πρωτοφανή λύσαν και κατά σύννεφα και τους ρουφούσαν το αίμα.

Ο ούρανός από την ζέστη της ήμέρας έπερνε κατά την ώραν εκείνην μια κατακόκκινη άπόχρωση και έκαμνε την έντύπωσιν καμμιός τεραστίας πυρκαϊδας που έαπλώνόντανε στον όρίζοντα έως εκεί που έφθανε το βλέμμα. Ήτανε μια άποσέωσις του φωτός, ένα

τρελλό, άσυλλόγιστο και άμετρο σκόρπισμα χρυσοϋ και πορφύρας που έσχημάτιζε ένα φαντασμαγορικό φόντο, έπάνω στο όποϊον ξεχώριζαν ύποβλητικά οι μαυριδερές σκιές των άλωνοβίων δένδρων.

Και από της όχθης του ποταμού σαν κανέναν ύμνος προς την φύσιν, που έτοιμαζότανε να κοιμηθή, σαν καμιά έξωτική συναυλία, άνέβαιναν σε διάφορες νότες, σε φόβους και σε σφυρίγματα, οι φωνές των άμετρήτων βοτράχων κάθε είδους και μεγέθους, των γρύλλων και ένδς όλοκλήρου κόσμου έρπετων, άμφιβίων και έντόμων.

Την ίδια ώρα άρχιζαν και το βελουδένιο, άθόρυβο πέταγμα τους άμέτρητες νυκτερίδες, ενώ από μακριά, σαν μια έπικύρωσις της παντοδυναμίας του ήκούετο ο βρυχηθμός του ζαγκουάρ, του βασιλέως της ζούγκλας.

Το βράδυ σταμάτησε λίγο πρό της δύσεως του ήλιου σε μια άμμουδιά άρκετά έκτεταμένη Χιλιάδες πουλιών, κυρίως ζαμπερο μάθρα και άσπρα, λευκές έγκρέττες και φλαμάν έβοσκαν στην όχθη ή στέκονταν άκίνητα στηριζόμενα έπάνω στο ένα πόδι. Άλλά είχαν κρύψη το κεφάλι τους κάτω από την φτερούγα εις την υπάσιν του ύπνου.

Σε λίγο άποβίβασθηκαν στην όχθη για να διανυκτερεύσουν. Μόλις όμως έγκατεστάθηκαν άμέσως σύννεφα όλοκλήρα από κουνούπια έρίχτηκαν έπάνω τους.

Ήταν άδύνατον να προφυλαχτούν με τα χέρια. Είναι του είδους των "μορκόσας", όπως τα όνομάζουν οι Βραζιλιανοί. Το τσίμπημά τους άφηνε στο σώμα μια φαγούρα άπερίγραπτη. Και ή νύκτα τους έπ'ρασε κακή κακώς, χωρίς να κλείσουν μάτι.

Το πρωί έξεκίνησαν προς της άνατολής του ήλιου και λίγο πριν από το μεσημέρι, έφθασαν στο μέρος όπου αλχημαλώτιζε ο Γκουόρθου τους Άμερικανούς.

Ο Τάτβουελ, που είχε συνειθισει τώρα να άναγνωρίζη τα μέρη από όπου έπέρασε μια φορά, δέν δυσκολεύθη να το διακρίνη από μακριά, και έπειτα δέν άμφέβαλλε καθόλου για τη διεύθυνση που έπρεπε να πάρουν για να πάνε στο κρυσφύγειο του άγριου ληστοϋ.

Όπλισμένους καλά τώρα, ήταν βέβαιος ότι θα έλευθερώση τους συντρόφους του. Οι Ιθαγενείς ποΰχε μαζί του, ήταν πολύ περισσότεροι από τους συμμορίτες και άλλως τε, καθώς του είχαν ελπίη ο δήμαρχος, είχαν έδοποιηθή όλες οι κοντινές φυλλές και θά βρισκόνταν τώρα σ' αυτά εκείνα τα μέρη. Ύπελόγιζε δηλαδή ότι ή συμμορία θά ήταν περικυκλωμένη, και τίποτα δέν μπόρεσε να τους σώση.

Φθάνη μονάχα να φθασαν έγκαίρως !

Αυτή ή σκέψη τον άνησύχισε. Πόσα δυσάρεστα πράγματα δέν μπόρεσαν να είχαν συμβη κατά το διάστημα αυτό ; Με βήμα γρήγορο προχώροσε προς τη ζούγκλα.

Άναγνώριζε τα σημάδια, ποΰχε παρατηρήσει την πρώτη φορά, κι' έβάδιζε χωρίς δυσταγμό.

— Σινιέρ, ρώτησε ένας Ιθαγενής, προσέχτε μήπως κάνετε λάθος. Σ' αυτά έδω τα μέρη είναι εύκολο να γελαστή κανέναν. Νομίζη ότι βρίσκεται σε γνώνιμα μέρη ενώ δέν τάχει ιδωμένα ποτέ του.

— Όχι ! Είναι βέβαιος. Άκολουθούμε το σωστό δρόμο.

Το μικρό στράτευμα είχε άπλωθη κι' άνιχνει το μέρος εις άρκετη ύπόσταση.

Μερικοί άπομακρύνθηκαν να έρευνήσουν δεξιά και άριστερά, γιατί φοβόνταν πάντοτε ότι πιθανόν να είχαν λοξοδρομήση.

Ο Τάτβουελ προχωρούσε με βήμα ταχύ, αλλά άνήσυχος πάντοτε. Και τέλος διέκρινε την τούφα εκείνη των δένδρων, πίσω από την όποια χαθήκανε οι ληστές με τους αλχημαλώτους των.

(Άκολουθεί)

ΟΙΚΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Η "ΚΟΥΛΟΥΡΑ", ΕΞΙΔΕΩΝΕΙ

— Τὸν γνώρισα σ' ἓνα χορὸ, ἄρχισε ἡ Στέλλα ἡ γυναίκα τοῦ Γιώργου. Συνδεθήκαμε γιὰ καλὰ. Οἱ συγγενεῖς μου, οἱ φίλες μου, ὅλοι μου οἱ γνωστοὶ ἤξεραν σὲ λίγες μέρες πὼς ὁ Σταύρος ἦταν ὁ μέλλον σύζυγός μου. Περιμέναμε τὴν κατάλληλη στιγμή γι' αὐτό, ἐνῶ στὸ μεταξύ ἡ ζωὴ μας περνούσε ἡρεμὰ καὶ χαρούμενη.

Ἦρθε τὸ καλοκαίρι. Ὁ Σταύρος μιά μέρα μοῦπε πὼς πρέπει νὰ πάῃ λίγο καιρὸ σ' ἐξοχή νὰ δῇ καὶ τοὺς συγγενεῖς του. Σκέφτηκα νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζί του, μὰ δὲ μποροῖσε νὰ γίνη αὐτὸ γιὰ κάποιο λόγο...

Καὶ μιά αὐγὴ ἔφυγε μ' ὄρκους αἰωνίας ἀγάπης καὶ πίστωσης.

Μιά μέρα ὁ Νίκος, ἀσπονδὸς φίλος του, μοῦπε κάποιο μυστικό. Ὁ Σταύρος τὸ καὶ τό. Δὲ σκέφτηκα τίποτε, πήδησα ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ μιά μέρα ἔβγαίν' ἀπ' τὸ τραῖνο στὴν Τρίπολη. Ἀποκεῖ πήρα τὸ αὐτοκίνητο. Κάνανε μιά διαδρομὴ μὲ ζιγκ-ζαγκ ἀνεβαίνοντας πρὸς τὸ βουνό, ἀνάμεσα ἀπὸ πεύκα κι' ἔλατα κι' ὕστερα ἀπὸ δυσόμοια ὥρες φτάσαμε στὸ χωριό του.

Σταμάτησε λίγο, ξερόβηξε καὶ μετὰ:

— Στὸ χωριό του, εἶπαμε, τὰ Μαγούλιανα. Νοίκιασα δωμάτιο σ' ἓνα ξενοδοχεῖο κι' ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ ρωτήσω γιὰ τὸ Σταύρο.

Ὁ μικρὸς τοῦ ξενοδοχείου μοῦπε.

— Πῶς, πῶς. Τὸν κύριο Σταύρο νὰ μὴ ξέρω; Τώρα ἔχει πάει βόλτα μὲ τὴν ξαδέλφη του κατὰ κεῖ...

Τόβραλα καὶ στὸ χέρι, κι' ἐτοιμὴ νὰ φύγω, μ' αὐτὸς συνέχισε:

— Νὰ σὰς πῶ; Λέει πὼς εἶναι ξαδέλφη του. Μὰ κάποια φορὰ ποὺ περνοῦσα πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ βράχο τοὺς εἶδα νὰ φιλιῶνται.

Χαμογέλασε καὶ μισόκλεισε πονηρὰ τὸ μάτι.

— Ἀναψα... κόρωσα... Ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ μοῦχε πεῖ ὁ Νίκος.

Ὁ Σταύρος δὲν ἦρθε δὴ παρὰ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ἐρωμένη του!..

Ὁ μικρὸς συνέχισε σὰ νὰ μάντεψε τί ἤθελα νὰ τὸν ρωτήσω.

— Τώρα ὅπου νᾶναι θάρρουν. Ἀπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι γυρίζουν πάντα.

Καὶ φρενιασμένη πήγα στὸ μονοπάτι καὶ στάθηκα κάπου νὰ τοὺς περιμένω.

Σὲ λίγο νὰ καὶ γυρίζουν. Μόλις ἔφθασαν κοντὶς μου φώναξα.

— Κύριε Σταύρο! Μπορῶ νὰ σὰς πῶ;

Αὐτὸς μόλις με εἶδε τοῦρθε νταμπλάς. Δὲν ἦταν λίγο νὰ βρεθῶ—ἀπ' τὴν Ἀθήνα σιὰ Μαγούλιανα -- μπροστὰ του σὰ φάντης μπαστοῦνι. Καὶ μάλιστα νὰ τὸν πιάσω μ' ἄλλον.

Τὶ τοῦπα κελὴν τὴ στιγμή οὔτε θυμᾶμαι τώρα ἀκριβῶς. Τοῦ τᾶψαλα ὅμως γιὰ καλὰ.

Φώναξα... χειρανομοῖσα.

Αὐτὸς μοῦλεγε κάθε τόσο.

— Σῶπα Στελλίτσα μου! Θὰ σοὺ ἐξηγήσω... Μὴ φωνάζεις μόνο, θὰ γίνη σκάνδαλο. Εἶναι χωριὸ ἐδῶ...

Ἐγὼ δὴ μὴς δὲ λογάριάζα τίποτε.

— Δὲ θέλω ἐξηγήσεις. Τὰ ξέρω... τὰ ξέρω ὅλα!

Νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ σὲ λίγο τὸν ἄφισα κι' ἔφυγα μὲ σκοπό νὰ μὴ τοῦ ξαναμιλήσω πιά ποτέ.

Κατὰ τὸ βραδάκι ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε στὸ ξενοδοχεῖο. Προσπάθησε νὰ μοῦ δικαιολογηθῇ. Δὲν τὸν ἄφισα. Καὶ ὁ τρόπος μου τὸν ἐδίωξε. Σὲ λίγες μέρες ξανάρθα στὴν Ἀθήνα.

— Δὲν τὰ ξαναφτιάξατε βέβαια.

— Πῶς! Ὑστερα ἀπὸ τέτοια φασαρία, τὰ ξαναφτιάξαμε! Καὶ δὲ θὰ γινόταν αὐτὸ ἂν δὲν μοῦλεγε πὼς πρέπει νὰ ἐτοιμαζώμαστε γιὰ νὰ παντρευτοῦμε. Ἡ «κουλούρα», βλέπετε, ποὺ θὰ μοῦβαζε στὸ κεφάλι τὸν ἐξιλέωσε. Παντρευτήκαμε σὲ λίγες μέρες.

— Καὶ πότε πήρατε διαζύγιο; ρώτησε κάποια.

Ἡ Στέλλα ποὺ περίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν, ἀπάντησε αἰνιγματικά.

— Δὲν ἔκαμα ποτὲ τέτοιο πράγμα!

— Καὶ πῶς παντρεύτηκες τὸ Γιώργο, χωρίς νὰ πάρῃς διαζύγιο ἀπ' τὸ Σταύρο;

Ἀπλοῦστατο. Στὴν ἱστορία ποὺ σὰς εἶπα, ὁ Σταύρος δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ὄνμα, ποὺ κρυβε τὸν ἀγαπημένο μου ἀντροῦλη, τὸ Γιώργο μου!

— Μπᾶ!; Ἀ, στὸ καλὸ!..

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΚΗΣ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Κεῖ πέρα μακριὰ πρὸς τ' ὄνειρεμένο νησί, στὸν τόπο ποῦναι γιομάτος ἀπὸ λογιῶς λογῆς πρασινάδα ταξίδευαν τὸ ἴδιο καράβι σκίζοντας τὸ φριζορισμένο χαλὶ τῆς θάλασσας, ἔφερνε κελὴν στὸν τόπο τῆς κι αὐτὸνε στὸ ἴδιο μέρος ποῖος ξέρε γιὰ πόσο καιρὸ, ἴσως γιὰ νὰ γιστρέψῃ τὰ ἄρρωστα τὰ στήθεια του...

Χλωμὸ ἀγόρι αὐτὸς καὶ κελὴν μιά πεταλοῦδα τῆς ζωῆς, σκυμμένοι πάνω στὰ κάγκελα τοῦ βαποριοῦ ἀφήνανε ὥρες ὀλόκληρες τὸ βλέμμα τους νὰ πλανιέται πέρα στὸ πέλαγος. Οἱ γλᾶροι πετοῦσαν στὸν ἀγέρα κι' οἱ γρανιτῖνοι βράχοι τ' ἀντικρυνοῦ βουνοῦ ἔπαιρναν ἀπὸ μακριὰ διάφορες πόδες φανταστικές.

Δὲ ξέρω ἂν ἦταν γιὰ τὸ φεγγάρι τὸ μισοκρυμμένο πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα ποὺ πρώτος ἐκείνος τῆς μίλησε ἐνῶ τὰ χεῖλια του τρέμανε. Δὲ θυμᾶται ἂν ἐκείνη ἀπάντησε ἢ ἔσκυψε τὸ κεφάλι τῆς γιὰ νὰ κρύψῃ καὶ ποὺ τὴν πρόδιε.

Μὰ πόσο γρήγορα διέβηκεν ἡ μέρα στὸ ζηλεμένο κελὴν νησί... Ὁ ἀγέρας; ὁ ἥλιος; ἡ θάλασσα; τὸ βουνό; Δὲ ξέρω ποῖο ἀπ' αὐτὰ ἄρχισαν στὸ χλωμὸ ἀγόρι νὰ δίνουν πάλι τὸ ρόδινο χρῶμα στὸ πρόσωπό του, ποὺ μὴνες τώρα τὸ μάγγανο τῆς ἀπέραντης ἐπιστήμης του καὶ τὰ ξενύχτια του πάνω ἀπ' τὰ βιβλία ἄρχισαν νὰ τὸ μεταβάλλουνε τόσο.

Κι' ἦταν ἀπ' τὴ μάνα του τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ποὺ γιαιτρεμένο πιά ἀπ' τὸ γράμμα ποὺ τῆς διάβασε κελὴν τὸ βράδυ γιὰ νὰ γυρίσῃ, πιά στὴν πατρίδα του. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο βαπόρι ποὺ τὴν ἄλλῃ μέρα σκυμμένος πάνω στὰ κάγκελα μόνος, ἄφηνε τὸ λιμάνι σιγὰ σιγὰ... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πεταλοῦδα ποὺ ὄρθα ἀπὸ μπουρξιοφαινόταν ἀπὸ μακριὰ νὰ ζυγώνει κάποιο μαντήλι πότε στὰ μάτια τῆς πότε ψηλὰ νὰ τὸ ἐνεμιζῇ ἀπελπισμένα...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Ὁ ἐξὸς νὰ μάθῃς πὼς ξαναπαντρεύθηκα. Με ρώτησε ξαφνικὰ ὁ φίλος μου Πέτρος Βεργῆς, ἐγὼ ποὺ ὠρκεζόμουν νὰ ζήσω πιά χωρίς φροντίδες; Μάθε το.

«Στὴ γωνιά τοῦ ἀπόκεντρο δρόμου, ποὺ ἡ σκόνη καὶ τὰ νερά ἔχουν κάνει ἓνα τέλμα γεμάτο βόρβορο, ἔβλεπα, ὅταν τῷχαινε νὰ περάσω, ζαρωμένη στὸ κούφωμα μιάς αἰώνια κλειστῆς πόρτας, τυλιγμένη σ' ἓνα σωρὸ παλαιοκουρέλα, μιά σκιὰ ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καὶ πλάι τῆς ἓνα μαρουδάκι, ὅκτω ὥς δέκα τὸ πολὺ μηνῶν. Ἐνα μικράκι ὠραῖο σὰν ἀγγελοῦδι, ἀντίθεση στὴ γύρω του ἀθλιότητα.

Καθόμουν σὲ κάποιο μεγάλο, ἐξοχικὸ, δρόμο, καὶ περνοῦσα ἀπ' τὸ στενὸ αὐτό, γιὰ νὰ κάνω συντομώτερα τὴ διαδρομὴ μου.

«Μὲ τὸν καιρὸ, χωρίς νὰ τὸ θέλω, ἐνοιῶσα μιάν ἐξαιρετική συμπάθεια γιὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ πλασματάκι, ποὺ φαινόταν ὅτι ἡ καταγωγή του δὲν ἦταν τόσο ταπεινὴ ὅσο τῷδειχνε τὸ ἐλλεινὸ περιβάλλον του.

«Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ ὁ καιρὸς μοῦ ἐπέτρεπε, προτιμοῦσα νὰ πηγαίνω συχνότερα μὲ τὰ πόδια στὸ σπῆτι γιὰ νὰ τοῦ δώσω μιά σοκολατίτσα, καὶ ποὺ δὲ θὰ τὸ περάσα στὴν ὑγεία του.

«Συγχρόνως, προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω τὴν τραγικὴ ἱστορία του, νὰ δῶ τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνης, ποὺ τόχε φέρε στὴ ζωὴ, ἢ ποὺ ἴσως τῆς ἔλαχε ἡ μοῖρα νὰ τὸ θρέψῃ, μετὰ τὸ θάνατο τῆς κόρης τῆς. Δὲν ἤξερα, βλέπεις, ἂν ἦταν νέα ἢ γρηά.

«Ὡστόσο, μ' ὅλο ποὺ περνοῦσα μὴνες καὶ μὴνες, δὲν εἶχα κατορθώσει νὰ διακρίνω τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια τῆς, ποὺ οἱ στερήσεις ἔχουν λεπτύνει, σχεδὸν σταφιδιάνει καὶ ποὺ πότε πότε τεινούνταν νὰ χαϊδέψουν τὸ μικρὸ ἢ νὰ τὸ φέρουν ὥς τὴν ἀγκάλη τῆς. Ἐνα δυὸ φορές εἶχ' ἀκούσει καὶ τὴ φωνὴ τῆς μιά φωνὴ ἴδια λυγρὸ, καθὼς μοῦλεγε «μερσί» ὅταν ἔδινε στὸ μικρὸ τῆς ἓνα γλυκὸ, ἓνα παιχνιδάκι, ἓνα νόμισμα γι' αὐτὴ. Τὸ πρόσωπό τῆς ὅμως, μπουμπουλωμένο σὲ μιά μαύρη μαντήλα, ποὺ μόλις ἄφηνε νὰ φαίνεται λίγο ἡ μὴτη τῆς, δὲν τόχε δει ποτέ.

Πέρασεν ἔτσι ἡ ἀνοιξή, τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ χινόπωρο, κι' ἦρθε ὁ κρύος χειμῶνας. Στὸ μεταξύ εἶχα λήψει στὴν ἐξοχή, κι' εἶχα ξεχάσει τὴ μικρὴ μου συμπάθεια ὅταν ἐδῶ κι' ἓνα μῆνα περίπου, πηγαίνοντας ἀργὰ πεζὴ σπῆτι μου, βρέθηκα πάλι μπρὸς στοὺς δυστυχισμένους μου γνωρίμους... Στὴ γωνιά, ὅπως πάντα, τυλιγμένη στὰ ἴδια κουρέλια τῆς, στέκονταν ἡ «σκιά» τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, σφίγγοντας τὸ μικρὸ, ποὺ ἔκλαιγε γοερά, στὴν ἀδύναμην ἀγκαλιά τῆς... Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα ἦταν ἀξιολύπητη, φίλε μου, καθὼς σκύβοντας πάνω στὸ χαριτωμένο τῆς μαρὸ, προσπαθοῦσε μὲ τὸ χνῶτό τῆς νὰ τὸ ζεστάνῃ, γιὰτὶ τὸ κρύο ἦταν τσουχτερό...

«Ἀ, μὲ ποιά χαρὰ ἀνασκήρτησε στὸ ἀντίκρουμά μου, λὲς καὶ καὶ περίμενε σὰν ἄλλοτε. Ἐκανα πὼς δὲν εἶδα, καθὼς ἦμουν ἀπαράσκευος κι' ἔκανα νὰ προχωρήσω. Ἡ φωνὴ τῆς, γεμάτη πόνο καὶ σπαραγμὸ, μὲ συγκράτησε.

— Κύριε μοῦ εἶπε, εἶναι νηστικό κι' ἐγὼ δὲν ἔχω σταλιά γάλα ἀπ' τὴ νηστεία. Καὶ τὴν πῆρε τὸ παράπονο.

«Ἡ καρδιά μου ραγίστηκε. Φαντάσθηκα τὸ γυῖό μου στὴν ἴδια θέση μὲ τὸ μικρὸ τῆς, κι' ἐνοιῶσα τὰ γονατὰ μου νὰ μαρῶ τῆς στὴν ἀγκαλιά μου, γιὰ νὰ τὴν ἐλαφρώσω, τὸ τύλιξα μὲ τὸ ζεστό μου παλτό καὶ τῆς εἶπα.

— Ἐμπρός, κυρία, ἀκολουθεῖτε με χωρίς ντροπὴ!

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ ΑΥΤΗ;

Κύτταξε μιά φορὰ ἐμένα, μὰ τὰ κουρέλια τῆς καὶ ψέλλισε. — Δὲν μπορῶ νὰ μπῶ

σὲ μαγαζὶ κύριε... Θὰ μὲ βγάλουν ἔξω!

— Θὰ σὰς πάρω σπῆτι μου, κυρία, εἶπα. Στὴ γωνιά τοῦ δρόμου περνοῦν ταξί.

Μ' ἀκολούθησε. Στὸ ταξί μέσα, κάνοντας νὰ διευθετήσῃ τὴ μαντήλα τῆς, ἄφηνε νὰ φανῇ τὸ πρόσωπό τῆς... Ἐνα χλωμὸ πρόσωπο μαντόνας, — ζωγραφισμένη ἀπὸ χέρι Ραφαὴλ θαρρεῖς — ποὺ φώτιζαν δυὸ ὑπέροχα μαῦρα μάτια, ἀπ' τὰ ὁποῖα — ἴδια μαργαριτάρια — στάλαζαν τὰ δάκρυα.

Ἦταν δὲν ἦταν 22 χρονῶν. Μ' ἀντελήφθη ποὺ τὴν κύτταζα μ' ἐρωτηματικὰ μάτια καὶ μὲ δυὸ λόγια, ὥσπου νὰ φθάσουμε σπῆτι, μοῦ διηγήθη τὴν ἱστορία τῆς, ποῦταν σωστὴ τραγωδία. Καταγύονταν ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια κι' ὁ πατέρας τῆς ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς πῶς ἐρακιστοὺς βαμβακεμπορῶν.

Πρὶν τρία χρόνια εἶχαν ἔρθει στὴν Ἀθήνα νὰ παραθερίσουν. Ἐμείναν στὸ «Πεντελικὸ» τῆς Κηφισοῖδας κι' ἐκεῖ, σὲ μιά χορευτικὴ συγκέν

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

Όμιλεϊ ή Λιλή Νταμιτά

Μου εξήγησε πώς άφοϋ έβραζε τὸ άγκουρι, τὸ περνούσε από ένα τρυπητό. Σ' αυτό τὸν πολλὸ προσέθετε δύο άσπραδια από αϋγά, τῆς ἡμέρας, καλὰ κτυπημένα καὶ λίγο άνθόνερο. "Αλειβε δέ μ' αυτό τὸ πηγμένο μίγμα δλόκληρο τὸ πρόσωπό της δυό φορές τὴν έβδομάδα καὶ τὸ άφηνε ἐπὶ τῆς έκαμε, αὐτὴ τὴν ώραία ἐπιδερμίδα.

Με πρώτη εϋκαιρία τὴ δοκίμασα. Πράγματι τὸ αποτέλεσμα με ικανοποίησε κι από τότε δέν έπαυσα τοϋ νά μεταχειρίζωμαι οὗτὸ τὸ μίγμα βρομέλου άγκουριου καὶ άσπραδι

αϋγοϋ, διότι καθαρίζει, λεπταίνει καὶ λευκάνει τὸ δέρμα περισσότερο από κάθε τι. "Όταν πρωτοπήγα στο Χόλλυγουντ πολλοί μου είπαν, δι έπρεπε νά τρίψω τὸ πρόσωπό μου με πάγ:—πρὸ παντός τὸ μάγουλα καὶ τὸ κάτω μέρος τοϋ σαγωνιου—τὸ δλιώτερον τρία πρωϊά κατὰ τὴν έβδομάδα. Δέν πιστεύω όμως στήν αποτελεσματικότητα τοϋ πάγου ἐπὶ τοϋ προσώπου, ἐκτός μετα από τὸ μασσάζ τοϋ προσώπου, διότι τότε συντελεῖ στο νά έλαττώσῃ τὴν έξαψη ποϋ δημιουργεῖται από τὸ τρίψιμο.

"Ετοι τοϋς είπα πὼς προτιμοϋσα νά παρμείνω στήθεραπεία μου διὰ τοϋ ξυνόμηλου, αὐτὸ δέ έκαμε τὸ Χόλλυγουντ νά γελάση εἰς βάρος μου.

Εἶναι τόσο άπλῃ. Συνίσταται εἰς τὸ νά πάρете ένα καλὸ άφράτο μῆλο, νά τὸ κόψετε στή μέση καὶ νά τρίψετε με τὸ κομμένο μέρος, με δύναμη, ὅλο σας τὸ πρόσωπο.

Τὸνώνει πάρα πολὺ τὸ δέρμα.

"Ο χυμὸς τοϋ μῆλου έχει διάφορα συστατικὰ ποϋ εἶναι ωφέλιμα εἰς τὸ δέρμα.

"Αφοϋ τρίψω δυνατὰ τὸ πρόσωπο με τὸ μῆλο έπειτα γιὰ νά πιῃ καλὰ τὸ δέρμα τὸν χυμὸ αὐτὸν τὸ τρίβω έλαφρὰ με τίς άκρες τῶν δακτύλων ποϋ έχω βρέξει προηγουμένως με κρύν, νερό. Αὐτὸς εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος συντηρήσεως τοϋ προσώπου. "Όταν ἤμουν στή Σουηδία μιὰ Σουηδὶς με συνεβούλευσε νά «πάλλω» τὸ δέρμα.

"Εκείνη ποτὲ δέν τὸ έτριβε οϋτε τὸ κτυποϋσε αλλά τὸ έπίαζε με τὰ δαχτυλά της, καὶ άφηνε τίς άκρες νά πάλλουν. Μου έδήλωσε πὼς ἦτο τὸ καλλίτερο μέσο διατηρήσεως μιὰς τελείας ἐπιδερμίδος.

"Ετοι άφοϋ τρίψω τὸ πρόσωπό μου με τὸ μῆλο πάντοτε κατόπιν κτυπῶ ή πάλλω τὸ δέρμα. Αὐτὸ εἶναι ὅλη ή περιποίηση ποϋ κάνω τοϋ προσώπου μου. Έκτός από τὸ καθάρισμα με κόνιν—κρὴμ δυό φορές τὴν ἡμέρα ή καὶ με γαλακτόκρεμα.

Οἱ γνώμες δσον άφορᾶ τὸ καθάρισμα τοϋ προσώπου εἶναι διάφορες. "Αλλες προτιμοϋν τὴν κρέμα καὶ άλλες τὸ νερό καὶ σαποϋνι.

Εἶναι τόσο δύσκολο νά πῃ κανεὶς ποὺς τρόπος από τοϋς δυό εἶναι ὁ καλλίτερος, ὥστε γιὰ τίς γυναῖκες ποὺ δέν εἶναι άναγκασμένες νά άτινίζουν τὰ έκθαμβωτικὰ φῶτα τῶν στούντιο συμβουλεύω νά μεταχειρίζονται έίαλλῶς, τὴν μιὰ μέρα κρέμα καὶ τὴν άλλη σαπο νι καὶ νερό.

"Εως ὅτου έρθω στο Χόλλυγουντ δέν είχα ποτὲ μεταχειρισθῇ τὴν κρέμα καθάριας τόσο συχνὰ ὥπως τώρα, αλλά έδω ὁ ἥλιος εἶναι τόσο δυνατὸς καὶ ὁ αέρας τόσο άποξηραντικός ὥστε πρέπει νά κάμῃ κανεὶς ὅτι μπορεῖ γιὰ νά διατηρῇ,

ταὶ τὸ δέρμα τοϋ. "Ετοι άρχισα νά μεταχειρίζωμαι καὶ τὴν κρέμα καθάριας καὶ νερό καὶ σαποϋνι έχοντας δὲ τὴν συνταγή μου τοϋ άγκουριου με άσπραδι αϋγοϋ περιποιοῦμαι ὅσο μπορῶ αποτέλεσματικώτερα τὸ πρόσωπό μου.

Εἶναι καὶ ένα άλλο πράγμα ποϋ βρίσκω πολὺ καλὸ. "Όταν έπιστρέφω σπῆτι, μετὰ από μιὰ κορσική ἡμέρα κατὰ από τὰ φῶτα τοϋ στούντιο, (καὶ ὁπιαδήποτε γυναῖκα θὰ τῆς τυχάνει ἐντός τῆς ἡμέρας νά κουράσῃ τὰ μάτια της) φροντίζω πάντοτε νά εξαπλωθῶ ἐπὶ δεκαπέντε λεπτὰ τῆς ώρας τοποθετώντας δυό κομμάτια βαμβάκι βουτυγμένο σὲ παγωμένο νερό επάνω από κάθε μάτι. Αὐτὴ ή βροχεία κοὶ άπλήθερα εἶναι θευματουργή, καὶ μου δίνει τὴ δύναμη νά ξενοχτήσω χωρὶς νά αἰσθάνωμαι τὴν παραμικρὴ κόπωση. (Ακολουθεῖ)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Κάθε άναγνώστρια τοϋ «Πανθέου» μπορεῖ νά ζητή ά συμβουλές σχετικά με τὴν καλλονή ή παθήσεις τοϋ δέρματός της. Θά άπαντηθῇ με μεγάλη εϋχαρίστηση. Παρακαλοϋμε μονάχα νά περιγράψουν ὅσο τὸ δυνατόν άκριβέστερα εκείνα ποϋ θέλουν καὶ νά δίνουν κάθε σχετική πληροφορία, ποϋ μπορεῖ νά βοηθήσῃ στο σχηματισμὸ μιὰς θετικής γνώμης.

"Όταν τὰ έρωτήματα υπερβαίνουν τὰ δύο, οἱ άναγνώστριές μας, παρακαλοϋνται νά έσωκλείουν γραμματόσημα δρχ. 5.

Δδα Δ. Ρ. Ε. Ένταθα (514).— Βεβαίως εἶναι ὀχληρότατο αὐτὸ ποϋ έχετε καὶ γενικὰ άποκρυστικό, ἦταν δέ πολὺ φυσικὸ νά σᾶς προκαλέσῃ μιὰ τόσο μεγάλη στενοχώρια. "Αλλά ὅσο μικρὴ εἶναι ή άπόσταση, ὥπως γράφετε, μετὰ ὅσο στενοχώρια καὶ άπελπισίας άλλο τόσο μεγάλο εἶναι τὸ χάσμα μετὰ ὅσο άπελπισίας καί... λογική. Στὸ θεὸ σας, εἶναι σωστὰ αὐτὰ ποϋ γράφετε; "Ιδέες αὐτοκτονίας, «μαῦρα σεντόνια ποϋ τυλιγουν τὴ ψυχὴ» κλπ. Αὐτὲς εἶναι ἰδέες τοϋ παρελθόντος αἰώνος! Καὶ γιατί; Γιὰ ένα άσήμαντο καὶ παροδικὸ έλάττωμα. "Ακούστε με ὅμως, έχω μιὰ ὑποψία: πὼς

ή φίλη ποϋ έχαρκτήρισε τὸ πάθημά σας «άνιατο» εἶναι... άνιάτως ζηλιάρα καὶ ἱσως... άναγνώστρια στο άλλο ζήτημα ποϋ μοϋ γράφετε. Θά πεισθῇτε άσφαλῶς γιὰ αὐτὸ πολὺ γλῆγορα. Πρὸς τὸ παρόν, βεβαιωθῇτε πὼς τὸ «άνιατο» έλάττωμά σας μετὰ μιὰ βδομάδα δέν θά εἶναι παρὰ μιὰ θλιβερὴ άναμνηση. Νά πὼς θά γίνῃ αὐτὸ.

1ον) Θά πρέπει 20 γραμμάρια Sulfate de soude λυωμένο σὲ χλιαρὸ νερό εϋθύς μόλις διαβάσετε τὸ παρόν.

2ον) "Απὸ τῆς έπομένης θά παίρνετε κάθε πρωϊ, νηστική ἐπὶ πέντε μέρες ένα σκόνάκι από τὰ παρακάτω:

Sulfate de soude 3 gr.
Bicarbonate de soude 1 gr.
Benzoate de soude 0,30 centigr.
Pour un paquet No 5

3ον) Θά κάνετε τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα, καὶ άφοϋ καθαρίζετε τὰ δόντια σας με μιὰ καλὴ ὀδοντόπαστα, πλύνετε τοϋ στόματος καὶ γαργάρα, ρίχνοντας μέσα σ' ένα ποτήρι νερό μιὰ κουταλιά τῆς σούπας από τὸ παρακάτω φάρμακο.

Teinture de myrrhe 12 gr.
d' aune 20 gr.
Bau bouillie
Glycerine) á á 30 gr.
Liqueur de Labarraque 40 gr.

Μετὰ μιὰ βδομάδα ξαναγράψτε μου,

ΛΙΑΝΗ ΧΡ. Λάρισσαν, (515).—Εἶναι φανερό πὼς σᾶς έχει προσβάλει ένα άπὸ τὰ πὺδ τυραννικά καὶ δυσκολογία-τρεῦτα δερματικά νοσήματα, αλλά πολὺ δίκαια καὶ άξιόπαινα άντιτάσσετε στήν έπιμονή τῆς άρρώστειας, τὴν δική σας έπιμονή καὶ καρτερικότητα. "Η ήλεκτροθεραπεία θά σᾶς ὠφελοϋσε πάρα πολὺ καὶ σᾶς συμβουλεύω νά τὴ δάκιμάσετε. "Αρκετὴ βελτίωση θά μπορούσατε νά βρῆτε ἐν τῷ μεταξύ από τὴ χρήση τῆς παρακάτω αἰολιφῆς:

Pyrogallol 0,75 centigr.
Oxyde jaune de mercure 0,80 centigr.
Résorcine 1,0 gr.
Huile de cade 10,0 gr.
Lanoline 30,0 gr.

«Κ. Α.» Λάρισσαν.— Σᾶς συνιστῶ τὴν παρακάτω κρέμα:

Akongee an benjoin 30 gr.
Spermaceti 10 gr.
Essence de coquelicot 5 gr.

"Αποφεύγετε τὸ πολὺ κρύο καὶ πολὺ ζεστὸ νερό στο πρόσωπο. "Επίσης νά μὴ τρώτε τσιγαριστὰ καὶ άλμυρά. ΤΑΚΤ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡ. "Αταλάντη.—Μεταχειριστῇτε τὴν κρέμα ποϋ συνιστῶ παραπάνω στήν Καν «Κ. Α.» καὶ ακολουθήσετε τίς συμβουλές ποϋ τῆς δίνω.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΙΣ ΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Θεόφιλον Τζαρί-

δη.—"Αποστελάτε τὰ τεϋχη ταχυδρομικῶς, ἐπίσης δοαχ. 60 (ἦτοι 30 διὰ δεικτὰ καὶ 30 διὰ ταχυδρομικῶ) ή διὰ ν' άποφύγετε τὰ ταχυδρομικά άναθέσατε εἰς άνθρωπὸν σας νά παραλάβῃ τὸν τόμον ἐκ τῶν γραφείων μας. Λίτσαν Πλαστ.—Φαίνεται ὅτι παρῆσαν. Παρακαλῶ στείλτε τὰ ἐκ νέου. Κρατίζ.—Πολὺ καλὸ τὸ «Φθινοπωρινὸ». Τὸ άλλο άπορρίπτεται. Ρέαν Σύλβια.—Μιράβο σας. "Αν έξυμνήσῃ κανεὶς μιὰ μικροχασμῶδια στο δεύτερο στίχο τοϋ α' τετραστίχου τοϋ «Σὺν ὄνειρο», κατὰ τ' άλλα καὶ ὡς έμπνευσ καὶ ὡς έκτέλεσις θαυμασία. Διον. Φιορεντ.—Δυστυχῶς τὸ «Ερμος» δέν μᾶς ικανοποιεῖ. Φροντίστε νά μᾶς στείλετε κατὶ καλλίτερο. Δ. Παναγ.—Καλὰ, ὥπως πάντοτε. Στ. Μαρὰ ν.—Αὐτὸ μάλιστα. Θά δημοσιευθῇ. Γ. Λύρα ν.—Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, εϋχαριστοῦμε. Καθῆκον μας νά φροντίζουμε νά ικανοποιῶμε τὸ έκλεκτὸ άναγνωστικὸ μας κοινὸ. Τὸ «Αἰθρινὸς πόνος» ὁμορφογραμμένο. "Αλλά κάνετε φιλοσοφία καὶ ὅχι φιλολογία. Στείλτε μας κατὶ με ὑπόθεση, με κίνηση. Λοῦλα ν.—Καπαγιάν ν.—Τὸ «Μιὰ γωνίττα» θά δημοσιευθῇ. Τρίκ. Τρίκ.—Γιατὶ δέν ὑπογράφετε μ' ὀλόκληρο τ' ὄνοματε ὠνυμό σας; "Ετοι, ὥπως τὸ «Αἰχμάλωτος» θυμίζει πολὺ τὸ Μαρτζώκη, έχουμε άμφιβολίες γιὰ τὴν πατρότητά του. Βάκη ν.—Αττι κίδη ν.—Ξαναδιαβάστε τὸ «Τελευταῖο Άντίο». Θά δῆτε τότε ὅτι στὴ σπουδὴ σας νά τὸ στείλετε, έχετε κάνει μαρ-

Κάθε άναγνώστης μας έχει τὸ δικαίωμα νά μᾶς στείλῃ ἔργα του, πεζὰ ή έμμετρα, πρὸς δημοσίευσιν με τοὺς ἐξῆς ὁρους: α') Νά εἶναι γραμμένα εϋανάγνωστα κι' από τὴ μιὰ μόνο πλευρὰ τοϋ χαρτιοϋ. β') Τὰ πεζὰ νά μὴν υπερβαίνουν τοὺς 50 στίχους, κόλλος διαγωνισμοῦ καὶ τὰ έμμετρα τὰ 8 τετραστίχα γ' "Οκάθε άναγνώστης τοϋ ὁποίου ἐγκρίνεται ένα ἔργο, νά μὴ στέλνῃ άλλο ποῦ τῆς δημοσιεύσεώς του, ὥστε καὶ μεῖς νά μὴ πνιγώμεθα ὑπὸ σωρὸν ὕλης καὶ αὐτοὶ νά δύνανται ἐπεξεργαζόμενοι τὰ ἔργα τους, νά παρουσιάσουν κατὶ καλύτερο. Τὰ πεζοτραγῶδα δέν άποκλείονται.

Τίς δυὸ πλευρές τοϋ χαρτιοϋ Γράφτετο ἐκ νέου, προσεκτικώτερα καὶ μόνον άπ' τὴ μιὰν ὀψὲ τῆς κόλλας. Παναγ.—Τὸ «γιὰ τὴν άγάπῃ» πολὺ κοινότατο. Μπορεῖτε νά μᾶς στείλετε κατὶ πὺδ ενδιαφέρον, γιατί δέν σᾶς λείπει τὸ ταλέντο. Σοφ. Παναγ.—Τὰ ποιήματά σας δειχνουν ὅτι έχετε ἐξαιρετικὸ ταλέντο. Σᾶς λείπει ὅμως ή τεχνικὴ κατάρτιση. Διοβάστε μιὰ μετρικὴ καὶ νεοέλληνες ποιητές. Αργ.—Αν δρ.—Πάρα πολὺ μεγάλο γιὰ τὴ σελίδα μας.. Δέν πρέπει πὺδ νά υπερβαίνῃ τίς δυὸ πλευρές κόλλας διαγωνισμοῦ. Ρόδον.—Αγκάθη ν.—Πρέπει νά ὑπογράψετε καὶ μ. τὸ ἀληθινὸ σας ὄνομα. Νίκο ν.—Μπαλασκάν.—Περίμενομε καὶ κατὶ άλλο σὺν τῇ «Βολιμική Κερδία» καθὼ καὶ τὴν διεϋθυνσή σας. Σωτ.—Κατ.—Τὸ τραγῶδάς σας κοινότατο καὶ με πολλὰς χασμῶδιες. "Εχετε ταλέντο! Μελετήστε νεοέλληνες ποιητές καὶ προσπαθήστε νά νοιώσετε πὼς ἐκφράζουν τὰ διανοήματά τους καὶ πὼς δένουν τίς εἰκόνας τῶν. Αργ.—Αρ.—Πολὺ καλὸ θά δημοσιευθῇ με τὸ ψευδώνυμο ποϋ θέλετε.

γαρίτες πρώτου μεγέθους. Α. Δ.—Μὴν υπερβαίνετε ποτὲ τὰ δυὸ χειρόγραφα. Προτιμῶ τὰ μικρά, διότι εἶσι εϋπηρετῶ περισσότερους συνεργάτες. Α. Θ.—Μαστρογ.—Τὸ ἴσος σας καλὸ. "Αψυχολόγητη όμως ή ὑπόθεσις.. Ποιὰ ή αἰτία ποϋ τὸρριξε στο κρασσι ὁ ζωγράφος; Αγγ.—Κα.—Ραβ.—"Εχετε γράψει κι' άπ' τις δυὸ πλευρές τοϋ χαρτιοϋ Γράφτετο ἐκ νέου, προσεκτικώτερα καὶ μόνον άπ' τὴ μιὰν ὀψὲ τῆς κόλλας. Παναγ.—Τὸ «γιὰ τὴν άγάπῃ» πολὺ κοινότατο. Μπορεῖτε νά μᾶς στείλετε κατὶ πὺδ ενδιαφέρον, γιατί δέν σᾶς λείπει τὸ ταλέντο. Σοφ. Παναγ.—Τὰ ποιήματά σας δειχνουν ὅτι έχετε ἐξαιρετικὸ ταλέντο. Σᾶς λείπει ὅμως ή τεχνικὴ κατάρτιση. Διοβάστε μιὰ μετρικὴ καὶ νεοέλληνες ποιητές. Αργ.—Αν δρ.—Πάρα πολὺ μεγάλο γιὰ τὴ σελίδα μας.. Δέν πρέπει πὺδ νά υπερβαίνῃ τίς δυὸ πλευρές κόλλας διαγωνισμοῦ. Ρόδον.—Αγκάθη ν.—Πρέπει νά ὑπογράψετε καὶ μ. τὸ ἀληθινὸ σας ὄνομα. Νίκο ν.—Μπαλασκάν.—Περίμενομε καὶ κατὶ άλλο σὺν τῇ «Βολιμική Κερδία» καθὼ καὶ τὴν διεϋθυνσή σας. Σωτ.—Κατ.—Τὸ τραγῶδάς σας κοινότατο καὶ με πολλὰς χασμῶδιες. "Εχετε ταλέντο! Μελετήστε νεοέλληνες ποιητές καὶ προσπαθήστε νά νοιώσετε πὼς ἐκφράζουν τὰ διανοήματά τους καὶ πὼς δένουν τίς εἰκόνας τῶν. Αργ.—Αρ.—Πολὺ καλὸ θά δημοσιευθῇ με τὸ ψευδώνυμο ποϋ θέλετε.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ ΜΕ

ΚΡΕΑΣ.—Πέρνομε 200 δρ. κυμᾶ, (ὅχι βωδινο) 2—3 κουταλιές μαϊντανό, 2 φλυτζάνια πλυμμένο καὶ ζεματισμένο ρύζι, ένα αϋγό, 5 κουταλιές ψιλοκομμένο κρεμμύδι, άνάλογο άλατοπίπερο καὶ τόσα κολοκυθία. (άνάλογως τοϋ μεγέθους τῶν), ὥστε νά φθάνουν γιὰ τὸ μίγμα. Γιὰ τὴ σάλτσα πέρνομε μιὰ κουταλιά άλεύρι μιὰ κουταλιά ντομάτα μελετῆ, λίγο νερό καὶ άνάλογο άλατοπίπερο. "Εν πρώτοις μετὰ τὸ εἰδικὸ ἔργαλειο, ποϋ άγορίζουν τὰ κολοκυθία ή με ένα κουτάλα σκάβομε τὰ κολοκυθία από τὸ κοτσάνι, άφοϋ προηγουμένως τὰ πλύνουμε καὶ κόψουμε τὸ κοτσάνι τους. Τοποθετοῦμε τὸν κυμᾶ σὲ μιὰ λ' κάνη καὶ τσιγαρίζουμε με βούτυρο μέσα εἰς ένα τηγάνι τὸ κρεμμύδι, ἔως ὅτου ξανθίσῃ. Κατόπιν τὰ ρίχνουμε (βούτυρο καὶ κρεμμύδι) στὴ λεκάνη ποϋ εἶναι ὁ κυμᾶς, καθὼς καὶ τὰ άλλα ὕλη. Τὰ ζυμώνουμε καλὰ, γεμίζουμε με ένα κουταλάκι τὰ κολοκυθία, τὰ τηγανίζουμε λίγο καὶ τὰ βάζουμε σὲ μιὰ κατσαρόλα. "Εν τῷ μεταξύ έτοιμάζουμε σάλτσα ντομάτα ὡς ἐξῆς: Ρίχνουμε εἰς ένα τηγάνι μιὰ κουτάλα άλεύρι, κι' όταν πάρῃ καστανὴ χρῶμα, βάζουμε μέσα μιὰ κουταλιά ντομάτα μελετῆ, λυωμένη, καὶ άνάλογες ψιλοκομμένες φρέσκες, λίγο νερό άλατοπίπερο καὶ όταν παραβράσουν τὰ ριζόμενα στὴν κατσαρόλα ποϋ βάλαμε τὰ κολοκυθία, "Αμείψας βάζουμε τὴν κατσαρόλα σὲ σιγανὴ φωτιά νά βράσουν ἐπὶ 45 λεπτὰ τῆς ώρας, μετὰ περιεχόμενὸ τῆς σκεπασμένο μ' ένα πιάτο καὶ κατεβάζουμε. Τοποθετοῦμε τὰ κολοκυθία σὲ μιὰ πια-

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

ΠΕΜΠΤΗ

Κολοκυθ. γεμιστὰ κρέας

Σαλάτα—Τυρί—Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μελιτζάνες ἰμάμ

Έλῆς—Σαλάτα—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Συνγρίδα σπεταιώτα

Χόρτα—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Παπὰ φούρνου πατ.

Σαλάτα—Τυρί

Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Γ' ὀπες σῆαρας

Ραδίκια—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Μοσχαράκι κοκ.

Πατάτες τηγ.—Τυρί—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Γομάτες γεμ ρύζι

Κολοκυθ. τηγ.—Φρούτα

ΜΑΚΡΟΝΙΑ ΒΟΥΤ.

Μελιτζάνες τηγ. σκορδ.

ΠΙΛΑΦΙ ΚΙΜΑ

Τυρί—Φρούτα

ΜΠΑΜΙΕΣ ΓΙΑΧΝΙ

Έλῆς—Φρούτα

ΜΙΑ ΠΑΡΜΕΞΑΝΑ ΤΡΙΜΕΝΗ

καὶ 1 φλυτζάνι γάλα

"Επειτα προσθέτετε

τε τὸ άνάλογο άλατοπίπερο, ένα κομμάτι βούτυρο, καὶ σερβίρετε.

τέλλα, περνούμε από ένα τρυπητὸ τὴ σάλτσα, κι' άν εἶναι άραιά τὴν ξαναβάζουμε νά βράσῃ, ἔως ὅτου πῆξῃ. ὅποτε περιλούμε μ' αὐτὴ τὰ κολοκυθία, αλλὰ τὰ άφίνομε ὥπως εἶναι.

ΚΡΟΚΕΤΤΕΣ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ.—

Πέρνομε μιὰ ὀκτ' πατάτες, δυὸ αϋγά ὀλόκληρα καὶ γαλέττα γιὰ τὸ πανάρισμα, 2 κρόκους αϋγοϋ χωριστὰ, 25 δράμια τυρὶ τριμμένο, βούτυρο γιὰ τὸ τηγάνισμα καὶ άλατοπίπερο. Βράζουμε τίς πατάτες καλὰ γιὰ κατόπιν τίς ξεφλουδίζουμε. "Επειτα τίς περνάμε από σίτα, φροντίζοντας νά εἶναι καλὰ σφραγισμένες. "Επειτα τίς άφίνομε νά μισοκρυώσουν σὲ μιὰ λεκάνη, ὅποτε ρίχνουμε μέσα τοὺς 2 κρόκους, τὸ τυρὶ, τὸ άλατοπίπερο καὶ τὰ άνακατώνουμε ὅλα καλὰ. "Όταν γίνουν μιὰ μᾶζα, τότε πέρνομε μ' ένα κουτάλι ένα μέρος από τὸ μίγμα, τὸ πλάθουμε σὲ σχῆμα κροκέτας, ὡς ένα καρδὶ, τὸ πανάρουμε με τὰ ὑπόλοιπα αϋγά καὶ τὴ γαλέττα καὶ τὸ τηγανίζουμε στο βούτυρο. Τίς σερβίρουμε ὡς γαρνιτούρα κρεάτος ή ψαριῶν.

ΚΟΤΟΛΕΤΤΕΣ ΜΕ Κ' ΣΤΑΝΑ.—

Παίρνουμε μιὰ ὀκτ' κᾶσανα έκλεκτὰ, τὰ βράζετε καὶ άφαιρεῖτε τὸν πρῶτο καὶ δεύτερο φλοιὸν τῶν. Κατόπιν περνάμε από τρυπητόν, κοκκινίζετε τὸν πουργέν σας με βούτυρον καὶ τὸ άνάλογο ζιμὸ κρεάτος, αλάτι καὶ πιπέρι. Περιχύνετε τίς κοτολέττες σας καὶ σερβίρετε.

ΟΜΕΛΕΤΤΑ ΜΕ ΤΥΡΙ.—Κτυπάτε

καλῶς πέντε αϋγά, προσθέτετε 40 δρᾶ-

μα παρμεζάνα τριμμένη καὶ 1 φλυτζάνι γάλα

"Επειτα προσθέτετε

τε τὸ άνάλογο άλατοπίπερο, ένα κομμάτι βούτυρο, καὶ σερβίρετε.

Στο προηγούμενο φύλλο δώσαμε παραστατικά όλες τις λεπτομέρειες της φθινοπωρινής μόδας για τις γυναίκες. επιφύλασσόμεθα δέ στο προσεχές να μιλήσουμε και για τη χειμερινή.

Σ' αυτό το φύλλο, θα πούμε, λίγα, σχετικά με την ανδρική μόδα.

Εν πρώτοις, η μόδα του να περιφέρονται οι κύριοι χωρίς καπέλλο, καταργείται. Εφεξής η ρεμπουμπλικ είναι απαραίτητη για τις συνήθειες έξόδους και το σκληρό ή γκρι ή μαύρο, ρεμπουμπλικ της καινούργης έσπεριδες.

Οι γραβάτες της μόδας είναι με πούα ζωηρόχρωμα, μικρά ή μεγάλα, σε φόντο σκούρο, κυρίως μαύρο ή μπλέ.

ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Επίσης στη μόδα είναι γραβάτες σκούρου φόντου με λεπτές λευκές γραμμές.

Το βράδι με τα σμόκιν ή Μόδα στο Λονδίνο λανσάρει ένα μαλακό μαύρο φέτρ, φοδρισμένο με σατέν έπισης μαύρο· το καπέλλο αυτό είναι έκτακτως πρακτικό για το χειμώνα, γιατί δεν χάνει τη φόρμα του στην ύγρασία του υαίθρου.

Ιά παπούτσια της μόδας είναι σε φόρμα αμερικάνικη για την έργασια και τα σπόρ και σε γαλλική για τις έσπεριδες.

Στη γραμμή της ανδρικής μόδας

ως προς τα ένδύματα δεν φαίνεται ακόμα να έπέρχεται καμμία μεταβολή.

— Ως προς τα γάντια προτιμούνται τα δερμάτινα, καφέ σκούρο για την καθημερινή χρήση και τα σουέτ μαύρα για τις έπισημες συγκεντρώσεις. Ωστόσο πολλοί έπιμένουν ακόμη στα κρέμ.

Τα σταυρωτά σμόκιν, που ένα καιρό άπετέλεσαν το άκρον άωτον της κομψότητας, δεν συνηθίζονται πιά και πολύ, μυλονότι οι έχοντες άνάστημα, ύψηλόν και λεπτόν τα προτιμούν.

Επίσης άρχίζει να ύποχωρή η μόδα των χρωματιστών σμόκιν και μαύρο έπικρατεί καθ' όλη τη γραμμή. Είναι άλλωστε πιό σ.κ και πιό σοβαρό.

MONTAIN

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Η νέα έπιστήμη άπέδειξεν ότι εκατομμύρια μικρών μορίων έπικαλύπτουν την έπιφάνειαν των όδόντων και προκαλούν το κιτρίνισμα αυτών, το όποιον καμία συνήθης όδοντοκρεμα δεν μπορεί να εξαλείψη. Δι' αυτό «συνιστώμεν την ΚΟΛΥΝΟΣ έπι ξηράς ψήκτρας». Με το πρώτο βούρτσισμα τα δόντια σας γίνονται άπιστεύτως λευκά και στιλνά τα δέ όλα σας έξυγαιώνονται τελείως.

Τ' άποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ ύφειλονται εις δύο παράγοντας:

Πρώτον: η ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμβάνει τα καλλίτερα άναγνωρισμένα

παρά της έπιστήμης συστατικά του καθαρίσματος και στιλβώματος.

Δεύτερον: η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν χρησιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης ποιότητας μη λαμβάνουσα ύπ' όψιν την τιμήν αυτών.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη νέα μέθοδο ή όποια καθιστά τόσο γρήγορα γυαλιστερά τα θαμπά και άποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ανελλιπής χρήσις έκλεκτών καλλυντικών.

Ατμόλουτρα και μασάζ.

Τά άγνά και έκλεκτά καλλυντικά τονώνουν και τρέφουν την έπιδερμίδα.

Τά άτμόλουτρα άφαιρούν τις τοξίνες, το μασάζ έπαναφέρει την κανονικήν κυκλοφορίαν, δυναμώνει τους μύς, τρέφει τους ίστους και έτσι ή έπιδερμίς δεν μαρσίνεται ποτέ και άς περνούν τα χρόνια.

Είς το έπί της όδου Βουλής 29 μεταφερθέν και τελείως άνακαινισθέν Ίνστιτούτον

VILLIAMS

θα εύρητε τά άγνά και φημισμένα καλλυντικά του, και θα κάμετε το τελειότερο έπιστημονικό μασάζ.

Ατμόλουτρα γενικά ή μερικά με μοναδικά μηχανήματα.

—ΑΛΛΑ—

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΓΙΔΟΣ

Παθολόγος—Παιδίατρος

Όρφews 47 — Τηλ. 26.569

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΟΝ

του περιοδικού

ΠΟΛΙΤΕΩΝ

Νο 22

26 Σηβρίου 1935